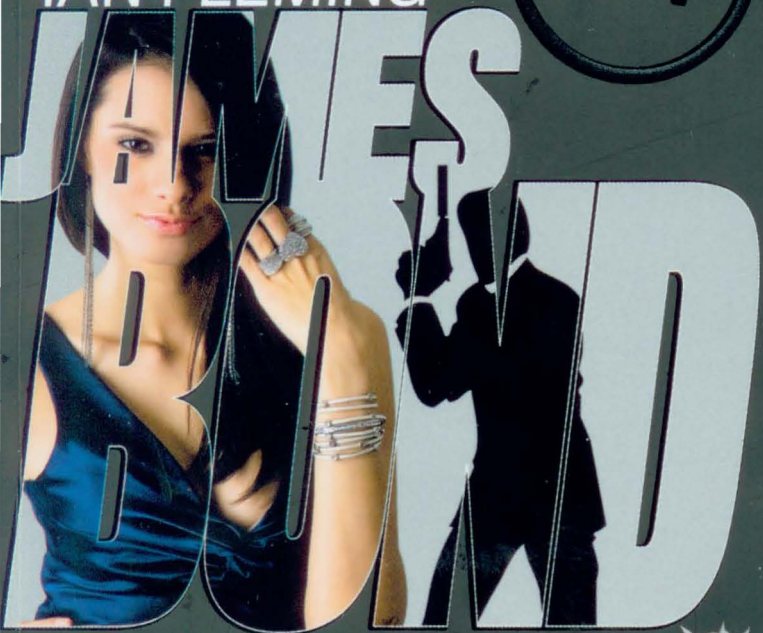

IAN FLEMING

007

**DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA**

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE
CANCAN

Ian Fleming s-a născut în 1908 și a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sandhurst a plecat pe continent să-și desăvârșească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de știri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoștințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Și-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica și tot acolo, la vârsta de patruzeci și patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 și filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaș succes internațional.

Este de asemenea autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler și John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârșitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND®

Diamante pentru totdeauna

**Traducere din limba engleză de
Diana Voinea**

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
București, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Diamante pentru totdeauna
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright ©
Glidrose Productions Ltd, 1956
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLEMING, IAN

Diamante pentru totdeauna / Ian Fleming; trad. de
Diana Voinea. - București: Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-4-1

I. Voinea, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

Intrarea în conductă

Cu cei doi clești scoși la înaintare precum brațele unui luptător, marele scorpion *pandinus* ieși cu un foșnet sec de sub stâncă, dintr-o gaură largă de un deget.

În afara scobiturii se găsea un petic de pământ tare și plat, în mijlocul căruia scorpionul stătea pe vârfurile celor patru perechi de picioare, cu toți nervii și mușchii încordați în vederea unei eventuale retrageri, simțurile sale așteptând cea mai mică trepidare ce ar fi decis următoarea mișcare. Razele lunii cădeau prin măracinișul des și aruncau umbre de safir pe corpul de 15 centimetri, de un luciu negru și dens, pe care scânteia slab acul de un alb fluid ce se ivea din ultimul segment al cozii sale, curbată acum și paralelă cu spatele plat al scorpionului.

Acul se retrase încet în învelitoarea sa și nervii din sacul cu otravă se relaxară. Scorpionul se hotărâse. Lăcomia învinsese teama.

La vreo douăzeci de centimetri depărtare, la capătul povârnișului de nisip, un cărăbuș mic era ocupat să se târască spre tărâmurii mai îmbelșugate decât ce găsisese sub măraciniș, iar zvâcnirea scorpionului pe pantă nu-i dădu timpul să-și deschidă aripile.

Picioarele cărăbușului protestară cu un tremurat, în timp ce corpul-i era sugrumat de

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

cleștele ascuțit, iar acul îl străpunse de după capul scorpionului și muri imediat.

Scorpionul rămase neclintit timp de aproape cinci minute după ce omorî cărăbușul. În tot acest timp, identifică natura prăzii sale și sondă încă o dată pământul și atmosfera după vibrații ostile. Încrezător în sine, își retrase cleștele din jurul cărăbușului aproape mort, după care își scoase cei doi cleștișori și îi înfipse în carnea acestuia. Apoi, timp de o oră, extrem de mofturos, scorpionul își măncă victima.

Mărăcinișul extins în care scorpionul omorâse cărăbușul putea fi considerat un punct de reper în întinderea vastă a savanei unduitoare, undeva la vreo șaizeci de kilometri de Kissidougou în sud-vestul Guanei Franceze. Din toate părțile se vedeau dealuri și junglă, însă acolo, pe o întindere de treizeci de mile pătrate, pământul era plat și pietros, aproape pustiu, iar printre arbuștii tropicali crescuse numai mărăcinișul acela, înalt cât o casă, poate pentru că adânc sub rădăcinile sale era apă, și se vedea de la mulți kilometri depărtare.

Mărăcinișii crescuseră mai mult sau mai puțin la granița a trei state africane. Se afla în Guiana Franceză, însă doar la vreo cincisprezece kilometri nord de cel mai nordic punct al Liberiei și la vreo opt kilometri est de frontieră cu Sierra Leone. De-a lungul acestei frontiere se găsesc mine mari de diamant, nu departe de Sefadu. Acestea sunt proprietatea Sierra International, un membru important al imperiului minier Africa International, care constituie la rândul său un venit important al Commonwealthului britanic.

Cu o oră în urmă, scorpionul fusese alertat în scobitura sa de la rădăcina marelui mărăciniș de două serii de vibrații. Întâi au fost scrijeliturile timide produse de mișcarea

cărăbuşului, iar acestea erau vibraţii pe care scorpionul le detectase şi identificase imediat. Apoi, lovituri surde ce veneau din jurul boschetei, urmate de o ultimă cutremurare puternică ce a dus la surparea unei părţi a găurii în care se afla scorpionul. Acestora le urmă un freamăt lin şi ritmic al pământului, atât de precis încât deveni curând o vibraţie de fond nealarmantă. După o pauză, hârşăitul delicat al cărăbuşului continuă şi lăcomia pentru acesta îl domină pe scorpion care, după o zi în care se adăpostise de cel mai aprig duşman al său, soarele, dădu uitării celelalte sunete şi fu împins să iasă din adăpostul său în filtrul de lumină al lunii.

Şi acum, în timp ce-şi aspira îmbucăturile de carne de cărăbuş de pe cleşti, semnalul pentru moartea scorpionului răsună de departe, din est, perceptibil de urechea umană, însă alcătuit din vibraţii necunoscute sistemului senzorial al scorpionului.

La câţiva metri depărtare, o mână grea, grosolană, cu unghiile roase, ridică uşor o piatră colţuroasă.

Deşi nu se auzi niciun sunet, scorpionul simţi o mişcare delicată deasupra sa. În aceeaşi secundă, cleştii săi se deschiseră şi începură să bâjbâie, iar acul din coada sa rigidă se zbârli, căutând în acelaşi timp din ochii miopi silueta duşmanului.

Piatra greoaie căzu.

— Scârboşenie neagră.

Bărbatul privea cum insecta ruptă agoniza convulsiv, gata să moară şi căscă. Se lăsă pe genunchi în groapa nisipoasă, pe lângă butucul tufişului, unde petrecuse două ore şi, cu mâinile îndoite protector în jurul capului, începu să se târască spre necunoscut.

Zgomotul ce venea de la motorul maşinăriei, pe care bărbatul o aşteptase şi care pecetluise

moartea scorpionului, era mai puternic. Cum stătea și se uita în lumina lunii, putea vedea o siluetă întunecată și șovăielnică apropiindu-se cu repeziciune de el din est și pentru un moment luna licări pe elicea ce se învârtea.

Bărbatul își frecă mâinile de pantalonii scurți, kaki murdari, și se deplasă repede până în spatele tufișului de unde roata din spate a unei motociclete ponosite ieșea la vedere din ascunzișul său. Dedesubtul șei, de-o parte și de alta, erau truse de scule din piele. Bărbatul scoase dintr-una un pachet mic și greu pe care-l ascunse în sân prin cămașa descheiată. Din cealaltă scoase patru lanterne ieftine și plecă cu ele la cincizeci de metri de mărăciniș, pe o porțiune liberă de teren mare cam cât un teren de tenis. În trei colțuri ale terenului de aterizare înfipse capătul câte unei lanterne pe care apoi le aprinse. Apoi așteptă pe poziții în al patrulea colț, ținând în mână a patra lanternă aprinsă.

Elicopterul se apropia ușor de el, de la aproximativ 100 de metri de pământ, cu marile elice de la rotor mergând în gol. Arăta ca o insectă mare și prost construită. Bărbatului de la sol i se părea, ca de obicei, că făcea prea mult zgomot.

Elicopterul făcu o pauză, într-un zgâlțâit lejer, chiar deasupra capului său. Din carlingă ieși o mână și o lanternă îi trimise un semnal luminos, sub formă de punct - linie, simbolul Morse pentru litera A.

Bărbatul de la sol semnalase în răspuns un B și un C. Acesta înfipse și a patra lanternă în pământ și se depărtă, ferindu-și ochii de rafala de praf. Deasupra sa, zguduitul palelor rotorului se potoli imperceptibil și elicopterul se așeză cu grijă în locul dintre cele patru lanterne. Hurlitul motorului se opri cu o ultimă zvâcnire, elicea de la coadă se învârti imprecis și palele

rotorului terminară câteva mișcări ciudate de rotație, după care se opriră complet.

În liniștea asurzitoare, un greier scotea sunete ascuțite din măracini și de undeva din apropiere o pasăre de noapte ciripea.

După un răstimp ce îi permise prafului să se așeze, pilotul deschise ușa carlingii cu putere, scoase o scară de aluminiu și coborî anevoios pe pământ. Așteptă în afara elicopterului, în timp ce celălalt bărbat străbătu cele patru colțuri ale pistei de aterizare pentru a strânge și stinge lanternele. Pilotul întârziase jumătate de oră la întâlnire și îl plictisea gândul că avea să asculte nemulțumirile inevitabile ale celuiilalt bărbat. Îi disprețuia pe toți afrikanerii. Dar mai ales pe acesta. Pentru un Reichsdeutscher¹ și un pilot pe Luftwaffe, care luptase pentru Reich sub conducerea lui Galland, aceștia erau o rasă de bastarzi, vicleni, analfabeți și prost-crescuți. De bună seamă, această brută avea o meserie complicată, dar care nu era nimic în comparație cu a survola 500 de kilometri de junglă într-un elicopter în miezul de noapte, pentru ca apoi să o iei de la început.

La sosirea celuiilalt bărbat, pilotul ridică mâna pe jumătate în semn de salut.

— E totul în regulă?

— Sper să fie. Dar iar ai întârziat. O să trec de frontieră abia în zori.

— Probleme cu magnetoul. Avem toți motivele noastre de îngrijorare. Slavă Domnului că nu-i lună plină decât de treisprezece ori pe an! Atunci, dacă ai marfa, dă-mi-o, o depozitez și am plecat.

Fără să vorbească, bărbatul din minele de diamant își duse mâna la cămașă și întinse pachetul îngrijit și greu.

¹ German din imperiu (n.tr.).

Pilotul îl luă. Era umed de la transpirația de pe coastele contrabandistului. Pilotul îl strecură într-un buzunar lateral al cămașii îngrijite, cu mânecă scurtă. Își duse mâna la spate și își șterse degetele pe dosul pantalonilor.

— Perfect, spuse acesta. Se întoarse către elicopter.

— O secundă, spuse traficantul de diamante. Vocea sa avea o notă posacă.

Pilotul se întoarse și îl privi în față. Se gândi: este vocea unui servitor care s-a compromis pentru că s-a plâns de mâncare.

— Ja. Ce este?

— Situația e din ce în ce mai tensionată. În mine. Nu-mi place deloc. A trecut pe acolo un agent secret din Londra. Tipul ăla, Sillitoe. Cică a fost angajat de Diamond Corporation. S-au introdus o serie de reguli noi și pedepsele s-au dublat. O parte din oamenii mei mai mici s-au speriat. A trebuit să fiu nemilos și, ei bine, unul dintre ei a trebuit cumva să fie sacrificat. Și din cauza aceasta situația e cam încordată. Dar a trebuit să plătesc mai mult. Zece la sută în plus. Și tot nu sunt multumiți. Într-o zi, unul dintre agenții ăștia o să-mi prindă unul din intermediari. Și știi cum sunt porcii ăștia negri. Nu suportă o bătaie adevărată.

Se uită iute în ochii pilotului și continuă.

— La drept vorbind, nu știu dacă îi poate rezista cineva sjambok-ului¹. Nici măcar eu.

— Și? spuse pilotul. Urmă o pauză. Vrei să-i transmit această amenințare lui ABC?

— Nu ameninț pe nimeni, răspunse celălalt bărbat cu repeziciune. Vreau doar să știe că

¹ Un fel de cravașă, fabricată din piele de hipopotam sau de rinocer, folosită cu deosebire în Africa de Sud atât pentru vite, cât și împotriva persoanelor de culoare în timpul apartheid-ului.

situația se complică. Trebuie să o știe și ei. Sigur știu despre tipul ăsta, Sillitoe. Și uite ce-ai zis președintele în raportul anual. A spus că minele noastre pierd peste două milioane de lire pe an din cauza contrabandei și a cumpărării ilegale de diamante și că depinde numai de guvern ca toate acestea să se oprească. Și ce înseamnă asta? „Opriți-mă!“.

—Și pe mine, spuse pilotul cu blândețe. Și ce vrei? Mai mulți bani?

—Da, răspunse bărbatul cu încăpățănare. Vreau o parte mai mare din profit. Douăzeci la sută în plus sau voi fi nevoit să mă retrag. Încercă să citească înțelegere pe fața pilotului.

—Bine, răspunse pilotul indiferent. O să transmit mesajul la Dakar și dacă sunt interesați, cred că o să-l trimită mai departe la Londra. Dar eu nu am niciun cuvânt de spus și, dacă aș fi în locul tău, urmă pilotul înțelegător pentru prima dată, n-aș întinde prea mult coarda cu oamenii ăștia. Pot să fie mult mai duri decât Sillitoe ăsta, sau decât Compania, sau decât orice guvern de care am auzit vreodată. Doar de partea asta a conduitei au murit trei oameni în ultimele douăsprezece luni. Unul pentru că era galben. Doi pentru că au furat din pachet. Și știi și tu. A avut un accident cam urât predecesorul tău, nu-i așa? Ce mai loc să ții explozibilul cu fulmicoton. Sub pat. Nu era stilul lui. Mereu era foarte grijuliu cu orice.

Cei doi au stat un moment uitându-se unul la altul în lumina lunii. Hoțul de diamante dădu din umeri.

—În regulă, spuse acesta. Spune-le doar că sunt strâmtorat și că am nevoie de bani ca să trec de

frontieră. O să mă înțeleagă și, dacă au și ei judecată, vor mai pune încă zece la sută pentru mine. Dacă nu...

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Lăsă fraza neterminată și se îndreptă către elicopter.

— Haide, o să te ajut cu combustibilul...

Zece minute mai târziu, pilotul se urcă în carlingă și trase scara după el. Înainte de a închide ușa, ridică o mână.

— Numai bine, spuse. Ne vedem într-o lună.

Bărbatul de pe sol se simți dintr-o dată singur. „*Tot ziens!*”, spuse făcând cu mâna aproape cum își fac îndrăgostiții. „*Alles van die beste.*”² Se dădu în spate și își puse mâna la ochi pentru a se apăra de praf.

Pilotul se așeză confortabil în locul său și își puse centura de siguranță, căutând cu picioarele pedalele de cauciuc. Se asigură că frânele de la roți erau acționate, lăsă maneta de control în jos, activă alimentarea cu carburant și apăsă butonul de pornire. Mulțumit de turațiile motorului, eliberă pedala de control a rotorului și întoarse ușor maneta de control. Prin geamurile de la cabină se puteau vedea elicele rotindu-se și pilotul se uită în spate la rotorul din coadă, care se învârtea. Se așeză la loc și văzu cum indicele indicatorului de viteză al rotorului urcă până la 200 de rotații pe minut. Când acul depăși indicele de 200, eliberă pedalele de frână și împinse ușor și ferm maneta de control. Elicele rotorului se înclinară deasupra sa și mușcară adânc din aer. Și mai mult avânt și mașinăria se ridică încet, huruind spre cer până când, pe la treizeci de metri înălțime, pilotul apăsă pe pedala stângă și împinse în același timp în față maneta dintre genunchii săi.

Elicopterul se aplecă spre est și, după ce câștigă în înălțime și viteză, o luă vijelios în sus, pe urmele luminii lunii.

¹ La revedere! (n.tr.)

² Succes! (n.tr.)

Bărbatul de la sol îl urmări cum se depărtează și, odată cu el, diamantele în valoare de 100.000 de lire pe care oamenii săi le șterpeleră din săpături în decursul ultimei luni și pe care le ținuseră cu neglijență pe limbile lor rozalii, în timp ce acesta stătea lângă scaunul dentistului, întrebând cu bruschete unde doare.

Continuând să vorbească despre dinții lor, le culegea pietrele din gură și le privea în lumina dentistului, pentru a da apoi domol verdictul, 50, 75, 100; iar aceștia dădeau mereu din cap și își luau notițe și le ascundeau în haine și plecau de la chirurgie cu câteva aspirine înfășurate în hârtie, ca alibi. Au fost nevoiți să-i accepte prețul. Un nativ nu avea nicio șansă să plece cu diamantele. Când se întâmpla ca minerii să plece, o dată pe an poate, pentru a-și vizita tribul sau a-și înmormânta vreo rudă, erau nevoiți să treacă printr-o întreagă procedură ce implica raze X și ulei de castor, și îi aștepta un viitor negru dacă erau prinși. Era atât de ușor să mergi la chirurgie dentară și să alegi ziua când „El” era de gardă. Iar banii de hârtie nu se vedeau la razele X.

Bărbatul își conduse motocicletă pe pământul accidentat, până la cărarea îngustă, și o apucă spre dealurile de frontieră ale Sierrei Leone. Se vedeau mai clar acum. Abia avea timp să ajungă până la coliba lui Susie înainte de zori. Se strâmbă la gândul că va trebui să se culce cu ea la sfârșitul unei nopți obositoare. Dar trebuia să o facă. Banii nu ajungeau pentru a-și plăti alibiul pe care ea i-l oferea. Susie voia corpul lui alb. Și apoi încă 150 de kilometri până la club pentru a lua micul dejun și a asista la glumele de prost gust ale prietenilor săi.

— O plombă frumoasă, Doctore?

— Am auzit că are cel mai bun set de frontali din Zonă.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

—Ia spune, Doctore, ce efect are luna plină asupra ta?

Dar fiecare sută de mii de lire însemna 1000 de lire pentru el într-un seif din Londra. Hârti-
uțe foșnitoare de cinci lire. Merita. Zău că me-
rita. Dar nu avea să mai dureze mult. În niciun
caz! Când va fi ajuns la 20.000, avea să se lase.
Și apoi?

Cu capul plin de fantezii extravagante, bărbatul de pe motocicletă își continuă drumul
hurducăit cât de repede putea peste câmpie,
departe de mărăcinișul de unde își începea
parcursul unduitor conducta ce conducea cele
mai bănoase operațiuni clandestine din lume și
care se revărsa în final în albiu afânate, la mii de
kilometri depărtare.

Calitatea pietrelor

— N-o împinge. Înșurubeaz-o, spuse M nerăbdător.

James Bond, căutând să țină minte să-i transmită Șefului de Stat indicația lui M, ridică din nou lupa bijutierului de pe biroul unde căzuse și, de data aceasta, reuși să o fixeze în dreptul ochiului drept.

Deși era sfârșitul lui iulie și camera era plină de lumină, M aprinse lumina de pe biroul său și o înclină spre Bond. Bond ridică piatra tăiată fin și o ținu în lumină. Rotind-o între degetele sale, toate culorile curcubeului îi străluciră în față din toate fațetele, până când ochii îi obosiră.

Îndepărtă de la ochi lupa și încercă să se gândească la ceva potrivit de spus.

M îl privi întrebător.

— Bună piatra?

— Minunată, spuse Bond. Sigur valorează o groază de bani.

— Câteva lire ca să fie tăiată, spuse M lăconic. E și puțin cuarț. Acum, hai să încercăm din nou. Consultă o listă de pe biroul din fața lui și alege o bucată de hârtie, verifică numărul înscris pe aceasta, o desfășură și o împinse către Bond.

Bond puse bucata de cuarț înapoi în înveli-toarea sa și luă a doua mostră.

— E ușor pentru dumneavoastră, domnule, îi zâmbi lui M. Aveți ascunzătoarea. Își potrivi

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

din nou lupa și ținu piatra, dacă era o piatră, în lumină.

De data aceasta, se gândi, nu mai exista nimic îndoială. Piatra aceasta avea la rândul ei treizeci și două de fațete deasupra și douăzeci și patru dedesubt și era tot de douăzeci de carate, însă ceea ce ținea acum în mână avea în centru o flacăra albă-albăstruie, iar multitudinea de culori reflectate și refractate din străfundurile pietrei îi săgetau ochii precum acele. Ridică cu mâna stângă cuarțul fals și îl ținu lângă diamant în fața sticlei. Era o bucată de materie lipsită de viață, aproape opacă, pe lângă transparența orbitoare a diamantului, iar culorile de curcubeu pe care le văzuse mai devreme se transformaseră acum în tonuri nămolose și tulburi.

Bond puse jos bucata de cuarț și privi lung până în inima diamantului. Acum putea înțelege pasiunea pe care diamantele o exercitaseră de-a lungul secolelor, atracția aproape sexuală pe care au stârnit-o în toți cei care au avut de-a face cu ele, sau le-au tăiat, sau comercializat. Era dominația unei frumuseți atât de pure încât deținea un soi de adevăr, o autoritate divină în fața căreia toate celelalte lucruri materiale se prefac în pulbere, precum bucata de cuarț. În acele câteva minute, Bond înțelese mitul diamantelor și știu imediat că nu avea să uite niciodată ce văzuse în inima pietrei.

Puse diamantul jos pe bucata lui de hârtie și dădu drumul lupei în palmă. Se uită apoi direct în ochii vigilenți ai lui M și spuse:

— Da. Înțeleg.

M se așază înapoi în scaunul său.

— La asta se referea Jacoby când am luat prânzul cu el zilele trecute la Diamond Corporation, spuse acesta. Mi-a spus că, dacă vreau să mă implic în afacerea cu diamante, ar trebui

să încerc să înțeleg ce-i atrage pe toți în chestia asta. Nu numai milioanele ce se află în joc, sau importanța diamantelor ca barieră împotriva inflației, sau moda sentimentală de a folosi diamantele pentru inelele de logodnă și așa mai departe. Așa că mi-a arătat ce vă arăt și eu dumneavoastră.

M continuă cu un zâmbet discret: Și, dacă vă satisface în vreun fel, și pe mine m-a înșelat bucata de cuarț ca și pe dumneavoastră.

Bond rămase tăcut și neclintit.

— Și acum să ne aruncăm ochii și pe celelalte, spuse M. Arată către grămada de pachete de hârtie din fața sa. Am spus că mi-ar plăcea să împrumut niște mostre. Nu părea să-i deranjeze. Mi-au trimis grămăjoara asta acasă azi dimineată. M își consultă lista, desfăcu un pachet și îl împinse spre Bond. Ce ați văzut puțin mai devreme este ce avem mai bun — un *Fine Blue-white*. Arată către diamantul mare din fața lui Bond. Asta este un *Top Crystal*, zece carate, tăietură tip baghetă. O piatră prețioasă, însă valorează jumătate din *Blue-white*. O să vezi că abia dacă se vede o urmă de galben în el. Următorul *Cape* pe care ți-l voi arăta are o umbră maro, potrivit lui Jacoby, dar să fiu al naibii dacă o văd. Mă îndoiesc că o poate vedea cineva în afară de experți.

Bond luă ascultător *Top Crystalul* și în următorul sfert de oră, M îi arată toată gama de diamante, până la o serie de pietre frumos colorate, rubinii, albastre, galbene, roz, verzi și violet. În final, M îi împinse lui Bond un pachet plin cu pietre mai mici, toate cu defect, sau însemnate, sau colorate slab.

— Diamante industriale. Nu ce numesc ei „calitate de nestemate”. Folosite în mașini-unelte și așa mai departe. Dar nu le desconsidera. America a cumpărat de cinci milioane de

lire anul trecut, și asta e doar una din pietre. Bronsteen mi-a spus că pietre ca astea s-au folosit pentru a săpa tunelul St. Gothard. La capătul celălalt, dentiștii le folosesc pentru a ne găuri dinții. Sunt cele mai dure materiale din lume. Dăinuie veșnic.

M își scoase pipa și începu să o umple.

— Și acum știi și tu la fel de multe despre diamante ca mine.

Bond se așază la loc pe scaunul său și privi pierdut la bucățile de hârtie de împachetat și la pietrele strălucitoare împrăștiate pe suprafața de piele roșie de pe biroul domnului M. Nu înțelegea unde voia M să ajungă.

Se auzi scăpăratul unui băț de chibrit și Bond îl urmări pe M cum își aprinse tutunul îndesat în pipă și apoi cum puse chibriturile înapoi în buzunar, lăsându-se pe scaun în poziția preferată a lui M pentru reflecție.

Bond aruncă o privire la ceas. Era 11.30. Se gândi cu plăcere la suportul pentru documente ticsit cu dosare Strict Secrete pe care le abandonase cu bucurie când telefonul roșu îl convocase, cu o oră în urmă. Era ferm încrezător că acum nu va mai avea de-a face cu ele.

— Cred că e o misiune, răspunse șeful de cabinet la întrebarea lui Bond. Șeful spune că nu va mai lua apeluri înainte de prânz și ți-a făcut o rezervare la Yard pentru ora două. Grăbește-te.

Bond își luă haina și merse în biroul exterior unde observă cu entuziasm cum secretara sa îi adaugă un alt dosar voluminos etichetat „Foarte urgent“.

— M, spuse Bond când acesta îl privi. Și Bill spune că pare a fi o misiune. Așa că să nu crezi că vei avea plăcerea să-mi inunzi tava de documente cu mormanul ăla. După mine, poți să le trimiți și la *Daily Express*. Îi rânji. Tipu'

ăla, Sefton Delmer nu-i un prieten al tău, Lil? Treabă perfectă pentru el, aş zice.

Îl cercetă cu privirea.

— Ai cravata strâmbă, spuse ea cu răceală.

Şi oricum, abia îl cunosc.

Se aplecă peste registre, iar Bond ieşi şi o apucă de-a lungul culoarului gândindu-se ce norocos era să aibă o secretară frumoasă.

Scaunul lui M scârţâi şi Bond privi peste masă către bărbatul căruia îi purta o mare afecţiune, fiindu-i în acelaşi timp suspus şi devotat pe de-a întregul.

Ochii gri îl priviră înapoi. M îşi scoase pipa din gură.

— De cât timp te-ai întors din vacanţa aceea în Franţa?

— De două zile, domnule.

— Te-ai simţit bine?

— N-a fost rău. M-am plictisit puţin la sfârşit.

M nu răspunse nimic.

— Am tot analizat dosarul tău: secţiunea „lupte neînarmat“ e satisfăcătoare şi ultimul examen medical dovedeşte că eşti destul de în formă. M făcu o pauză. Ideea este că am o sarcină destul de dificilă pentru tine, continuă el impasibil. Voiam să mă asigur că poţi să ai grijă de tine.

— Bineînţeles, domnule. Bond era uşor iritat.

— N-ai voie să faci nicio greşeală în afacerea asta, 007, spuse M tăios. Şi nu sunt melodramatic când spun că poate să fie greu. Sunt o mulţime de oameni vicleni pe care nu i-ai întâlnit încă, şi o parte din ei pot fi implicaţi în afacerea asta. Ba chiar unii dintre cei mai eficienţi. Aşa că nu fii ţâfnos dacă mă gândesc de două ori înainte să te las să te implici.

— Îmi cer scuze, domnule.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Bine atunci. M își puse deoparte pipa și se aplecă cu brațele încrucișate pe birou. O să-ți spun povestea și apoi te hotărăști dacă ești de acord cu misiunea.

— Acum o săptămână, continuă M, a venit să mă vadă unul din superiorii din Trezorerie. Era însoțit de Secretarul permanent al Ministerului de Comerț. În legătură cu diamantele. Se pare că tot ce numim „piatră prețioasă” – diamant în lume, este extras de pe teritoriu britanic și că nouăzeci la sută din vânzările totale de diamante se înregistrează în Londra. De către Diamond Corporation. Nu mă întreba de ce. Englezii au pus mâna pe afacerea asta la începutul secolului și am reușit să ne ținem de ea. Acum e o afacere de mare amploare. Cincizeci de milioane de lire pe an. Cel mai important venit în dolari pe care îl avem. Așa că atunci când ceva merge rău, guvernul se îngrijorează. Și asta s-a și întâmplat. M îl privi prietenos pe Bond: se fură diamante în valoare de cel puțin două milioane de lire în fiecare an, din Africa.

— O groază de bani, spuse Bond. Și unde se duc?

— Aparent în America, răspunse M. Și sunt de acord. E de departe cea mai mare piață pentru diamante. Și găștile alea ale lor sunt singurele persoane care pot duce o operațiune de asemenea amploare.

— Și conducerea minelor de ce nu îi oprește?

— Fac și ei tot ce pot, răspunse M. Ai văzut poate în ziare că De Beers s-a împrietenit cu prietenul nostru Sillitoe când a plecat din MI5¹, și acolo e, lucrează cu oamenii de pază din Africa de Sud. Am tras concluzia că a prezentat un raport destul de drastic și a venit

¹ Serviciul de Informații Interne al Marii Britanii.

cu o mulțime de idei strălucite pentru a înăspri lucrurile, însă Trezoreria și Ministerul de Comerț n-au fost prea impresionați. Sunt și ei de părere că afacerea asta e prea mare ca să fie condusă de mai multe companii de minerit diferite, oricât de eficiente ar fi. Și au un motiv foarte serios ca să-și dorească să acționeze oficial pe cont propriu.

— Și care ar fi acesta, domnule?

— Chiar în acest moment, în Londra, există un pachet de pietre furate clandestin, spuse M, iar ochii săi străluciră peste birou în direcția lui Bond. Așteaptă să ajungă în America. Iar Organizația Specială știe cine va fi transportatorul. Și știi și cine trebuie să meargă cu el, să fie cu ochii pe el. Cum a interceptat povestea, i-a fost dezvăluită unui informator în Soho, unul din Gașca sa Fantomă, după cum o numește chiar el – Ronnie Vallance s-a dus direct la Trezorerie. Trezoreria a vorbit cu Ministrul de Comerț și apoi miniștrii celor două s-au întrunit la Primul Ministru, iar acesta le-a dat autorizația de a folosi Serviciul.

— De ce nu sunt lăsați cei de la Forțele Speciale sau din MI5 să se ocupe de asta, domnule? întrebă Bond, gândindu-se că M trecea printr-o fază nepotrivită în care se amesteca în treburile altora.

— Bineînțeles că ar putea să aresteze transportatorii imediat ce aceștia ar prelua marfa și ar încerca să o scoată din țară, răspunse M nerăbdător. Dar asta nu va opri traficul. Oamenii ăștia nu sunt genul care să vorbească. Oricum, cărăușii sunt o pradă mică. Probabil doar iau marfa de la un tip dintr-un parc și o livrează altui tip în alt parc, când ajung de cealaltă parte. Singurul mod de a ajunge până la sursa afacerii este de a urmări conducta până în America și de a vedea apoi încotro merge de acolo. Și mă

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

tem că FBI-ul nu ne poate fi de mare folos. Asta înseamnă doar o mică parte din lupta lor cu găștile influente. Dar America nu este cu nimic afectată. Mai degrabă e invers. Anglia e singurul perdant. Iar America nu este în jurisdicția MI5-ului. Numai Serviciul se poate ocupa de afacerea asta.

— Da, înțeleg, spuse Bond. Dar mai avem vreo pistă?

— Ai auzit vreodată de „Casa Diamantelor“?

— Da, domnule. Bineînțeles, spuse Bond. Marii bijutieri americani. Pe strada West 45 în New York și Rue de Rivoli în Paris. Cred că sunt la fel de mari ca Van Cleef și Cartier și Boucheron azi. Le-a mers destul de bine după război.

— Da, confirmă M. Ei sunt. Au o reprezentanță mică și în Londra. În Hatton Garden. Obişnuiau să cumpere mult în timpul expozițiilor lunare ale Diamond Corporation. Dar în ultimii trei ani au cumpărat din ce în ce mai puțin. Deși, după cum spui și tu, par să vândă din ce în ce mai multe bijuterii în fiecare an. Sigur obțin diamantele de undeva. Trezoreria și-a amintit de numele lor în cadrul întâlnirii de zilele trecute. Dar nu găsesc nimic împotriva lor. Unul dintre cei mai importanți oameni ai lor este însărcinat cu conducerea aici. Pare ciudat, din moment ce fac așa puține afaceri... un bărbat numit Rufus B. Saye. Nu se știe prea multe nici despre el. Mănâncă în fiecare zi la Clubul american din Piccadilly. Joacă golf la Sunningdale. Nu bea și nu fumează. Locuiește la Savoy. Cetățean model.

M ridică din umeri.

— Dar afacerea cu diamantele este una agreabilă, stabilă, afacere de familie pe care Casa Diamantelor o privește însă cu ochi neîncrezători. Nimic mai mult.

Bond hotărî că este timpul să pună întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari.

— Şi eu unde intru în peisaj, domnule? întrebă, uitându-se în ochii lui M, peste birou.

— Ai o întâlnire cu Vallance la Yard în — M se uită la ceasul de la mână — aproape o oră. O să te pună el în temă. O să prindă transportatorul în seara asta şi te va pune pe tine în conduc-tă în locul lui.

Bond îşi încolăci uşor mâinile în jurul bra-ţelor scaunului.

— Şi apoi?

— Şi apoi, continuă M indiferent, o să trans-porţi ilegal diamantele acelea în America. Cel puţin asta e ideea. Ce părere ai?

Hot ice

Bond închise după el ușa de la biroul lui M. Zâmbi în ochii căprui deschis ai doamnei Mo-
neypenny și străbătu biroul acesteia până la ca-
mera șefului de cabinet.

Șeful de cabinet, un bărbat uscățiv și relaxat,
cam de aceeași vârstă cu Bond, puse jos stiloul și
se lăsă pe spate în scaun. Privi cum Bond își cau-
tă automat în buzunarul de la șold tabachera sub-
țire de metal în formă de armă, apoi merse până
la geamul deschis și se uită la parcul Regent's.

Mișcărilor lui Bond, de o încetineală cugeta-
tă, îi răspunseră întrebării șefului de cabinet.

— Deci ai cumpărat-o.

Bond se întoarse: „Da“, apoi își aprinse o țigară. Ochii săi îl priveau direct prin fum pe șeful
de cabinet.

— Spune-mi doar asta, Bill. De ce și-a pier-
dut bătrânul curajul în ultimul moment în ceea
ce privește la afacerea asta? Mi-a verificat până
și rezultatele ultimului examen medical. De ce
e atât de îngrijorat? Nu e ca și cum e afacerea
Cortina de Fier. America e o țară civilizată. Mai
mult sau mai puțin. Ce îl roade?

Era datoria șefului de cabinet să știe cam tot
ce se întâmpla în mintea lui M. Țigara sa se stin-
se, o aprinse și aruncă bățul de chibrit ars peste
umăr. Se uită împrejur să vadă dacă bățul ateri-
zase în coșul de hârtie. Așa se întâmplă. Îi zâmbi
lui Bond.

— Practică constantă, spuse. Apoi urmă:

— Nu sunt multe lucruri care să îl îngrijoreze pe M, James, și o știi la fel de bine ca oricine din cadrul Serviciului. SMERȘ¹, bineînțeles. Germanii care sparg codurile secrete. Cartelul chinez de opium – sau, în orice caz, puterea pe care o au în toată lumea. Autoritatea Mafiei. Și are un respect de neclintit pentru găștile din America. Alea importante. Atât. Aștia sunt singurii oameni ce îl pot îngrijora. Și pare destul de sigur că afacerea asta cu diamante te va pune față în față cu găștile. Sunt ultimii oameni cu care se aștepta să ne încurcăm. Are și așa destule pe cap, fără ei. Asta e tot. De asta i-a scăzut entuziasmul.

— Nu-i nimic extraordinar la găștile de gangsteri americani, protestă Bond. Nu sunt americani. Majoritatea sunt vagabonzi italieni cu tricouri monogramate care își petrec toată ziua mâncând spaghetti și chiftele și se împroască cu miresme peste tot.

— Asta crezi tu, spuse șeful de cabinet. Însă ideea este că aceia sunt numai cei pe care îi poți vedea. Sunt unii mai buni în spatele lor și alții și mai buni în spatele acestora. Uită-te la narcotice. Zece milioane de dependenți. De unde își iau marfa? Uită-te la pariuri...pariurile legale. Două sute cincizeci de milioane de dolari pe an este profitul la Las Vegas. Apoi mai sunt jocurile clandestine de la Miami și Chicago și așa mai departe. Toate deținute de găști și prietenii lor. Acum câțiva ani, lui Bugsy Siegel i-au zburat creierii pentru că voia prea mult din

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

¹ SMERȘ = Directoratul principal al contrainformațiilor al Comisariatului Poporului pentru Apărare al URSS, înființat pe 19 aprilie 1943 din Directoratul Departamentelor Speciale ale NKVD și al cărui conducător, Viktor Abakumov, i se subordona direct lui Stalin.

profitul obținut în urma operațiunii Las Vegas. Și era destul de puternic. Acestea sunt operațiuni de mare amploare. Îți dai seama că pariurile sunt cea mai mare industrie din America? Mai mare decât cea a oțelului. Mai mare decât cea a mașinilor. Și au al naibii de grijă să o facă să meargă ca pe roate. Fă rost de o copie a raportului Kefauver, dacă nu mă crezi. Și acum cu diamantele astea. Șase milioane de dolari pe an sunt mulți bani și poți să-ți pui în joc viața că vor avea grijă de ea.

Șeful de cabinet făcu o pauză. Se uită nerăbdător la silueta înaltă, îmbrăcată în costumul albastru închis, cu un un singur rând de nasturi și în ochii îndârjiți de pe fața slabă și cafenie. Poate nu ai citit raportul FBI de anul acesta despre infracțiunile din America. Interesant. Doar treizeci și patru de crime pe zi. Aproape 150.000 de americani uciși cu bestialitate în ultimii douăzeci de ani.

Bond se arătă neîncrezător.

— E dovedit, la naiba! Găsește rapoartele alea și convinge-te singur. Și de aceea a vrut M să vadă că ești în formă, înainte să-ți dea drumul în conductă. O să te pricopsești cu găștile astea. Și o să fii singur. Satisfăcut?

Fața lui Bond se decontractă.

— Haide, Bill, spuse acesta. Dacă asta e tot, te invit la prânz. E rândul meu și am chef să sărbătoresc. S-a zis cu hârțogăraia vara asta. Te duc la Scotts' și o să servim crabul lor cu sos și câte un cocktail cu bere neagră. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Credeam că era vreo piedică înfiorătoare în afacerea asta.

— Bine, fir-ai tu să fii!

Șeful de cabinet lăsă deoparte presimțirile rele pe care le împărțise cu Șeful său și îl urmă pe Bond afară din birou și trânti ușa cu o forță nenecesară în urma sa.

Mai târziu, la orele două fix, Bond dădea mâna cu bărbatul spilcuit și ochi echilibrați din biroul demodat, unde se spun mai multe secrete decât în orice altă cameră din Scotland Yard.

Bond se împrietenise cu ajutorul de comisar Vallance pe timpul afacerii Moonraker așa că nu mai era nevoie să piardă timp cu preliminariile.

Vallance împinse două fotografii de identificare pentru cardurile CID la celălalt capăt al biroului. În ele apărea un tânăr cu părul închis la culoare, destul de arătos, cu o față cu trăsături proeminente și temerară, cu ochi ce zâmbeau inocent.

— Țsta-i băiatul, spuse Vallance. Seamănă destul cu tine încât să poți trece de cineva care are doar descrierea lui. Peter Franks. Drăguț băiat. De familie bună. Cu liceu particular și toate alea. Apoi a apucat-o pe căi greșite și așa a rămas. E specialist în spargerea caselor de la țară. Se poate să fi participat la afacerea Ducele de Windsor de la Sunningdale, de acum câțiva ani. L-am dus la secție o dată sau de două ori dar n-am găsit nimic cu care să-l prindem. Acum a scăpat. De cele mai multe ori scapă, când intră în vreo afacere murdară despre care nu știu mai nimic. Am două fete sub acoperire în Soho și îi place de una dintre ele. E amuzant, dar și ea îl place. Crede că poate să îl aducă pe drumul cel bun și alte lucruri de soiul ăsta. Dar are și ea treaba ei de făcut și când i-a spus despre operațiunea asta, din întâmplare, ca și cum ar fi fost o glumă, tipa ne-a dat informația mai departe.

Bond încuviință din cap.

— Pungașii profesioniști nu iau niciodată în serios replicile celorlalți. Pun pariu că nu ar fi vorbit cu ea despre una dintre operațiunile sale cu casele de la țară.

— Dar nu pe viața ta, încuviință Vallance. Sau l-am fi închis de ani buni. În orice caz, se

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

pare că a fost contactat de prietenul unui prieten și a fost de acord să se implice într-o afacere de contrabandă pentru America pentru cinci mii de dolari. Plătiți la livrarea mărfii. Fata mea l-a întrebat dacă este vorba de droguri, la care a râs și a spus: „Nu, și mai bine, *Hot Ice*“. Avea deja diamantele? Nu. Ce ar trebui să facă el apoi e să-și contacteze omul de „pază“. Mâine după amiază la Trafalgar Palace. La cinci în camera ei. O fată pe care o cheamă Case. O să-i spună ce să facă și o să rămână cu el.

Vallance se ridică și începu să se plimbe înc-oace și încolo în fața falsurilor înrămate reprezentând bancnote de cinci lire aliniate pe perețele opus ferestrei.

— Contrabandiștii ăștia umblă de obicei în echipă când se transportă o marfă importantă. Nu există niciodată prea mare încredere în cel care ține marfa, iar cei care se află de cealaltă parte vor să aibă un martor în caz că merge ceva prost la vamă. Și apoi cei mai mari nu sunt niciodată luați prin surprindere, dacă transportatorul vorbește.

Marfă importantă ce se transportă. Cărauși. Vamă. Gărzi. Bond își stinse țigara în scrumiera de pe biroul lui Vallance. De câte ori, în primele sale zile în Serviciul propriu, nu a făcut parte din aceeași rutină – prin Strasbourg spre Germania, prin Niegoreloye spre Rusia, prin Simplon, dincolo de Pirinei. Tensiunea. Gura uscată. Unghiile intră în podul palmelor. Și acum, după ce trecuse de acea perioadă, iată că trecea din nou prin una asemănătoare.

— Da, înțeleg, spuse Bond, ferindu-se de amintiri. Dar care este tabloul general? Ai vreo idee? Cărei operațiuni urma Frank să i se potrivească?

— Ei bine, e sigur că diamantele vin din Africa... Ochii lui Vallance erau opaci.

— Probabil nu de la Uniunea Minelor. Mai degrabă marea scurgere din Sierra Leone pe

care a căutat-o prietenul nostru Sillitoe. Apoi pietrele cred că ies prin Liberia, sau mai degrabă Guiana Franceză. Apoi ar ajunge în Franța. Și din moment ce pachetul a apărut în Londra, e posibil ca și Londra să facă parte din conductă.

Vallance se opri din mers și îl privi pe Bond.

— Și acum știm că pachetul acesta e în drum spre America, și ce se va întâmpla cu el acolo, fiecare își poate da cu presupusul. Proprietarii minelor n-ar încerca să economisească bani din tăiat — care înseamnă cam jumătate din prețul unui diamant — așa că se pare că pietrele sunt aruncate într-o afacere legală de diamante și apoi sunt tăiate și scoase la vânzare ca orice alte pietre. Vallance făcu o pauză... Vă deranjează dacă vă dau un mic sfat?

— Nu fiți ridicol.

— Ei bine, începu Vallance, în toate afacerile de acest fel, plata subalternilor este, în general, veriga cea mai slabă. Cum urmau să îi fie plătiți cei cinci mii de dolari lui Peter Franks? De către cine? Și dacă operațiunea reușește, o să-l ia din nou? Dacă aș fi în locul tău, aș fi atent la aceste detalii. Concentrează-te să treci prin scobitura care face plățile și încearcă să urci prin conductă către peștii mai mari. Dacă le place cum te prezinți, n-ar trebui să fie greu. Nu-i ușor să găsești cărăuși buni și chiar și oamenii din vârf vor fi interesați de noul recrut.

— Da, răspunse Bond gânditor, are sens. Problema principală va fi să trec de primul contact din America. Să sperăm că toată afacerea nu va sări în aer, în fața mea, în clădirea vămii la Idlewild. O să par caraghios dacă o să mă ridic Inspectorul. Mă aștept însă ca această individă, Case, să aibă niște idei bune despre cum să transporte marfa. Și acum, care-i primul pas? Cum o să mă pui în locul lui Peter Franks?

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Vallance începu să se plimbe iar dintr-o parte într-alta a camerei.

— Ar trebui să fie bine, cred, spuse acesta. O să îl ducem la secție pe Franks în seara aceasta și să-l reținem pentru că a uneltit să fugă din vamă.

Zâmbi reținut.

— Mă tem că o sa strice o frumusețe de prietenie cu fata mea. Dar trebuie să înfruntăm asta. Și apoi planul este ca tu să o întâlnești pe domnișoara Case.

— Știe ceva despre Franks?

— Doar descrierea lui și numele, răspunse Vallance. Sau cel puțin așa credem. Mă îndoiesc că știe chiar și persoana care l-a contactat. Fisuri de-a lungul întregului circuit. Fiecare își face treaba într-o încăpere etanș. Apoi, dacă e vreo gaură în conductă, circuitul se blochează.

— Știi ceva despre femeie?

— Detalii din pașaport. Cetățean american. 27 de ani. Născută în San Francisco. Blondă. Ochi albaștri. 1,67 înălțime. Profesie: femeie necăsătorită. A fost pe aici de zeci de ori în ultimii trei ani. Se poate să mai fi fost de mai multe ori sub un nume diferit. Stă mereu la Trafalgar Palace. Detectivul din hotel spune că nu iese prea des. Puțini vizitatori. Nu stă niciodată mai mult de două săptămâni. Nu face niciodată probleme. Asta e tot. Nu uita că atunci când o vei întâlni va trebui să ai și tu o poveste bună. De ce faci asta și așa mai departe.

— O să am grijă.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

Bond se gândi. Restul părea că depinde de el. Odată ce avea să pătrundă în circuit, restul era o problemă de improvizație. Apoi își aminti de bijuterie.

— Ce-i cu pista asta cu Casa de Diamante care i s-a năzărit Trezoreriei? Pare a fi un plan de ansamblu. Ceva păreri?

— Ca să fiu sincer, nu m-am sinchisit cu ei. Vallance se scuza. L-am verificat pe individul acesta, Saye, dar din nou, n-avem nimic în afară de informații de pașaport. American. 45 de ani. Comerciant de diamante. Și așa mai departe. Merge des la Paris. Se tot duce o dată pe lună în ultimii trei ani. Poate are o fată acolo. Să-ți spun ceva. De ce nu treci pe acolo să arunci o privire la el și la locul respectiv? Nu se știe niciodată.

— Și cum pun asta la cale? întrebă Bond ezitant.

Vallance nu răspunse. În schimb, apăsă un buton de pe marele interfon de pe biroul său.

— Da, domnule?

— Sergent, trimite-l sus pe Dankwaerts imediat, te rog. Și pe Lobiniere. Și apoi fă-mi legătura prin telefon cu Casa Diamantelor. Comercianți de diamante din Hatton Garden. Întreabă de domnul Saye.

Vallance merse și se uită pe fereastră la râu. Scoase din buzunarul vestei o brichetă și începu să se joace cu ea absent. Bătu cineva la ușă, iar apoi secretara lui Vallance își băgă capul pe ușă.

— Domnule, sergentul Dankwaerts.

— Trimite-l înăuntru, spuse Vallance. Reține-l pe Labiniere până când sun eu.

Secretara ținu ușa deschisă, pe care intră un bărbat simplu îmbrăcat în haine civile. Părul său era rar, purta ochelari și avea un aspect palid. Expresia feței era a unui om cumsecade și sânguincios. Putea să fi fost un funcționar cu experiență în orice domeniu.

— Bună ziua, domnule sergent, spuse Vallance. Acesta este comandantul Bond, din Ministerul Apărării. Sergentul zâmbi politicos. Vreau să mergeți cu comandantul Bond la Casa Diamantelor din Hatton Garden. Va face parte din echipa dumneavoastră, ca sergentul Bond. Credeți că diamantele din afacerea Ascot sunt pe drum spre

Argentina, prin America. Îi veți spune asta domnului Saye, omul de vârf acolo. Vă veți întreba dacă e posibil ca Saye să fi auzit ceva din cealaltă parte. Se poate ca biroul lui din New York să fi auzit ceva. Știți cum, cumsecade și politicos. Dar priviți-l în ochi. Forțați-l cât puteți de mult, fără a-i da însă motive să se plângă. Apoi vă cereți scuze, și plecați, și uitați totul. De acord? Aveți întrebări?

— Nu, domnule, răspunse sergentul Dankwaerts cu indiferență.

Vallance vorbi la interfon și un moment mai târziu apără un bărbat pământiu, destul de plăcut, îmbrăcat în haine civile extrem de elegante și care avea o mică servietă diplomat. Se opri și așteaptă chiar în ușă.

— Bună ziua, domnule sergent. Intrați să îl vedeți pe prietenul acesta al meu.

Sergentul intră și se apropie de Bond, întorcându-l cu politețe în lumină. Doi ochi negri, foarte pătrunzători, îi cercetară fața cu minuțiozitate pentru un minut întreg. Apoi bărbatul se depărtă.

— Nu pot să vă asigur în ceea ce privește cicatricea. Nu mai mult de șase ore, domnule, pe căldura asta. Dar restul este în regulă. Cine ar trebui să fie, domnule?

— Va fi sergentul James, un sergent membru al echipei sergentului Dankwaerts. Vallance își privi ceasul de la mână. Doar pentru trei ore, de acord?

— Sigur, domnule. Pot să mă apuc de treabă?

La încuviințarea din cap din partea lui Vallance, polițistul îl conduse pe Bond până la un scaun de lângă fereastră, își așează diplomatul pe podea, lângă scaun, se așează într-un genunchi și îl deschise. Apoi, timp de zece minute, degetele sale ușoare își făcură de lucru pe fața lui Bond și în părul acestuia.

Bond se supuse și îl ascultă pe Vallance cum vorbea cu Casa Diamantelor.

— Nu înainte de 3.30? În acest caz, îl puteți anunța, vă rog, pe domnul Saye că doi dintre oamenii mei îl vor căuta la 3.30 fix. Da, mă tem că este destul de important. Doar o formalitate, bineînțeles. O anchetare de rutină. Nu cred că îi va răpi mai mult de zece minute din timp domnului Saye. Vă mulțumesc foarte mult. Da. Ajutor de comisar Vallance. Exact. Scotland Yard. Da. Vă mulțumesc. La revedere.

Vallance puse receptorul jos și se întoarse către Bond.

— Secretara spune că Saye nu se va întoarce până la 3 și jumătate. Sugerez să ajungeți acolo la 3.15. Nu strică niciodată să aruncați o privire prin împrejurimi, mai întâi. E mereu de folos să-ți descurajezi omul. Cum merge?

Sergentul Lobiniere ținea o oglindă de buzunar în fața lui Bond.

O nuanță de alb la tâmpile. Cicatricea mascată. O umbră de conștiinciozitate la colțurile ochilor și ale gurii. Umbre extrem de delicate sub pomeți. Nimic de care ți-ai fi dat seama, însă rezultatul nu aducea deloc cu James Bond.

Ce se întâmplă aici?

Sergentul Dankwaerts era ocupat cu gândurile sale și conduse mașina de patrulare în liniște de-a lungul străzii Strand până la Chancery Lane și apoi până în Holborn. La Gamages o luă la stânga, până în Hatton Garden și mașina se apropie de intrarea albă, impecabilă a clubului London Diamond.

Bond își urmă însoțitorii pe trotuar până în fața unei uși elegante în centrul căreia era o placă de alamă bine lustruită pe care era gravat „Casa diamantelor”. Și dedesubt „Rufus B. Saye. Vicepreședinte pentru Europa”. Sergentul Dankwaerts sună la sonerie și o tânără evreică agilă le deschise ușa și îi conduse printr-un vestibul în care era un covor gros, până într-o cameră de așteptare cu lambriuri.

— Domnul Saye va veni în orice clipă, spuse ea cu indiferență după care ieși și închise ușa.

Camera de așteptare era extravagantă și din cauza unui foc din bușteni care nu-și avea rostul și care ardea în șemineul model Adam, invadată de o căldură tropicală. Pe mijlocul covorului aproape cât camera, de un roșu închis, era o masă rotundă, Sheraton, din palisandru și șase fotolii din același set despre care Bond credea că valorează cel puțin o mie de lire. Pe masă se aflau cele mai recente numere de reviste și câteva copii *Diamond News* ale lui Kimberley. Ochii lui Dankwaerts se făcură mari când le

văzu, se așeză și începu să răsfoiască numărul din iunie.

Pe fiecare dintre cele patru ziduri atârna pictura unei flori într-o ramă de aur. Picturile aveau ceva aproape tridimensional, ceea ce îi atrase atenția lui Bond, așa că se apropie să examineze una dintre ele. Nu era o pictură, ci un aranjament stilizat de flori proaspăt tăiate, așezat în spatele unui geam, într-o adâncitură mărginită de catifea de culoarea cuprului. Celelalte erau la fel, iar cele patru vase Waterford în care florile erau așezate formau un set perfect.

În cameră era liniște, în afara ticăitului hipnotic al ceasului de perete ars de soare și a murmurului de voci ce venea din spatele ușii din fața intrării. Se auzi un trosnet după care ușa se deschise câțiva centimetri și o voce cu un puternic accent străin obiectă volubil:

— Dar, domnule Grunspan, de ce să fii atât de dur? Trebuie toți să ne câștigăm traiul, nu? Vă spun că această piatră ne-mai-pomenită m-a costat zece mii de lire. Zece mii! Nu mă credeți? Dar vă jur. Îmi dau cuvântul de onoare. Urmă o pauză dezaprobatoare după care vocea lansă ultima ofertă: Și mai bine! Pariez cinci lire!

Cineva izbucni în râs.

— Willy, ești o figură!, se auzi o voce americană. Nici vorbă. Te ajut cu bucurie, dar piatra aia nu valorează mai mult de nouă mii, și-ți mai dau eu o sută în plus, pentru tine. Nu o să găsești o ofertă mai bună în The Street.

Ușa se deschise și un om de afaceri american, cu pince-nez și gura închisă strâns, conduse afară un evreu mic ce părea a fi fost chinuit și care avea la reverul hainei un trandafir mare și roșu. S-au arătat uimiți văzând camera de așteptare ocupată, și după ce a murmurat un „Mă scuzați” nimănui în special, americanul aproape își alergă

însoțitorul de-a lungul camerei, până în hol. Ușa se închise după ei.

Dankwaerts se uită la Bond și îi făcu cu ochiul.

— Pe scurt, asta e toată lumea din afacerea cu diamante, spuse acesta. Acela era Willz Behrens, unul dintre cei mai cunoscuți agenți de bursă din The Street, liber profesionist. Presupun că celălalt bărbat era cumpărătorul lui Saye.

Se întoarse la revista pe care o răsfoia, iar Bond, rezistând impulsului de a-și aprinde o țigară, reluă examinarea imaginilor cu flori.

Dintr-o dată tăcerea grea, catifelată, răsunătoare a camerei explodează precum un ceas cu cuc. În aceeași clipă, un buștean căzu în căminul șemineului, ceasul ars de soare de pe perete bătă jumătatea de oră, ușa fu deschisă cu o îmbrânceană și un bărbat mare, cu un aspect întunecat făcu doi pași repezi în cameră, după care stătu încremenit uitându-se tăios când la unul, când la altul.

— Mă numesc Saye, spuse cu asprime. Ce se întâmplă aici? Ce vreți?

Ușa rămase deschisă în spatele său. Sergentul Dankwaerts se ridică în picioare și se îndreptă politicos dar cu fermitate către bărbat, îl ocoli și închise ușa. Apoi se întoarse în mijlocul camerei.

— Eu sunt sergentul Dankwaerts din departamentul special al Scotland Yard, spuse acesta cu o voce plăcută și pașnică. Iar acesta, făcu un gest către Bond, este sergentul James. Întreprind o anchetă de rutină referitoare la niște diamante furate. A fost ideea vicecomisarului, continuă vocea de catifea, că ne-ați putea ajuta.

— Da? spuse dl Saye. Îi privi pe rând cu dispreț pe cei doi polițai ieftini care avuseseră obrăznicia să îi răpească timpul.

— Dați-i drumul.

În timp ce sergentul Dankwaerts, pe tonuri ce unui nelegiuitor i s-ar fi părut amenințător de monotone, și consultând din când în când un mic

carnețel negru, recita o poveste presărată cu fraze de tipul „pe data de 16” sau „ni s-a adus la cunoștință”, Bond îl examinează deschis pe dl Saye, ceea ce nu părea să-l perturbe pe acesta mai mult decât nuanțele domoale din declamarea sergentului Dankwaerts.

Dl Saye era un bărbat mare și zdravăn, tare ca o bucată de cuarț. Avea o față foarte pătrată ale cărei unghiuri ascuțite erau accentuate de un păr scurt, sârmos și negru, tuns *en brosse*, fără favoriți. Avea sprâncene negre și drepte și, îndesați sub ele, erau doi ochi negri extrem de ascuțiți și ficși. Era bine bărbierit și buzele sale semănau cu o dungă subțire și destul de întinsă. Bărbia-i unghiulară era despicată adânc și mușchii îi erau îngrămădiți la marginea fălcilor. Purta un costum negru de casă, închis la un rând de nasturi, o cămașă albă și o cravată subțire aproape cât un șiret de pantof, fixată de un ac de cravată, de aur, sub forma unei spade. Măinile lungi îi atârnav relaxate și se terminau cu două palme mari, acum ușor curbate spre înăuntru, al căror dos era brăzdat de păr negru. Picioarele sale mari, încălțate în pantofi negri scumpi, arătau de numărul 47.

Bond îl socoti un bărbat dur și capabil, care ieșise victorios dintr-o serie de școli grele și care părea că încă servește într-una din ele.

— Și aceste pietre ne interesează pe noi în mod special, concluzionează sergentul Dankwaerts. Se ajută de carnețelul său negru. Un *Wesselton* de 20 de carate. Două *Fine Blue* albe de aproape 10 carate fiecare. Un *Yellow Premier* de 30 de carate. Un *Top Cape* de 15 carate și două *Cape Union* de 15 carate.

Făcu o pauză, apoi își ridică privirea din carnețelul său și îl privi tăios pe Saye în ochii săi negri și pătrunzători:

— V-a trecut vreunul din aceste diamante prin mână, domnule Saye, sau prin firma

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

dumneavoastră din New York? întrebă acesta cu blândețe.

— Nu, răspunse Saye categoric. Nu mi-au trecut prin mână. Se întoarse către ușa din spatele său și o deschise:

— Și acum, domnilor, la revedere.

Fără să se mai sinchisească de cei doi, ieși cu pași siguri din cameră și apoi cei doi îi auziră pașii urcând repede niște scări. O ușă se deschise și apoi se trântise, după care se făcu liniște.

Fără să fie intimidat, sergentul Dankwaerts dădu drumul carnetelului său în buzunarul vestei, își ridică pălăria, ieși în hol și apoi în stradă. Bond îl urmă.

Cei doi se urcară în mașina de patrulare și Bond dădu adresa apartamentului său de pe lângă King Road. În timp ce mașina mergea, sergentul Dankwaerts renunță la expresia oficială a feței. Se întoarse către Bond. Părea amuzat.

— Mi-a plăcut, spuse el cu bucurie. Nu dai prea des peste un asemenea exemplar. Ați obținut ce vă interesa?

Bond ridică din umeri.

— Să fiu sincer, domnule sergent, nu îmi era prea clar ce voiam. Dar mi-a părut bine că am avut posibilitatea să-l analizez pe domnul Rufus B. Saye. Un tip pe cinste. Nu se potrivește cu modelul meu de comerciant de diamante.

Sergentul Dankwaerts chicoti.

— Dar nici nu este un comerciant de diamante, spuse acesta, sau îmi mănânc pălăria.

— De unde știți?

— Când am citit lista aceea cu pietrele lipsă, zâmbi sergentul Dankwaerts satisfăcut, am menționat și un *Yellow Premier* și două *Cape Union*.

— Și? întrebă Bond așteptând explicația.

— Se întâmplă că aceste lucruri nu există.

Feuilles mortes

Bond simți că liftierul îl privea în timp ce străbătu coridorul lung și tăcut până la ultima camera, Camera 350. Nu era surprins. Știa că în acel hotel aveau loc mai multe infracțiuni mărunte decât în orice alt mare hotel din Londra. Vallance îi arătase odată marea hartă lunară a infracțiunilor ce aveau loc în Londra. Arată cu degetul către marea de steaguri mici din jurul Trafalgar Palace.

— Locul acesta îi enervează pe cei care fac hărțile, spuse acesta. În fiecare lună, în colțul ăsta se fac o mulțime de gropițe, așa că trebuie să lipească hârtie deasupra pentru a putea susține acele de luna viitoare.

Pe măsură ce Bond se apropia de capătul coridorului, putea auzi o melodie destul de tristă venind de la un pian. În dreptul camerei 350 știa că muzica venea din spatele acelei uși. Recunoscuse melodia. Era *Feuilles mortes*. Ciocăni la ușă.

— Intră.

Portarul sunase din hol și vocea dinăuntru îl aștepta pe Bond.

Bond intră într-o cameră de zi mică și închise ușa după el.

— Încuie.

Vocea veni dinspre pat.

Bond făcu ce i se spuse și străbătu camera până în mijloc, până se situă în fața ușii deschise de la dormitor. Când trecu de discul de

înregistrare aflat pe birou, pianistul începu să cânte *La Ronde*.

Stătea cu picioarele desfăcute, pe jumătate goală, pe un scaun în fața măsuței de toaletă, cu privirea pierdută în direcția oglinzii triple în care se vedea spatele scaunului. Brațele sale goale erau înfășurate în jurul spătarului negru și înalt al scaunului, iar bărbia era așezată pe brațe. Spatele îi era arcuit, iar deasupra capului și umerilor ei plana un aer de aroganță. Breteaua neagră a sutienului ce îi străbătea spatele, pantalonașii negri cu dantelă, strânși pe corp, și poziția picioarelor desfăcute îi atârșară simțurile lui Bond.

Fata își ridică privirea de pe reflexia ei și îl inspectă degajată, în treacăt, pe Bond în oglindă.

— Presupun că ești noul ajutor, spuse ea cu o voce joasă, aspră, din care nu reieșea niciun angajament. Ia loc și bucură-te de muzică. Cel mai bun disc de muzică de salon scos vreodată.

Bond era amuzat. Făcu câțiva pași, ascultător, până la un fotoliu adânc, îl mută puțin pentru a o putea vedea în continuare prin crăpătura ușii și se așază.

— Vă deranjează dacă fumez? spuse el, după care își scoase tabachera și din ea o țigară pe care o puse în gură.

— Dacă așa vreți să muriți...

Domnișoara Case reîncepu să își contemple, tăcută, fața în oglindă, în timp ce pianistul începu să cânte *J'attendrai*. Apoi discul se termină.

Își împinse șoldurile cu indiferență spre spatele scaunului și se ridică. Își întoarse capul pe jumătate, iar părul blond, ce cădea greu la baza gâtului, urmă mișcarea și prinse în el lumina.

— Dacă îți place, întoarce-l, spuse nepăsătoare. Vin imediat.

Plecă din cameră.

Bond merse până la gramofon și ridică discul. Era George Feyer și orchestra. Se uită la număr și

il memoră. Era un Vox 500. Cercetă cealaltă parte a discului, sărind peste *La vie en rose* pentru că îi trezea amintiri, și așeză acul la începutul melodiei *Avril au Portugal*.

Înainte să se îndepărteze de gramofon, scoase de sub el cu delicatețe suportul și îl ținu în lumina veiozei de lângă birou. Îl ținea lateral în lumină și îl privea cercetător. Nu avea niciun semn. Ridică din umeri, îl reșează sub aparat și se întoarce la fotoliu.

Considera că muzica i se potrivea fetei. Toate tonurile păreau să îi aparțină. Nu era de mirare că era discul ei preferat. Avea sexualitatea ei metalică, zăngănitul puternic al felului ei de a fi și era la fel de pătrunzător ca ochii ei ce îl priviseră capricios prin oglindă.

Bond nu își crease în minte nicio imagine a domnișoarei Case, fata care avea să îi arate drumul spre în America. Era sigur că avea să fie o femeie șleampătă, dură și consumată, cu ochi morți – o femeie posacă și călită care „făcuse de toate” și al cărei trup nu mai prezenta niciun interes pentru organizația pentru care lucra. Fata aceasta chiar era dură, din fire, însă oricare ar fi fost istoria corpului ei, pielea îi strălucea de viață în lumină.

Care era prenumele ei? Bond se ridică din nou și merse până la gramofon. Pe gâtul acestuia era lipită o etichetă cu Pan American Airways. Pe ea scria *Dna T. Case*. T? Bond se întoarce la scaunul său. Teres? Tess? Thelma? Trudy? Tilly? Niciunul nu părea să i se potrivească. În niciun caz Trixie, Tony sau Tommy.

Se gândea încă la această problemă, când ea apăru pe nesimțite în pragul ușii de la dormitor, unde stătea rezemată cu cotul de tocul ușii, cu capul aplecat într-o parte, sprijinit în mână. Îl privea gânditoare.

Bond se ridică cu lentoare și o privi înapoi.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Era îmbrăcată pentru a ieși, în afară de pălărie, un obiect mic și negru ce îi atârna de cealaltă mână. Purta un costum negru făcut la comandă, elegant, peste o bluză verde măsliniu închisă la baza gâtului, ciorapi aurii ca bronzul și o pereche de pantofi din piele de crocodil, cu botul pătrat, ce păreau foarte scumpi. La o mână avea un ceas de aur subțire, cu brățara neagră, iar la cealaltă o brățară dintr-un lanț masiv, de aur. Un diamant mare, în formă de baghetă, strălucea pe al treilea deget al mâinii drepte și un cercel cu o perlă plată, fixată în aur răsucit, la urechea dreaptă, pe lângă care cădea părul de un auriu deschis.

Era foarte frumoasă, de o frumusețe flușturistică, de parcă își păstra înfățișarea pentru ea și nu îi păsa care era părerea bărbaților, iar curba ironică ce cobora până la sprâncenele desenate fin deasupra ochilor gri, mari, nivelați, mai curând disprețuitori, părea să spună „Sigur. Vino și încearcă. Dar ar fi bine să fii la înălțime!“.

Însăși ochii ei aveau rara calitate de a străluci. Când bijuteriile strălucesc, culoarea lustrului se schimba odată cu mișcarea prin lumină, iar culoarea ochilor acestei fete părea să varieze între un gri deschis și bleumarin.

Pielea ei era ușor bronzată și nu se machia, în afară de o urmă de un roșu grav pe buze, care erau pline și moi, capricioase cât să dea impresia de „gură păcătoasă“. Dar nu una care a păcătuit de multe ori, se gândi Bond – dacă e să judecăm după ochii nivelați și autoritatea și tensiunea la care făceau aluzie.

Ochii se uitau acum impersonal în ochii lui Bond.

— Deci tu ești Peter Franks, spuse ea, iar vocea-i era joasă și ademenitoare, însă avea o nuanță de condescendență.

— Da, răspunse el. Și mă întrebam de la ce vine T-ul din numele tău.

Se gândi un moment.

— Cred că poți afla dacă mergi la birou, spuse.

Vine de la Tiffany.

Merse până la gramofon și opri discul în mijlocul melodiei *Je n'en connais pas la fin*. Se întoar-se. Dar nu este făcut public, adăugă cu răceală.

Bond ridică din umeri și se deplasă până la pervazul geamului, pe care se aplecă lejer, cu gleznelor încrucișate.

Fata părea iritată de nonșalanța lui. Se așeză în fața mesei de scris.

— Bine. Atunci, continuă ea tranșant, să trecem la treaba. Întâi, de ce ai acceptat misiunea asta?

— A murit cineva.

— Ah. Îl privi tăios. Mi s-a spus că te ocupi cu spargerii. Făcu o pauză. Plăcere sau corvoadă?

— Corvoadă. O luptă.

— Și vrei să te retragi?

— Cam așa ceva. Mai sunt și banii.

Fata schimbă subiectul.

— Ai picior de lemn? Dinți falși?

— Nu. Totul e autentic.

Se încruntă.

— Mereu le spun să-mi găsească pe cineva cu un picior de lemn. În fine. Ai vreo pasiune? Te-ai gândit unde o să duci pietrele?

— Nu, spuse Bond. Joc cărți și golf. Dar mă gândeam că mânerelor valizelor și ale cuferelor ar fi un loc bun pentru tipul ăsta de marfă.

— Tu și vameșii, spuse ea pe un ton sec. Rămase tăcută un moment, pierdută în gânduri. Apoi trase o bucată de hârtie și un creion către ea.

— Ce fel de mingi de golf folosești? Întrebă fără nicio urmă de surâs pe buze.

— Se numesc Dunlop 65. Și el era la fel de serios. Nu-i o idee rea.

Fata nu comentă nimic, dar notă numele pe hârtie. Se uită în sus.

— Ai pașaport?

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Ei bine, am, recunosc Bond. Dar e pe numele meu real.

— Ah. Deveni suspicioasă din nou. Și care ar fi acesta?

— James Bond.

Răsufală anevoios.

— De ce nu alegi Joe Doe? Ridică din umeri. Oricum, cui îi pasă? Poți să faci rost de viză americană în două zile? Și de un certificat de vaccinare?

— Nu văd de ce n-aș putea, răspunse Bond. (Q branch avea să se ocupe de asta imediat). Nu sunt acuzat de nimic în America. De fapt, nu am nici aici dosar penal. Pe numele Bond, adică.

— Bine, spuse ea. Acum ascultă. Serviciul de Imigrații va avea nevoie de asta. Te duci în America pentru a sta cu un bărbat numit Tree. Michael Tree. Vei sta la hotelul Astor din New York. E un prieten american al tău. L-ai cunoscut în război. Își îndreptă spatele, scurt. Ca să știi, bărbatul acesta chiar există. O să îți confirme povestea. Dar nu îl știe nimeni de Michael. Pentru prietenii săi este „Shady” Tree¹. Asta dacă are prieteni, adăugă ea acid.

Bond zâmbi.

— Nu e atât de amuzant pe cât sună, spuse fata repede. Deschise un sertar al biroului de unde scoase un pachet cu bancnote de cinci lire, legat cu un elastic. Le răsfoi și apoi scoase jumătate dintre ele, pe care le puse înapoi în sertar. Pe restul le răsuci, le legă repede cu elasticul și îi aruncă pachetul lui Bond. Acesta se aplecă în față și îl prinse aproape de pământ.

— Ai aproape 500 de lire acolo, spuse ea. Cazează-te la Ritz și dă-le adresa celor de la serviciul de Imigrații. Fă rost de o valiză folosită și

¹ „Shady” Tree – joc de cuvinte bazat pe semnificația celor două cuvinte în limba engleză, *shady* – umbros, *tree* – copac (n. tr.).

pune-ți în ea ce ai lua în mod normal într-o vacanță de golf. Ia-ți crosele de golf. Nu ieși în evidență. Un avion Monarch al companiei BOAC către New York. Joi după-amiază. Ia-ți bilet mâine la prima oră. Ambasada nu îți va da viza dacă nu îți vede biletul. O mașină te va lua de la Ritz la 6.30, joi dimineată. Șoferul o să-ți dea mingile de golf. Să le pui în geantă. Și, continuă fata privindu-l direct în ochi, să nu crezi că poți să intri singur în afacerea asta. Șoferul o să stea cu tine până când predai bagajul la aeroport. O să fiu și eu la aeroportul din Londra. Așa că fără șmecherii, da? Bond ridică din umeri.

— Ce să fac eu cu tipul ăsta de marfă? spuse indiferent. Prea mult pentru mine. Și ce se întâmplă la celălalt capăt?

— Alt șofer o să te aștepte la ieșirea din vamă. O să-ți spună ce să faci. Acum, iar vocea ei deveni serioasă, dacă se întâmplă ceva la vamă, de oricare parte, nu știi nimic, da? Pur și simplu habar nu ai cum au ajuns mingile în valiză. Orice te-ar întreba, zi și tu „Vai mie!”, poartă-te ca un idiot. O să te urmăresc. Și poate nu numai eu. În rest, nu știu. Dacă te închid în America, cere să vorbești cu Consulatul Britanic și te interesezi acolo. Noi n-o să te ajutăm. Dar de asta ești plătit. De acord?

— Mi se pare corect, singura persoană care ar putea intra în bucluc din cauza mea ai fi tu. Și nu aș vrea să se întâmple asta.

O cercetă cu privirea.

— Drace!, spuse fata batjocuritor. N-ai nicio treabă cu mine. Pot să am grijă de mine. Se ridică și veni în fața lui Bond. Și nu mă mai cocoloși atât, îi spuse tăios. Suntem într-o misiune. Și pot să am grijă de mine. Ai fi surprins.

Bond se ridică și plecă de la pervaz. Zâmbi în ochii sclipitori care deveniseră acum negri de nerăbdare.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— „Pot să fac orice mai bine decât tine.” Nu-ți face griji. Vei fi mândră de mine. Dar relaxează-te puțin și mai lasă afacerile deoparte pentru câteva clipe. Mi-ar plăcea să te mai văd. Am putea să ne vedem în New York dacă totul merge bine.

Bond simți că e perfid pe măsura ce rosti cuvintele. Îi plăcea fata. Voia să se împrietenească cu ea. Dar ar fi fost un caz în care ar fi folosit-o pentru a ajunge mai sus pe conductă.

Îl privi gânditoare pentru un moment și ochii i se limpeziră treptat. Buzele strânse se relaxară și se deschiseră puțin. Răspunsul veni sacadat.

— Eu, păi... adică... se întoarse brusc cu spatele la el. Ce dracu', spuse, dar vocea părea artificială, sunt liberă vineri seară. Am putea să luăm cina. Club 21 pe Strada 52. Toți taximetriștii îl știu. La ora opt. Dacă treaba merge bine. De acord? Îți convine?

Se întoarse cu spatele la el și îi privi gura, nu ochii.

— Bine, spuse Bond. Se gândi că era timpul să plece înainte de a face vreo greșeală.

— Și acum, începu el abrupt, mai e ceva?

— Nu, spuse fata, și continuă tăios, de parcă abia își amintise de ceva: Cât e ceasul?

Bond se uită la ceas.

— Șase fără zece.

— Trebuie să mă apuc de treabă, spuse Tiffany Case. Se îndreptă spre ușă cu o mișcare de respingere. Bond o urmă. Se întoarse, cu mâna pe cheie. Se uita la Bond și în ochii ei aproape că se putea citi căldură și încredere.

— O să fii în siguranță, îi spuse lui Bond. Doar stai departe de mine în avion. Nu te impacienta dacă merge ceva prost. Dacă lucrezi așa cum trebuie, și aici nota de superioritate îi reveni în voce, o să încerc să-ți mai fac rost de alte misiuni ca asta.

— Mulțumesc, spuse Bond. Mi-ar face plăcere. Mi-ar plăcea să lucrez cu tine.

Deschise ușa și ridică în același timp ușor din umeri. Bond ieși pe coridor.

Se întoarse:

— Ne vedem în clubul ăsta, 21, spuse.

Voia să mai spună ceva, să mai caute o scuză pentru a sta cu ea, această fată singură care asculta muzică la gramofon și se privea singură în oglindă.

Dar acum expresia feței ei era îndepărtată. Ar fi putut fi un simplu străin.

— Sigur, răspunse cu indiferență.

Îl mai privi o dată pe Bond și apoi îi închise ușa în față, încet, dar ferm.

Pe măsură ce Bond străbătu coridorul lung spre lift, fata stătu în cameră, după ușa, și ascultă până când pașii lui Bond nu se mai auziră. Apoi, cu ochi meditativi, merse încet până la gramofon și îl aprinse. Ridică discul cu Feyer și căută melodia pe care o voia. Puse discul pe gramofon și găsi locul potrivit pentru ac. Cântecul se numea *Je n'en connais pas la chanson*. Stătea și îl asculta și își aminti deodată de bărbatul care îi intrase brusc în viață. Dumnezeuule, se gândi ea cu o disperare neașteptată, alt escroc blestemat. Nu putea să scape de ei niciodată? Dar când discul se termină, era fericită și fredona ritmul melodiei în timp ce își pudra nasul și se pregătea să iasă.

Odată în stradă, se opri și se uită la ceasul de la mână. Șase fără zece. Încă cinci minute. Străbătu Trafalgar Square până la stația Charing Cross, aranjându-și în minte detaliile poveștii pe care avea să o spună. Intră în stație și apoi într-una din cabinele de telefon pe care o folosea mereu.

Era doar 6.15 când formă numărul către Welbeck. După ce telefonul sună de două ori, ca

de obicei, auzi clicul automat al robotului care înregistra convorbirea. Timp de douăzeci de secunde nu auzi nimic în afară de hârșăitul aspru al unui ac pe ceară. Apoi vocea neutră a șefului ei pe care nu-l cunoștea, rosti cuvântul „Vorbește“. Apoi se făcu din nou liniște, în afară de hârșăitul aparatului de înregistrat.

Trecuse de mult de agitația ce o cuprindea când auzea ordinul abrupt și imaterial. Vorbi repede, dar distinct, în receptor.

„Case către ABC. Repet: Case către ABC“. Făcu o pauză și apoi: „Căraușul e mulțumit. Spune că numele real, pe care îl va folosi și pe pașaport, e James Bond. Joacă golf și va transporta crose de golf. Sugerează mingi de golf. Folosește Dunlop 65. Mai rămâne de pus la punct celelalte detalii. Voi suna pentru confirmare la 1915 și 2015. Asta e tot.“

Ascultă o clipă sunetul aparatului de înregistrat, apoi puse receptorul jos și se întoarse la hotel. Sună la Room Service și comandă un Martini sec, iar când acesta sosi, fumă și ascultă muzică la gramofon, așteptând să vină ora 7:15.

Apoi, sau poate nu până la 20.15, când sună din nou, vocea neutră și înăbușită îi transmise pe fir: „ABC către Case. Repet: ABC către Case“. Și apoi urmară instrucțiunile ei.

Iar apoi, undeva într-o cameră închiriată din Londra, hârșăitul aparatului de înregistrat se oprea după ce fata puse jos receptorul. Apoi, poate, o ușă oarecare se închidea și pași moi ar răsună pe niște scări și apoi pe trotuar, afară, pe o stradă oarecare și de acolo mai departe.

În tranzit

Era ora șase dimineata, într-o joi, și Bond își făcea bagajul în dormitorul său de la Ritz. Era o valiză Revelation din piele de porc, ponoșită acum dar odată scumpă, iar conținutul său semăna cu învelișul. Haine de seară; costumul său lejer drept, negru cu alb, pentru golf și aer liber; pantofi de golf Saxone; însoțitori pentru costumul din camgarn, de un albastru închis, tropical pe care îl purta, și câteva cămăși din bumbac Sea Island, albe ca mătasea sau albastru închis, cu mâneci scurte și gulere atașate. Șosete și cravate, câteva piese de lenjerie intimă din nailon și două bluze lungi de pijama din mătase pe care le purta în loc de o pijama din două piese.

Niciunul dintre aceste lucruri nu avea, sau nu avusese, vreo etichetă cu nume sau inițiale.

Bond termină de împachetat și se apucă să își așeze într-un diplomat mic tot din piele de porc uzată bunurile rămase: trusa de bărbierit și spălat, *How to play your best golf all the time* a lui Tommy Armour, biletele și pașaportul. Q Branch îi pregătise toate acestea, iar sub piele, în spate, exista un compartiment îngust unde se găseau un amortizor pentru arma sa și treizeci de cartușe de 25 mm.

Telefonul începu să sune. Presupuse că venise mașina, devreme la întâlnire, dar era portarul care îl anunța că venise un reprezentant al

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

„Universal Export“ cu o scrisoare ce trebuia să îi fie înmănată personal lui Bond.

— Trimite-l sus, spuse Bond întrebător.

Câteva minute mai târziu îi deschise ușa unui bărbat în haine civile, despre care își dădu seama că este mesager din partea cartelului de la Sediul Central.

— Bună seara, domnule, spuse bărbatul. Scoase din buzunarul de la piept un plic mare și i-l înmână lui Bond. Trebuie să aștept să citiți documentul și apoi să îl iau înapoi.

Bond deschise plicul alb și rupse sigiliul albastru al plicului ce se găsea înăuntru.

Găsi o coală albastră bătută la mașina de scris, pe care nu apărea nicio adresă sau semnătură. Bond recunoscuse tipul de hârtie de mari dimensiuni folosită de M în comunicatele sale personale.

Bond îi făcu mesagerului semn către un scaun și apoi se așeză la masa de scris opusă ferestrei.

Washington [menționa însemnarea] informează că Rums B. Saye este un alias pentru Jack Spang, un gangster suspectat care a fost menționat în Raportul Kefauver, dar care nu are antecedente penale. Este, totuși, fratele geamăn al lui Seraffimo Spang și co-conducător al Spangled Mob¹ care operează în principal în Statele Unite. Frații Spang și-au cumpărat conducerea Casei Diamantelor sub formă de „investiție“, dar nu se cunoaște nimic suspect în legătură cu această afacere, ce pare perfect legală. Frații mai dețin un „serviciu de informații ce îi susține pe book-makerii² de curse din Nevada și California și care este, deci, ilegal. Numele ser-

¹ Mafia americană, crima organizată din America (n. tr.).

² Book-maker, cel care se ocupă de organizarea și evidența pariurilor la curse de cai, meciuri de box etc.

viciului acesta este Sure Fire Wire. Mai dețin hotelul Tiara din Las Vegas, acesta fiind sediul central al fraților Seraffimo, și, de asemenea, birourile companiei Casa Diamantelor, pentru a putea beneficia de legea impozitului din statul Nevada.

Washington adaugă că Spangled Mob este implicată și în alte activități ilegale, precum droguri și filiere de prostituție organizată, iar informațiile acestea sunt furnizate de Michael (Shady) Tree din New York, care are cinci condamnări anterioare pentru diferite infracțiuni. Organizația are sedii centrale în Miami, Detroit și Chicago.

Washingtonul, descrie Spangled Mob ca fiind una din cele mai puternice organizații din Statele Unite, având protecție din partea guvernelor federale și al statului, cât și din partea poliției. Împreună cu Cleveland Outfit și organizația Detroit „Indigo”, Spangled Mob se află în top.

Interesul pe care îl avem în aceste chestiuni nu a fost divulgat Washingtonului, însă în cazul în care cercetările dumneavoastră vor duce la un contact periculos cu această organizație, o veți raporta fără întârziere și veți fi scos din acest caz, ce va fi apoi înmănat FBI-ului.

Este un ordin.

Faptul că ne veți înapoia acest document într-un plic sigilat va confirma că ați primit acest ordin.

Nu exista nicio semnătură. Bond își mai aruncă o dată ochii pe pagină, o plie și o introduce într-unul din plicurile de la Ritz.

Se ridică și îi înmână plicul mesagerului.

— Vă mulțumesc, îi spuse acestuia. Știți drumul până jos?

— Da, vă mulțumesc, domnule, răspunse mesagerul. Merse până la ușă și o deschise. O seară bună.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— La revedere.

Ușa se închise ușor. Bond străbătu camera până la fereastră și se uită la Green Park.

Pentru o clipă avu o imagine limpede despre silueta uscățivă și în vârstă ce ocupa scaunul din spatele biroului său liniștit.

Să cedeze cazul FBI-ului? Bond știa că M nu glumește, însă mai știa cât de mâhnit avea să fie dacă ar fi fost nevoit să îi ceară lui Edgar Hoover să preia cazul Serviciului Secret și să îi facă astfel o favoare Marii Britanii.

Cuvintele cele mai importante din însemnare erau „contact periculos”. Ce implica un „contact periculos”, doar Bond putea decide. În comparație cu rezistența pe care fusese nevoit să o înfrunte alteori, cu siguranță că nu era nimic de capul acestor golani. Sau era? Dintr-odată Bond își aminti de fața îndesată, ca un cuarț, a lui Rufus B. Saye. În orice caz, nu strica să încerce să îl inspecteze pe fratele acesta cu nume exotic. Seraffimo. Numele unui chelner dintr-un bar de noapte sau al unui vânzător de înghețată. Dar așa erau oamenii aceștia. Ieftini și teatrali.

Bond ridică din umeri. Se uită la ceas. 6.25. Se uită apoi prin cameră. Totul era gata. La un impuls, își vârî mâna dreaptă pe sub haină și scoase pistolul Beretta automat de 25 mm cu un mâner tip schelet ce ieșea din tocul din piele șamoa ce atârna chiar sub brațul său stâng. Era noua armă pe care i-o dăduse M drept amintire după ultima sarcină care îi fusese atribuită, împreună cu o notă scrisă cu cerneala verde a lui M ce spunea *S-ar putea să-ți folosească*.

Bond merse până la pat, scoase încărcătorul și scoase pe cearșaf singurul cartuș din camera cartușului. Făcu același lucru de mai multe ori și simți tensiunea din trăgaci cum zvâcnește în timp ce îl apăsa și trăgea cu arma goală. Trase

culata și se asigură că nu e praf în jurul cuiului de siguranță, pe care se chinui foarte mult timp să îl înșurubeze până la un punct, și își plimbă mâna în josul țevii albastre din vârful unde tăiasse cu mâna proprie ținta boantă. Apoi vârî cartușul înapoi în încărcător, iar pe acesta în patul legat al pistolului subțire. Armă pistolul pentru ultima oară, trase siguranța și își puse arma la loc, în haină.

Sună telefonul.

— Mașina dumneavoastră a sosit, domnule.

Bond puse jos receptorul. Deci ajunsese. Merse gânditor până la fereastră și se uită din nou prin copacii verzi. Simți un gol vag în stomac, un junghi pentru că nu avea să mai vadă copacii verzi din Londra în plină vară, cât și singurătate gândindu-se la marea construcție din Regent Park, fortăreața ce urma să fie de atunci încolo greu de atins, în afară de un apel de ajutor pe care știa că nu avea cum să îl facă el.

Cineva bătu la ușă și, când hamalul veni după bagajele sale, Bond îl urmă afară din cameră, de-a lungul coridorului, iar mintea sa se curățase de orice lucru, în afară de ceea ce îl aștepta la gura conductei ce i se deschidea în față în afara ușilor rulante ale hotelului Ritz.

Era o mașină neagră Armstrong Siddeley Sapphire, cu plăcuțe de înmatriculare roșii cu firmă.

— V-ar plăcea să stați chiar în față, îi spuse șoferul în uniformă.

Nu era o invitație. Cele două genți ale lui Bond, împreună cu bețele de golf, fuseseră puse în spate. Se așeză confortabil și, în timp ce intrau în Piccadilly, îi examinează fața șoferului. Tot ce putea vedea era un profil anonim și dur sub o șapcă cu cozoroc. Ochii erau ascunși în spațele unor ochelari negri de soare. Mâna care

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

manevra cu profesionalism volanul și treptele de viteză era învelită cu mânuși de piele.

— Relaxați-vă și bucurați-vă de drum, domnule. Accentul era al unei persoane din Brooklyn. Nu vă obosiți să faceți conversație. Nu m-aș simți în largul meu.

Bond zâmbi și nu spuse nimic. Făcu ce i se spuse. Patruzeci, se gândi. Cam 70 de kilograme 1.80. Șofer experimentat. Foarte familiarizat cu traficul londonez. Nu miroase a tutun. Pantofi scumpi. Se îmbracă atent. N-are barbă. *Query*, după bărbierit, de două ori pe zi cu aparatul de ras electric.

După sensul giratoriu de la Great West Road, șoferul trase mașina pe marginea drumului. Deschise torpedoul și scoase cu atenție șase Dunlop 65 noi, înfășurate în hârtie neagră, cu sigiliul intact. Cu motorul mergând la relanti, se ridică de pe locul din față și deschise ușa din spate. Bond se uită peste umăr și văzu cum bărbatul desprins buzunarul pentru mingi de pe geanta sa de golf și una după una, adăugă cele șase bile noi, laolaltă cu celelalte vechi sau noi ce se aflau deja în buzunar. Apoi, fără niciun cuvânt, bărbatul reocupă locul din față și își continuă drumul.

Ajuns la aeroportul din Londra, Bond trecu degajat prin procedurile obișnuite ce implică bagajele și biletul, își cumpără un *Evening Standard*, permițând brațului său să atingă lejer, în timp ce pune jos monedele, brațul unei blonde atrăgătoare îmbrăcată într-un costum cafeniu și care răsfoia nepăsătoare paginile unei reviste, după care, însoțit de șofer, își purtă bagajul prin vamă.

— Doar bunurile personale, domnule?

— Da.

— Și câți bani englezești aveți?

— Cam trei lire și ceva mărunț.

— Vă mulțumesc, domnule.

Creta albastră făcu câte o însemnare pe cele trei genți, iar hamalul ridică valiza și bețele de golf și le încarcă într-un căruț.

— Urmați lumina galbenă pentru serviciul de Imigrație, domnule, îi spuse acesta și conduse căruțul către punctul de încărcare a bagajelor.

Șoferul îl salută ironic pe Bond. Cei doi ochi ca niște pete se întâlniră pentru o clipă prin sticla întunecată a ochelarilor, iar buzele se subțiară într-un zâmbet discret.

— O seară bună, domnule. Călătorie plăcută.

— Mulțumesc, prietene, spuse Bond bucuros, având satisfacția să vadă că zâmbetul șoferului dispare în timp ce acesta se întoarce și plecă.

Bond își ridică mica valiză diplomat, arătă pașaportul unui tânăr plăcut, cu o față proaspătă, care îl tăie de pe lista pasagerilor și păși în Sala de Plecări. Chiar în spatele său îi auzi vocea joasă a lui Tiffany Case mulțumindu-i tânărului în formă, iar un moment mai târziu intră și ea în sala de plecări și ocupă un loc între Bond și ușă. Bond își zâmbi sie însuși. Acolo ar fi stat dacă ar urmări pe cineva care ar avea îndoieli.

Bond își ridică ziarul iar pe deasupra acestuia îi examinează cu naturalețe pe ceilalți pasageri.

Avionul avea să fie aproape plin. Bond întârziase și nu-și putu lua o cușetă. Se simți ușurat să observe că printre cei patruzeci de oameni din sală nu era nicio față pe care să o cunoască. Câțiva englezi oarecare, două măicuțe care, i se părea lui Bond, traversează Atlanticul în fiecare vară – spre Lourdes, probabil – câțiva americani obișnuiți, majoritatea tipul de oameni de afaceri, doi bebeluși purtați în brațe pentru

a-i împiedica pe ceilalți pasageri să doarmă, și o mână de europeni greu de descris. O mulțime obișnuită, se decise Bond, în timp ce își dădea seama că dacă două persoane din această mulțime, el și Tiffany Case, aveau secretele lor, atunci nu exista niciun motiv pentru care mulți dintre acei oameni șterși n-ar fi fost la rândul lor într-o misiune neobișnuită.

Bond simți că este urmărit, însă erau doar privirile goale ale unor doi pasageri pe care îi catalogase drept afaceriști americani. Privirile lor își schimbă ușor direcția, iar unul dintre ei, un bărbat cu o față tânără dar cu păr alb apărut prematur, îi spuse ceva celuiilalt după care se ridicară amândoi, își luară pălăriile Stetson, acoperite cu un material impermeabil, deși era vară, și merșeră la bar. Bond auzi că își comandă coniac și apă, iar al doilea bărbat, care era palid și gras, scoase din buzunar o cutie cu pastile și înghiți una cu coniacul. Dramamină, se gândi Bond. Bărbatul nu călătorește bine.

Dispecerul de zbor al BOAC¹ era aproape de Bond. Aceasta ridică telefonul, pentru Controlul de zbor, presupuse acesta- și spuse că are patruzeci de călători în sala de așteptare. Așteptă confirmarea și apoi puse telefonul la loc și ridică microfonul.

— Sala de așteptare?

Început primitiv al cursei peste Atlantic, se gândi Bond, după care toată lumea traversă pista de aterizare și se urcă în avionul Boeing, ale cărui motoare se aprinseră unul câte unul, cu o răbufnire de ulei și fum îmbibat de metanol. În boxe se auzi anunțul stewardului șef care spuse că următoarea oprire avea să fie în Shannon, unde urmau să ia cina, iar că ora locală acolo urma să fie unu și cincizeci

¹ Abreviere pentru *British Overseas Airways Corporation*.

de minute, după care avionul Stratocruiser cu două etaje rulă încet către câmpul de decolare East-West. Nava fremătă din cauza frânelor, în timp ce căpitanul mări turația celor patru motoare pe rând, până la viteza de decolare, iar Bond privi pe geam cum aripile auxiliare erau testate. Apoi avionul imens se întoarse încet către soarele ce apunea, se simți o smucitură când frânele fură eliberate și iarba de o parte și de alta a pistei se culcă la pământ când marele Monarch, câștigând viteză, se repezi ca fulgerul pe cele două mile de beton comprimat și apoi se ridică spre vest, îndreptându-se către altă dungă îngustă de asfalt de pe cealaltă parte a lumii.

Bond își aprinse o țigară și era pe punctul de a se așeza confortabil cu cartea sa, când spătarul scaunului înclinabil din stânga perechii din fața lui se înclină vertiginos spre el. Era unul dintre cei doi afaceriști americani, cel gras, care stătea prăbușit cu centura de siguranță legată încă peste stomac. Fața sa era verde și transpira. Își ținea strâns pe piept o servietă, iar Bond putu citi un nume scris pe cartea de vizită introdusă în suportul său de piele. Acesta era *Dr. W. Winter* și dedesubt, cu litere majuscule îngrijite, scrise cu cerneală roșie, era scris GRUPA MEA DE SÂNGE ESTE F.

Sărmanul dobitoc, se gândi Bond. E îngrozit. Știe că avionul se va prăbuși. Speră doar că cei care îl vor scoate din rămășițe îi vor da transfuzia de sânge potrivită. Pentru el, avionul acesta nu e decât un tub gigantic – plin de carcase anonime, susținut în aer de o mână de bujii, ghidat spre destinație de puțină electricitate. Nu se încrede în el, și nici în statisticile referitoare la siguranța sa. Are aceleași temeri pe care le avea când era copil – frica de zgomot și frica de a nu cădea. Nici măcar nu va

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

merge la toaletă de frică să nu-i pătrundă piciorul prin podea când se va ridica.

O siluetă trecu prin razele soarelui de după-amiază, ce umpleau cabina, și Bond își luă privirea de la bărbat. Era Tiffany Case. Trecu pe lângă el spre scările ce duceau la barul avionului aflat la etajul inferior și dispăru. Lui Bond i-ar fi plăcut să o urmeze. Ridică din umeri și așteaptă ca stewardul să-și plimbe tava cu băuturi, caviar și rondel de somon afumat. Își reluă lectura și citi o pagină fără să înțeleagă nimic. Își scoase fata din cap și reîncepu să citească pagina.

Bond terminase un sfert din carte când simți cum i se înfundă urechile în timp ce avionul începea să coboare către coasta de vest a Irlandei.

„Puneți-vă centurile de siguranță. Fumatul este interzis“, după care se văzu lumina de căutare alb-verzuie din Shannon și iluminatul roșu-auriu venind spre ei, apoi albastrul scânteietor al luminilor de la sol printre care avionul Stratocruiser se dădu de-a dura, către poarta de descărcare. Friptură și șampanie la cină și o cupă uimitoare de cafea fierbinte cu whisky irlandez și ornată pe deasupra cu un centimetru de frișcă consistentă. O privire aruncată la mărunțișurile din magazinele din aeroport, mătaniile irlandeze, harpa irlandeză din lemn de stejar și spiridușii din bronz, toate la un dolar și jumătate, dar și căsuța muzicală irlandeză, albă ca hârtia, la patru dolari, tuidurile îmblănite, de nepurtat și grațioasele macrameuri irlandeze și șervețele pentru băuturi. Și apoi, elucubrațiile în irlandeză ce veneau din difuzoare, din care doar cuvintele BOAC și New York se puteau înțelege, traducerea în engleză, ultima privire aruncată spre Europa, și urcau la 4.500 de kilometri, îndreptându-se

spre un nou contact cu suprafața pământului, stațiile de radio fixe de pe *Jig* și *Charlie*, navele serviciului meteorologic, ce însemnau timpul în jurul punctelor busolei, undeva în mijlocul Atlanticului.

Bond dormi bine și se trezi abia când se apropiau de litoralul sudic al Noii Scoții. Merse la toaletă, se bărbieri și clăti gustul unei nopți petrecute într-un loc etanș, după care se întoarse la locul său printre rândurile de pasageri chirciți și agitați, apoi avu momentul său obișnuit de euforie, când soarele se ridică deasupra marginii lumii și inundă cabina cu sânge.

Odată cu zorii, avionul reveni treptat la viață. La cinci mii de kilometri dedesubt, casele începeau să se vadă precum grăunțe de zahăr împrăștiate pe un covor maroniu. În afară de o subțire urmă de fum alb venind de la un tren, de barca unui pescar în formă de pană, albă și precisă, ce se mișca într-un golfuleț, și de licărirea de crom a unei mașini de jucărie, nimic nu mișca pe suprafața pământului; dar Bond aproape că putea vedea cocloașele somnoroase de sub așternuturi cum începeau să se trezească și, pe unde se ridica un mănunchi de fum, putea simți mirosul cafelei fierbând în bucătării.

Sosi micul dejun, un amestec nepotrivit de mâncăruri, care în reclama făcută de BOAC este descris drept un „Mic dejun specific unei case tradiționale engleze”, iar stewardul șef apăru cu documentele de la vama americană – Formularul nr 6063 al departamentului de finanțe – și Bond citi scris în litere mici: *ne-declararea unui articol sau orice altă declarație voit falsificată... amendă, sau închisoare, sau amândouă* și scrise *Bunuri personale* și semnă bucuros minciuna.

Urmară trei ore în care avionul plană letargic în mijlocul lumii și doar peticele de soare

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

strălucitor ce se plimbau în jos și în sus pe pereții cabinei dădeau impresia de mișcare. Dar, în sfârșit, Bostonul se desfășura sub ei, apoi modelul reliefat al unei frunze de trifoi de pe intrarea pe autostrada cu taxă din New Jersey, iar urechile lui Bond începură să se înfunde odată cu coborârea lentă către valul de ceață ce ascundea suburbiile New York-ului. Se auzi șuieratul și apoi se simți mirosul bolnăvicios venit de la lansarea insecticidului, scârțâitul hidraulic strident al frânelor și al roților de aterizare ce se desfăceau, înclinarea botului avionului, izbitura puternică a roților pe pista de aterizare, vâjâitul deranjant venit de la elicele întoarse pentru a încetini avionul ce se pregătea să pătrundă pe pista de intrare, înaintarea huruită pe câmpul cu iarbă obosită, către apărătoarea pistei de aterizare și apoi zornăitul trapei. Ajunseseră.

„Shady“ Tree

Ofițerul de la vamă, un bărbat ager și sănătos, cu urme întunecate de transpirație la subrațul cămășii gri a uniformei, plecă plimbăreț de la biroul supervisorului către Bond care stătea sub litera B, cu cele trei bagaje în față. În fața ușii alăturate, sub litera C, fata își scoase pachetul de țigări Parliament din geantă, din care luă o țigară și o puse între buze. Bond auzi câteva clichete nervoase ale brichetei și apoi pocnitul mai strident al brichetei pe care o aruncă în geantă, închizând apoi fermoarul. Bond era conștient de vigilența fetei. Își dorea ca numele ei să fi început cu litera Z pentru a nu fi așa aproape de el. Zarathustra? Zacharias? Zophany?

— Domnul Bond?

— Da.

— Aceasta este semnătura dumneavoastră?

— Da.

— Doar bunurile personale?

— Atât.

— De acord, domnule Bond. Bărbatul scoase un timbru al vămii din cartea sa și îl lipi pe valiză. Făcu același lucru cu mica valiză diplomat. Ajunse la crosele de golf. Se opri, cu cartea cu timbre în mână. Se uită la Bond.

— Cât ați dat?

Bond avu o pierdere temporară de memorie.

— Sunt crose de golf.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Sigur, spuse bărbatul răbdător. Cam câte tragi? Care e media?

Bond aproape se lovi pentru că uitase americanismul.

— Aaa... puțin peste optzeci.

— Niciodată n-am reușit în mai puțin de-o sută, spuse ofițerul de vamă. Lipi timbrul norocos pe lateralul genții, la câțiva centimetri de cea mai mare contrabandă ce fusese trecută cu vederea vreodată la Idlewild.

— Vacanță plăcută, domnule Bond.

— Mulțumesc, spuse Bond. Îi făcuse semn cu capul portarului și își urmă gențile până la ultima barieră-inspectorul de la ușă. Nu există nicio pauză. Bărbatul se aplecă, căută timbrele, lipi altele peste și îi făcu semn să treacă.

— Domnule Bond?

Era un bărbat înalt, cu o față parcă crestată cu securea, cu părul de culoarea noroiului și ochi meschini. Purta niște pantaloni largi de un maroniu închis și o cămașă cafenie.

— Am un apel pentru dumneavoastră.

Când se întoarse să îl conducă în lumina caldă a soarelui de dimineată, Bond observă o umflătură pătrată în buzunarul de la șold. Avea forma unei arme automate de mic calibru. Tipic, se gândi Bond. Rutină de Mike Hammer. Gansterii ăștia americani erau prea evidenți. Prea multe cărți de benzi desenate de groază și prea multe filme.

Mașina era o Oldsmobile Sedan, negru. Bond nu așteptă să fie anunțat. Se urcă pe locul din față, lăsându-l pe bărbatul îmbrăcat în maro să așeze bagajele în spate și să dea un bacșiș portarului. Când părăsiră preeria mohorâtă din Idlewild și se contopiră cu șirul de trafic de legătură de pe autostrada Van Wyck, Bond simți că trebuie să spună ceva.

— Cum a fost vremea pe aici?

Șoferul nu-și luă ochii de la stradă.

— În jur de treizeci și șapte de grade.

— Cam cald, spuse Bond. N-au fost peste douăzeci și trei în Londra.

— Nu?

— Care este planul, acum?

Bărbatul se uită în oglinda retrovizoare și intră pe banda din centru. Timp de un sfert de kilometru se ocupă cu depășirea unui șir de mașini ce avansau încet, pe benzile din mijloc. Ajunseră pe o porțiune liberă de stradă. Bond repetă întrebarea.

— Am spus, care este planul?

Șoferul îl privi scurt.

— Te vrea Shady.

— Da? Spuse Bond. Deveni dintr-o dată iritat de acești oameni. Se întrebă când avea să poată să-și arate superioritatea. Impresia generală nu arăta bine. Treaba lui era să stea în conductă și să o urmeze. Cel mai mic semn de independență sau necooperare, și avea să fie înlăturat. Va trebui să se facă mic și să rămână așa. Va trebui doar să se obișnuiască cu ideea.

Trecură în grabă prin partea superioară a Manhattanului, de-a lungul râului, până ajunseră la străzile 40. Apoi tăiară orașul și se opriră la jumătatea străzii West 46, Hatton Garden din New York. Bărbatul parcă în lateralul altei mașini deja parcate, în fața unei uși greu de observat. Destinația lor era înghesuită între un magazin cu un aspect soios, unde se vindeau bijuterii de efect și vitrina elegantă a altui magazin, acoperită cu marmură neagră. Literele cursive argintii de deasupra intrării cu marmură a vitrinei magazinului erau atât de discrete încât, dacă numele nu s-ar fi aflat în cotloanele cele mai ascunse ale minții lui Bond, acesta nu ar fi fost în stare să-l descifreze de unde se afla. Scrisa *Casa Diamantelor, Inc.*

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Când mașina se opri, un bărbat coborî cu un pas de pe trotuar și se plimbă în jurul mașinii.

— Totul bine? îl întrebă pe șofer.

— Sigur. Șeful e înăuntru?

— Da. Vrei să parchez eu rabla?

— Mi-ar face plăcere. Bărbatul se întoarse spre Bond. Am ajuns, amice. Hai să scoatem gențile.

Bond coborî și deschise ușa din spate. Își scoase mica valiză diplomat și se întinse spre crosele de golf.

— Iau eu bețele, spuse șoferul din spatele său. Bond trase ascultător de valiză. Șoferul apucă crosele și trânti ușa mașinii. Celălalt bărbat se așezase deja pe locul șoferului și mașina intră în trafic în timp ce Bond urmă șoferul pe trotuar, și apoi pe ușa inobservabilă.

În ghereta portarului de pe holul îngust se afla un bărbat. Când intrară cei doi, își ridică ochii din rubrica de sport din *The News*.

— Salut, îi spuse șoferului. Se uită tăios la Bond.

— Salut, spuse șoferul. Putem lăsa gențile la tine?

— Sigur, răspunse bărbatul. O să stea bine aici.

Își dădu capul pe spate.

Șoferul, cu crosele lui Bond pe umeri, îl așteptă pe acesta lângă ușile unui lift, pe partea opusă holului. Când intră și Bond în lift, bărbatul apăsă butonul pentru etajul al patrulea și urcară în liniște. Ieșiră în alt hol mic, unde se găseau două scaune, o masă, o scui pătoare de bronz și mirosea a aer închis.

Străbătură covorul uzat până la o ușă cu sticlă, la care șoferul ciocăni, după care intră fără să aștepte răspunsul. Bond îl urmă și închise ușa.

La birou stătea un bărbat cu un păr roșu deschis și o față mare, pașnică, în formă de lună. În

fața lui era un pahar de lapte. Când cei doi intra-
ră se ridică și Bond observă că era cocoșat. Bond
nu-și amintea să fi văzut vreodată un roșcat co-
coșat. Își putea imagina că acea combinație ar
fi de folos pentru a-i speria pe cei mai mici, ce
lucrau pentru organizație.

Cocoșatul înconjură încet biroul, până unde
stătea Bond. Îl înconjură și pe Bond, cercetân-
du-l atent din cap până în picioare, apoi veni
până aproape de fața sa și îl privi direct în ochi.
Bond se uită la rândul său, impasibil, în niște
ochi de porțelan, atât de goi și încremeniți, încât
puteai crede că au fost luați de la un taxidermist.
Bond avea impresia că este supus unui test anu-
me. Se uită indiferent la cocoșat, observându-i
urechile mari cu lobi exagerați, buzele roșii us-
cate, gura mare și întredeschisă, absența aproa-
pe completă a unui gât și brațele scurte și puter-
nice, îmbrăcate într-o cămașă galbenă de mătă-
se, tăiată pentru a face loc pieptului ce semăna
cu un butoi și umflăturii ascuțite a acestuia.

— Îmi place să observ cu atenție oamenii pe
care îi angajăm, domnule Bond. Vocea era ascu-
țită și pițigăiată.

Bond zâmbi politicos.

— Am aflat de la Londra că ați omorât un om.
Îi cred. Observ că ați fi capabil să faceți asta.
Vreți să faceți mai multe pentru noi?

— Depinde ce, spuse Bond. Sau mai degrabă,
continuă cu speranța că nu era prea teatral, de
cât plătiți.

Cocoșatul râse scurt, un râs guițat. Se în-
toarse brusc spre șofer.

— Rocky, scoate pietrele alea din geantă și
desfă-le! Poftim.

Își scutură scurt mâna dreaptă și își țin
mâna desfăcută în fața șoferului. Pe ea se afla
un cuțit cu lamă dublă, cu un mâner plat, legat
cu bandă adezivă. Bond recunoscuse un cuțit de

aruncat. Fu nevoit să admită că prestidigitația fusese bine realizată.

— Da, șefu', spuse șoferul, iar Bond observă promptitudinea cu care acesta luă cuțitul și cu care îngenunche apoi pe podea pentru a desface buzunarul pentru mingi de pe geanta de golf.

Cocoșatul se îndepărtă de Bond, până la scaunul său. Se așază și ridică paharul de lapte. Se uită scârbit la el și îi înghiți conținutul în două reprize, înghițind lacom. Se uită la Bond așteptând parcă un comentariu.

— Ulcer? întrebă acesta înțeleghător.

— Cine a vorbit cu tine? răspunse cocoșatul furios. Furia sa se mută pe șofer. Ce aștepti, Rocky? Pune mingiile alea pe masă ca să pot să văd ce faci. Numărul de pe minge este locul în care trebuie să tai. Scoate-le!

— Imediat, șefu', spuse șoferul. Se ridică de la podea și puse cele șase mingii pe masă. Cinci dintre ele erau deja în învelișul lor negru. O luă pe a șasea și o roti între degete. Apoi apucă cuțitul și îi înfipse vârful în învelișul mingii și încercă să o desfacă. O secțiune circulară de un centimetru a mingii ieși pe lama cuțitului, iar bărbatul i-o înmână, peste birou, cocoșatului, care îi deșertă conținutul, trei pietre netăiate de cincisprezece carate, pe suprafața de piele a biroului.

Cocoșatul împinse mofturos pietrele.

Șoferul își continuă îndeletnicirea până când Bond numără optsprezece pietre pe masă. Nu impresionau prin nimic, neprelucrate cum erau, însă Bond crezu că, dacă erau de calitate superioară, ar valora pe puțin o sută de mii de lire după tăiere.

— Bine, Rocky, spuse cocoșatul. Optsprezece. Țăstea sunt toate. Acum scoate naibii de aici crosele alea de golf și trimite băiatul cu ele la Astor, cu tot cu geanta tipului. E cazat acolo. Să i le trimiteți în cameră, da?

— Da, șefu'. Șoferul lăasă cuțitul și restul de mingi de golf goale pe masă, atașă buzunarul pentru mingi înapoi genții lui Bond, săltă geanta pe umăr și părăsi camera.

Bond merse până la un scaun de lângă perete, îl întoarse pentru a-l putea vedea pe cocoșat dincolo de birou și se așează. Își scoase o țigară și o aprinse. Se uită la cocoșat și spuse:

— Și acum, dacă sunteți mulțumit, mi-ar plăcea să am acei cinci mii de dolari.

Cocoșatul, care urmărise cu atenție mișcările lui Bond, își coborî ochii până la grămăjoara dezordonată de diamante din fața lui. Le adună într-un cerc. Apoi își ridică privirea spre Bond.

— O să fiți plătit complet, domnule Bond, spuse cu o voce precisă și potrivită de făcut afaceri. Și puteți obține mai mult de 5000 de dolari. Dar modul de plată va fi decis gândindu-ne atât la protecția dumneavoastră, cât și a noastră. Plata nu va fi directă. Și veți înțelege de ce, domnule Bond, pentru că sigur ați mai făcut plăți în toată cariera dumneavoastră de spărgător. Este foarte periculos să te găsești dintr-o dată inundat de bani. Vorbești despre ei. Îi arunci în stânga și în dreapta. Și dacă te prinde poliția cu ei și te întreabă de unde îi ai, nu ai niciun răspuns. De acord?

— Da, răspunse Bond, surprins de judecata sănătoasă și de autoritatea spuselor bărbatului. Are sens.

— Așadar, eu și prietenii mei plătim doar extrem de rar și în cantități mici, pentru serviciile care ni se fac. Aranjăm, în schimb, ca tipul să-și scoată banii singur. De exemplu, dumneavoastră. Câți bani aveți în buzunar?

— Cam trei lire și niște mărunț, spuse Bond.

— În regulă, spuse cocoșatul. Astăzi l-ați întâlnit pe prietenul dumneavoastră, domnul Tree. Arată cu degetul spre pieptul său. Adică

eu. Un cetățean perfect respectabil, pe care l-ați cunoscut în Anglia în 1945, când se ocupa cu eliminarea surplusului de bunuri ale Armatei. Vă amintiți?

— Da.

— Vă datoram 500 de dolari după un joc de bridge pe care l-am avut la Savoy. Vă amintiți?

Bond confirmă din cap.

— Când ne-am întâlnit azi v-am propus dublu sau nimic și am dat cu banul. Și câștigați. De acord? Acum aveți 1000 de dolari și eu, un cetățean care plătește impozitul, îți voi susține povestea. Iată banii.

Cocoșatul scoase un portofel din buzunarul de la șold și împinse zece bancnote de 100 de dolari pe masă.

Bond le ridică și le puse cu naturalețe în buzunarul hainei.

— Apoi, continuă cocoșatul, veți spune că v-ar plăcea să vedeți niște curse de cai, dacă tot sunteți aici. Așa că vă spun: „De ce nu mergeți la Saratoga? Competiția începe luni.” Dumneavoastră sunteți de acord și mergeți la Saratoga, cu cei o mie de dolari în buzunar. De acord?

— Da, spuse Bond.

— Și pariați pe un cal. Și veți câștiga de cinci ori mai mult. Așa aveți 5000 de dolari, iar dacă întreabă cineva cum i-ați câștigat, puteți să o dovediti.

— Și dacă pierde calul?

— Nu va pierde.

Bond nu făcu niciun comentariu. Așadar chiar se îndrepta undeva deja- drept în lumea gangsterilor. La capătul cu curse. Se uită în ochii șterși, de porțelan. Era imposibil de spus dacă erau receptivi sau nu. Îl priviră înapoi, goi. Și acum, marele pas prin deschizătura conductei.

— Atunci, foarte bine, spuse el, crezând că secretul era să fie lingușitor. Păreți că gândiți

lucrurile înainte. Îmi place să lucrez pentru persoane precaute.

Ochii de porțelan nu arătară nicio urmă de încurajare.

— Aș vrea să stau departe de Anglia pentru o perioadă. Presupun că nu vă trebuie o mână în plus?

Ochii de porțelan se depărtară din ai lui Bond și priveau meditativi pe deasupra feței și umerilor acestuia, în timp ce cocoșatul se gândea la cai. Apoi bărbatul se uită în jos la cercul de diamante din fața sa și îl aranjă într-un pătrat, cu grijă și gânditor.

În cameră era liniște. Bond își privi unghiile. Cocoșatul îl privi, în sfârșit.

— Se poate, spuse el gânditor. Se poate să existe altceva pentru tine. N-ai făcut greșeli până acum. Mergi pe drumul ăsta și nu intra în bucluc. Sună-mă după cursă și îți spun cum rămâne. Dar, după cum ți-am spus, ia-o ușor și fă ce ți s-a spus. Da?

Bond își relaxă mușchii. Ridică din umeri.

— De ce n-aș face-o? Îmi caut de lucru. Și puteți transmite organizației că nu sunt mofturos, atâta timp cât sunt bine plătit.

Pentru prima oară, în ochii de porțelan se putea citi emoție. Păreau răniți și mâniați și Bond se întrebă dacă nu a exagerat cu jocul.

— Cine te crezi? Iar vocea cocoșatului se transformă într-un guițat indignat. Vreun derbedeu de doi bani? Ei, la naiba. Ridică din umeri cu resemnare. Nu mă aștept la un marinăr englez să înțeleagă cum merg lucrurile pe aici zilele astea. Ochii deveniră iar inexpresivi. Și acum ascultă ce spun. Ți-am spus asta e numărul meu. Notează-l. Wisconsin 7-3697. Și notează și asta. Dar ține-o pentru tine sau s-ar putea să ți se smulgă limba. Râsul scurt și ascuțit al lui Shady Tree nu era vesel. A patra cursă, marți. Din cadrul competiției

Perpetuities. O milă și un sfert pentru caii de trei ani. Și depune banii înainte ca fereastra să se închidă. O să schimbi sorții în favoarea ta cu mia aia. De acord?

— Da, spuse Bond, stând ascultător cu creionul nemișcat deasupra caietului.

— Bun, spuse cocoșatul. Shy Smile. Un cal mare cu față glorioasă și patru ciorapi albi. Și pariază că va câștiga.

Ochiul ce nu doarme niciodată

Era ora 12.30 când Bond coborî cu liftul și apoi direct pe strada toridă.

O luă la dreapta și merse lejer până spre Times Square. Când trecu pe lângă superba intrare cu marmură neagră a *Casei Diamantelor*, se opri pentru a examina cele două vitrine discrete, mărginite de catifea de un albastru închis. În centrul fiecăreia se afla doar câte o bijuterie, un cercl dintr-un diamant mare, în formă de pară, ce atârna de altă piatră perfectă, rotundă și tăiată în formă de briliant. Sub fiecare cercl se afla câte o plăcuță de aur galben, sub formă de carte de vizită, cu o margine întoarsă. Pe fiecare plăcuță erau gravate cuvintele „*Diamante pentru totdeauna*“.

Bond zâmbi pentru sine. Se întrebă care dintre predecesorii săi transportaseră ilegal cele patru diamante până în America.

Bond continuă să se plimbe, în căutarea unui bar cu aer condiționat, unde să se adăpostească de căldură și să se gândească. Era mulțumit de interviul său. Cel puțin nu fusese respins, așa cum își imaginase la început că s-ar putea întâmpla. Coccoșatul îl amuza. Avea un aer teatral splendid, iar vanitatea pe care o simțea pentru Spangled Mob era încântătoare. Însă el nu era deloc amuzant.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bond merse doar câteva minute, când i se năzări că era urmărit. Nu avea nicio dovadă, în afară de o tresărire imperceptibilă a scalpului și faptul că simțea mai pregnant oamenii din jurul său, însă avea încredere în al șaselea său simț, așa că se opri brusc în fața vitrinei magazinului pe lângă care trecea și se uită lejer în spate, de-a lungul străzii 46. Nimic, exceptând o mulțime de oameni ce avansau încet pe trotuar, majoritatea pe aceeași parte ca și el, partea ce nu se afla în bătaia soarelui. Nicio mișcare bruscă în pragul vreunei uși, nimeni care să-și șteargă întâmplător fața, pentru a evita să fie recunoscut, nimeni care să se aplece să-și lege un șiret.

Bond examinează ceasurile elvețiene din vitrină, se întoarce și își continuă plimbarea. După câțiva metri se opri din nou. Tot nimic. Continuă și o luă la dreapta pe bulevardul Americilor, oprindu-se în primul prag de ușă, intrarea unui magazin de lenjerie pentru femei, unde un bărbat într-un costum maroniu, cu spatele la Bond, cerceta chiloții negri cu dantelă de pe un manechin foarte realist. Bond se întoarce, se sprijini de un stâlp și se uită leneș, dar cu atenție, în stradă.

Și apoi ceva îi apucă pistolul și o voce mârâi: „Stai așa, marinarule. Ia-o încet dacă nu vrei să înghiți plumb“ și simți cum cum îl împinge ceva chiar deasupra rinichilor.

De unde știa vocea aceea? Legea? Gașca? Bond se uită în spate pentru a putea vedea cine îl ținea de brațul drept. Era un cârlig de fier. Ei, dacă bărbatul avea doar o mână! Se învârti ca fulgerul, aplecându-se într-o parte și aducându-și pumnul stâng într-o lovitură joasă și nimicitoare.

Se auzi o pocnitură când pumnul său fu prins în mâna stângă a celui alt bărbat și, tot când contactul îi telegrafie lui Bond un mesaj că

era posibil să nu existe o armă, se auzi din nou binecunoscutul râs și vocea leneșă: „N-are rost, James. La îngerii te duci.”

Bond se îndreptă treptat și, pentru un moment, nu putu să se uite la fața de uliu a lui Felix Leiter și la râșnetul său decât cu neîncredere oarbă, în timp ce tensiunea acumulată se disipa treptat.

— Dădeai o frontală, deci, ticălos mârșav, spuse acesta în final. Se uită cu plăcere la prietenul pe care îl văzuse ultima oară ca un cocon, în bandaje murdare, pe un pat pătat de sânge dintr-un hotel din Florida, agentul secret american cu care trecuse prin multe aventuri.

— Ce naiba faci pe aici? Și de ce faci pe prostul în căldura asta? Bond scoase o batistă și își șterse fața. Pentru o clipă chiar m-ai neliniștit.

— Neliniștit! Felix Leiter râse disprețuitor. Ți făceai rugăciunea. Și stai atât de prost cu capul că nici nu știai de unde ți-o iei, de la poliție sau de la gașcă. Așa-i?

Bond râse și evită întrebarea.

— Haide, spion șarlatan ce ești, spuse acesta. Poți să-mi iei ceva de băut și să-mi povestești tot. Nu cred în coincidențe ca asta. De fapt, poți să-mi oferi prânzul. Voi, texanii sunteți groaznici cu banii.

— Sigur, spuse Leiter. Dădu drumul cârligului de oțel în buzunarul drept al hainei și îl luă de mână pe Bond cu brațul stâng. Merșeră mai departe pe stradă și Bond observă că Leiter șchiopăta serios.

— În Texas, chiar și purecii sunt atât de bogați, că își pot angaja câini. Să mergem. Restaurantul Sardi e chiar în drum.

Leiter evită sala elegantă din faimosul local unde mâncau actorii și scriitorii, și îl conduse pe Bond sus. Se vedea și mai clar că șchiopăta și se ținea de balustradă. Bond nu spuse nimic,

dar când își lăasă prietenul la o masă din colț în restaurantul ce, în mod fericit avea aer condiționat, pentru a merge la toaletă să se curețe, își adună impresiile. Brațul drept dispăruse, ca și piciorul stâng, sub linia părului se vedeau cicatrice imperceptibile, deasupra ochiului drept, ceea ce ducea cu gândul la o serie de bătăi, dar altfel, Leiter părea a fi în formă bună. Ochii gri erau neînvinși, clăia de păr de culoarea paielor nu avea niciun firicel gri prin ea și nici nu se simțea vreo urmă de amărăciune, specifică invalizilor, pe fața lui Leiter. Însă pe timpul plimbării lor scurte se simți un aer reticent în înfățișarea lui Leiter și Bond știu că avea legătură cu el și, poate, cu activitățile actuale ale lui Leiter. Și cu siguranță nu cu rănilor lui Leiter, se gândi în timp ce traversă camera pentru a-l regăsi pe prietenul său.

Pe masă îl aștepta un Martini sec cu o bucată de coajă de lămâie. Bond zâmbi când își aminti de Leiter și gustă băutura. Era excelentă, dar nu recunoscă vermul.

— E făcut cu Cresta Blanca, îi explică Leiter. Marcă nouă din California. Ți place?

— Cel mai bun vermut pe care l-am gustat vreodată.

— Și mi-am permis să-ți comand somon afumat cu Brizzola, spuse Leiter. Au cea mai bună carne din America aici, și Brizzola e cea mai bună dintre ele. Vită, tăiată fix pe lângă os. Coaptă și apoi fiartă. Ți convine?

— Orice spui tu, spuse Bond. Am mâncat destule mese împreună și ne știm gusturile.

— I-am spus să nu se grăbească, spuse Leiter. Bătea în masă cu cârligul. O să mai luăm un Martini și în timp ce-l bem, poate îmi spui ceva pe șleau. Zâmbi cu căldură, dar ochii săi îl urmăreau pe Bond. Spune-mi un lucru. Ce afacere ai cu prietenul meu Shady Tree? Îi dădu

comanda chelnerului, se așază mai bine în scaun și așteaptă.

Bond își termină primul Martini și își aprinse o țigară. Se învârtea neatent în scaun. Mesele de lângă ei erau goale. Se întoarse și îl privi pe american.

— Spune-mi tu ceva întâi, Felix, spuse blând. Pentru cine mai lucrezi azi? Tot în CIA?

— Neh, spuse Leiter. Cum mi-am pierdut mâna cu care trag, îmi puteau oferi doar munca de birou. Foarte în regulă, de altfel, și mi-am scos bani frumoși când am spus că vreau să stau în aer liber. Așa că Pinkerton mi-a făcut o ofertă atrăgătoare. Știi tu, oamenii cu „Ochiul ce nu doarme niciodată”. Așa că acum doar „bat la uși” – detectiv privat. Rutina de genul „Pune-ți niște haine pe tine și ciripește”. Dar e amuzant. Lucrul cu ei e plăcut și într-o zi voi putea să mă retrag cu o pensie și cu un ceas de aur primit pe gratis, din ăla ce devine verde vara. De fapt, mă ocup de echipa Race Gang – droguri, curse necinstite, gardă de noapte la grajduri, lucruri de genul acesta. Un post bun, și mă și plimb prin toată țara.

— Sună bine, spuse Bond. Dar nu știam că știi ceva despre cai.

— Nu puteam să recunosc un cal dacă nu avea o căruță de cărat lapte atașată în spate, recunoscui Leiter. Dar te obișnuiești repede și trebuie să știi mai mult despre oameni, nu despre cai. Și tu? Își coborî vocea. Tot cu Vechea Firmă?

— Da, spuse Bond.

— Te-au trimis în misiune?

— Da.

— Sub acoperire?

— Da.

Leiter oftă. Își sorbi Martini-ul gânditor.

— Ei bine, spuse el într-un final, ai fi un prost să lucrezi singur, dacă este vorba despre băieții

Spangled. De fapt, ești atât de periculos, încât nu știu cum de iau masa cu tine. Dar îți voi spune de ce investigam azi prin părțile lui Shady și poate putem să ne ajutăm unul pe altul. Fără să-i implicăm pe superiori, bineînțeles. De acord?

— Știi că mi-ar plăcea să lucrez cu tine, Felix, spuse Bond cu seriozitate. Dar încă lucrez pentru Guvern, în timp ce tu, probabil, ești în competiție cu al tău. Dar dacă se dovedește că scopul este comun, nu are niciun sens să nu fim pe fir. Dacă alergăm după același scop, mi-ar face plăcere să alergăm împreună. Bond se uită întrebător la texan. Am dreptate când mă gândesc că te interesează cineva cu o față albă și patru ciorapi albi? Numit Shy Smile?

— Da, spuse Leiter, care nu părea surprins. Aleargă la Saratoga marți. Și ce legătură are cursa acestui cal cu securitatea Imperiului Britanic?

— Mi s-a spus să pariez pe el, spuse Bond. O mie de dolari că va câștiga. Plata pentru altă afacere. Bond își ridică țigara și mâna îi acoperi gura. Am adus diamante în valoare de peste 100.000 de dolari azi, cu avionul, pentru domnul Spang și prietenii lui.

Leiter își miji ochii. Fluieră scurt, surprins.

— Băiete!, îi spuse cu respect. Cu siguranță ești într-o alianță mai înaltă decât mine. Mă interesează doar pentru că Shy Smile este un candidat introdus fraudulos. Calul care va câștiga marți nu va fi Shy Smile. Shy Smile nici măcar nu a fost plasat ultimele trei dăți când a alergat. Și oricum l-au eliminat. O să fie altceva foarte rapid, numit Picka-Pepper. Din întâmplare are o dungă albă pe față și patru ciorapi albi. Mare, castaniu, i-au și aranjat copitele și alte elemente mai mici ce făceau diferența. S-au ocupat de asta timp de un an. În deșertul din Nevada, unde frații Spang au un fel de fermă. Și o să facă niște bani frumoși! E o cursă importantă, au băgat

25.000 de dolari. Și poți să pui pariu că o să umple țara cu banii lor chiar înainte să-i aibă. N-au cum să nu scoată cinci. Mai degrabă zece sau cincisprezece la unu. O să se îmbogățească.

— Dar credeam că în America toți caii trebuie să aibă buzele tatuată, spuse Bond. Cum au evitat asta?

— I-au grefat piele nouă la gură lui Pickapper. Au copiat pe ea semnele pe care le avea Shy Smile. Trucul ăsta cu tatuajul devine desuet. Pe la Pinkerton fuge vorba că Jockey Club va schimba fotografiile ochilor de noapte.

— Ce sunt ochii de noapte?

— E calusul din interiorul genunchilor unui cal. Englezii îl numesc „castane”. Se pare că diferă la fiecare cal. Ca și amprenteale unui om. Dar o să fie aceeași poveste. Vor fotografia ochii de noapte ai fiecărui cal de curse din America și apoi vor afla că găștile au găsit o metodă de a le modifica cu acid. Poliția nu prinde niciodată hoții din urmă.

— De unde știi toate astea despre Shy Smile?

— Șantaj, spuse Leiter bucuros. Am avut unul din băieții de la grajdul lui Spang cu probleme cu drogurile și l-am lăsat să scape dacă îmi dădea informații despre activitatea asta.

— Și ce vei face?

— Rămâne de văzut. Mă duc la Saratoga duminică. Fața lui Leiter se luminează. La dracu', de ce nu vii cu mine? Pornim și te duc până unde stau eu. În Saratoga. Un hotel dichisit. Trebuie să dormi undeva. Ar fi bine să nu fim vazuți împreună prea des, dar vom putea să ne vedem seriile. Ce spui?

— Minunat, spuse Bond. Mai bine nu se poate. Ia uite, s-a făcut ora două. Hai să mâncăm și îți voi spune cum se termină povestea mea.

Somonul afumat era din Noua Scoție și un substitut umil pentru același produs din Scoția,

însă Brizzola era exact cum spusese Leiter, atât de fragedă încât Bond o putea tăia cu furculița. Își termină prânzul cu jumătate de avocado cu sos francez și apoi lenevi cu un Espresso în față.

— Și cam asta este tot, termină Bond povestea spusă printre îmbucături. Și eu cred că frații Spang aduc ilegal diamantele și că, apoi, Casa Diamantelor care e a lor le vinde. Vreo părere?

Leiter bătu o țigară Lucky Strike pe masă, cu mâna stângă, și o aprinse din flacăra brichetei Ronson a lui Bond.

— Nu sună imposibil, confirmă acesta acesta după o pauză. Dar nu știu prea multe despre fratele lui Seraffimo, Jack Spang ăsta. Și dacă Jack Spang e „Saye“, este primul despre care am auzit ceva după mult timp. Avem informații despre restul membrilor din gașcă, și am dat peste Tiffany Case. O puștoaică drăguță, care tot lucrează pentru organizații de ani buni. Nu prea a avut altă șansă de când era mică. Mama ei conducea cel mai tipător bordel din San Francisco. O ducea bine, până a făcut o greșeală a dracului. S-a hotărât într-o zi să nu mai plătească banda locală care îi oferea protecție. Plătea poliția atât de bine, că îmi închipui că a crezut că o să aibă grijă de ea. Nebună. Într-o noapte apare gașca în forță și distruge localul. Au lăsat fetele în pace, dar au făcut o orgie cu Tiffany. Avea doar șaisprezece ani la vremea aia. Nu-i de mirare că nu vrea să mai aibă de-a face cu bărbații de atunci. A doua zi a pus stăpânire pe cutia în care ținea banii mama ei, a spart-o și a șters-o. Apoi parcursul obișnuit- fată la garderobă, animatoare, figurantă, chelneriță- până pe la douăzeci de ani. După care viața nu-i mai surâdea și s-a apucat de lichior. S-a stabilit într-o pensiune de undeva de pe o insuliță din Florida și a început să bea până nu mai putea. Ajunsese să fie cunoscută de Bombonica afumată pe acolo. Apoi

a căzut un puști în apă și ea a sărit și l-a salvat. I-a apărut numele în ziare și unei femei bogate i-a căzut cu tronc și practic a răpit-o. A înscris-o întâi la Alcoolici Anonimi și apoi a luat-o în jurul lumii cu ea, ca însoțitor. Dar Tiffany a scăpat când ai ajuns în Frisco¹ și s-a dus să locuiască cu mama ei care pe atunci se retrăsese din afacerea cu fetele. Dar nu s-a stabilit pe nicăieri și cred că vedea viața mai liniștită așa că fugi din nou cât o ținură picioarele și a ajuns în Reno. A lucrat un timp la Harold Club. A dat de prietenul nostru, Seraffimo, și el s-a entuziasmat pentru că ea nu se culca cu el. I-a oferit un post la Tiara, în Las Vegas, unde e de vreun an sau doi. Mai face excursiile astea în Europa între timp, presupun. Dar e un copil bun. Doar că n-a avut niciodată șansa să o arate după ce i-a făcut gașca aia.

Bond revăzu ochii aceia mohorâți privindu-l prin oglindă, și auzi discul cu melodia *Feuilles Mortes* cântând în camera goală.

— Îmi place de ea, spuse el scurt. Simți că ochii lui Leiter îl priveau contemplativ. Se uită la ceas. Ei bine, Felix, începu el, se pare că am pus mâna pe aceeași pradă. Doar că din diferite părți. Acum o să merg să dorm puțin. Stau la Astor. Unde ne întâlnim duminică?

— Mai bine stai departe de partea asta a orașului, spuse Leiter. Ne întâlnim în față la Plaza. Devreme, ca să evităm traficul de pe Parkway. Hai la 9 dimineăta. Lângă stația de taxiuri. Știi tu, unde stau taxiurile cu cai. Și dacă voi întârzia, abia vei putea să recunoști un cal. O să-ți folosească la Saratoga.

Plăti nota și ieșiră amândoi în strada caniculară. Bond chemă un taxi. Leiter refuză să fie condus. În schimb, îl luă pe Bond cu afecțiune de braț.

¹ San Francisco.

— Încă un lucru, James, spuse acesta, cu o voce gravă. Poate crezi că nu e ceva de capul multora dintre gangsterii americani. În comparație cu SMERȘ de exemplu, sau cu alți tovarăși cu care ai avut de-a face. Dar pot să te asigur că băieții ăștia, Spangled, sunt de prima mână. Au o organizație care merge bine, chiar dacă se preocupă să aibă nume amuzante. Și au protecție. Dar nu mă înțelege greșit. Sunt de doi lei. Ca și misiunea asta a ta. Leiter eliberă mâna lui Bond și îl urmărește cum se urcă în taxi. Apoi se apleacă peste geam.

— Și știi a ce pute treaba asta a ta, prostovanule? Întrebă vesel. O formaldehidă și crini.

Șampanie amară

— N-am să mă culc cu tine, spuse Tiffany Case pe un ton informativ, așa că nu-ți irosi banii să mă îmbeți. Dar o să mai beau unul și poate încă unul după. Doar că nu vreau să beau martiniurile astea cu vodcă de la tine sub false aparențe.

Bond râse. Dădu comanda și se întoarse către ea.

— N-am comandat cina încă, spuse el. Aș fi propus fructe de mare și vin german. Poate asta te va face să-ți schimbi părerea. Se presupune că această combinație are efecte.

— Ascultă, Bond, spuse Tiffany Case, ar fi nevoie de mai mult decât Ravigotte din crab ca să ajung în pat cu un bărbat. În orice caz, din moment ce tu plătești, îmi voi lua caviar, apoi ceea ce voi, englezii, numiți „antricot” și niște șampanie roze. Nu ies deseori cu un englez chipeș, iar cina trebuie să se ridice la nivelul ocaziei.

Dintr-o dată se aplecă spre el, își întinse o mână și o puse peste a lui.

— Îmi pare rău, spuse ea brusc, nu vorbeam serios cu nota. Plătesc eu cina. Dar chiar vorbeam serios despre ocazie.

Bond îi zâmbi.

— Nu fi prostuță, Tiffany, spuse el, folosindu-i numele pentru prima dată. Tânjeam după seara acesta. Și o să iau exact ce-ți iei și tu. Și am o groază de bani pentru notă. Am dat cu banul

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

cu domnul Tree azi dimineată, pentru dublu sau nimic, pe cinci sute de dolari, și am câștigat.

Cum menționează numele lui Shady Tree, atitudinea fetei se schimbă.

— Ar trebui să ajungă, spuse ea pe un ton dur. La fix. Știi ce se spune despre localul acesta? Tot ce poți mânca, pentru doar trei sute de dolari.

Chelnerul aduse paharele cu Martini, agitate, nu amestecate, după cum îi indicase Bond, și câteva șuvițe de coji de lămâie într-un pahar de vin. Bond îndoi două dintre ele și le lăsă să se scufunde la fundul paharului său. Își ridică paharul și se uită la fată peste marginea acestuia.

— Nu am băut pentru reușita unei misiuni, spuse el.

Gura fetei se strâmbă sarcastic la colțuri. Bău jumătate din Martini dintr-o înghițitură și puse ferm paharul pe masă.

— Sau pentru buclucul căruia i-am supraviețuit azi, spuse ea sec. Tu și golful tău nenorocit. Credeam că urma să-i spui totul acelui bărbat despre cum ai nimerit tu gaura cu o lovitură tip *chip* la paștele cailor. Dacă ai fi fost încurajat puțin, ți-ai fi scos o crosă și una din mingi și i-ai fi arătat mișcarea.

— Tu m-ai agitat. Apăsai încontinuu bricheta aia blestemată ca să-ți aprinzi o țigară. Pun pariu că ai pus capătul greșit al țigării în gură și că ai aprins filtrul.

Fata râse scurt.

— Trebuie că ai ochii în urechi, spuse ea. La naiba, chiar era să fac asta. Bine. Suntem chit. Își termină martini-ul. Haide, nu prea ești chelnuitor. Mai vreau unul. Încep să mă simt bine. Și ce-ar fi să comandăm cina? Sau speri că o să-mi pierd cunoștința până ajungem acolo?

Bond îl chemă pe chelnerul șef. Dădu comanda și chelnerul responsabil cu vinurile, venit din Brooklyn, care purta o haină în dungi,

un sort verde și avea în jurul gâtului un lanț de argint la care atârna un recipient pentru a gusta vinul, merse să caute un vin Clicquot Rose.

— Dacă voi avea un copil, începu Bond, îi voi da un singur sfat când va deveni major. O să-i spun: „Cheltuiește-ți banii cum vrei, dar nu-ți cumpăra nimic ce se mănâncă”.

— La dracu', spuse fata. Trebuie să spun că viața asta chiar e cu v mic. Nu poți să-mi spui ceva drăguț despre rochie sau altceva, în loc să mormăi încontinuu despre cât de opulentă sunt? Știi ce se spune: „dacă nu-ți plac fructele mele, de ce-mi scuturi copacul?”¹

— Nu am început încă să-l scutur. Nu mă lași să-mi pun brațele în jurul trunchiului.

Fata râse și se uită aprobator la Bond.

— Pe toți sfinții, domnule Bond, toți spuneti cele mai drăguțe lucruri unei tipe.

— Și în ceea ce privește rochia, continuă Bond, e de vis, și știi și tu că e. Iubesc catifeaua neagră, mai ales pe o piele arsă de soare, și mă bucur că nu ai multe bijuterii, și de asemenea că nu îți colorezi unghiile. Una peste alta, pun pariu că ești cel mai frumos contrabandist din New York în seara asta. Cu cine vei face contrabandă mâine?

Fata ridică al treilea pahar de martini și se uită la el. Apoi foarte lent, din trei înghițituri, îl bău pe tot. Puse paharul jos și luă o țigară din pachetul Parliament de lângă farfuria ei și se aplecă spre flacăra lui Bond. Crestătura dintre sâni se deschise în fața lui Bond. Se uită la el prin fumul de la țigară, iar dintr-o dată ochii i se măriră, apoi se îngustară la loc. „Îmi placi”, spusese aceștia. „Totul este posibil între noi. Dar nu fi nerăbdător. Nu mai vreau să fiu rănită”.

¹ Referință la un cântec, blues american, *Sitting on top of the world*.

Apoi chelnerul aduse caviarul și dintr-o dată zgomotul restaurantului pătrunse violent în camera caldă și liniștită din interiorul altei camere, pe care și-o construiseră pentru ei doi, și vraja se rupse.

— Ce fac mâine? repetă Tiffany Case cu o voce care se folosește în fața unui chelner. Păi, o să pornesc spre Las Vegas. Voi lua trenul 20th Century până la Chicago și de acolo Superchief-ul până în Los Angeles. E mult de mers, dar am zburat destul pentru câteva zile. Și tu?

Chelnerul plecase. Pentru un timp, își mâncară caviarul în liniște. Nu era nevoie să răspundă la întrebare imediat. Bond simți apoi că avea tot timpul din lume. Amândoi știau răspunsul la întrebarea cea mare. Pentru răspunsurile la întrebările mici, nu era nicio grabă.

Bond se așează pe spate. Chelnerul responsabil cu vinurile aduse șampania și Bond o gustă. Era rece și părea să aibă un gust vag de căpșuni. Era delicioasă.

— Mă duc la Saratoga, răspunse el. Trebuie să pariez pe un cal care o să scoată niște bani.

— Presupun că e o înțelegere, spuse Tiffany Case cu amărăciune. Bău puțin din șampanie. Starea de spirit i se schimbă din nou. Ridică din umeri. Se pare că ai dat lovitura cu Shady azi dimineată, spuse ea cu indiferență. Vrea să te pună să lucrezi pentru organizație.

Bond se uită jos, în bolul de șampanie roz. Putea simți aburul trădării ridicându-se între el și fata pe care o plăcea. Își alungă acest gând din minte. Trebuie să continue să o înșele.

— E în regulă, spuse Bond cu ușurință. Mi-ar plăcea. Dar cine este această „Organizație”? Se apucă să își aprindă o țigară, implorând ca bărbatul să tacă în fața profesionistului.

Putea simți privirile tăioase ale fetei. Bond ardea de nerăbdare să înceapă jocul. Agentul

secret preluă controlul și mintea sa începu să lucreze la rece, căutând indicii, minciuni, ezități.

Se uită la ea și ochii îi erau inocenți.

Părea a fi satisfăcută.

— Îi cheamă Spangled Mob. Doi frați numiți Spangle. Lucrez pentru unul dintre ei în Las Vegas. Nimeni nu pare să știe unde se află celălalt. Unii spun că e în Europa. Și mai e cineva numit ABC. Când lucrez pe afacerea asta, cu diamante, toate ordinele vin de la el. Celălalt, Seraffimo, fratele pentru care lucrez. Îl interesează mai mult pariurile și cursele de cai. Are un serviciu de informații și hotelul Tiara din Vegas.

— Ce faci acolo?

— Lucrez și atât, spuse ea și închise subiectul.

— Ți place?

Ignoră întrebarea ca și cum era prea stupidă pentru a răspunde la ea.

— Și apoi mai e Shady, continuă ea. Nu-i un tip rău, doar că e atât de escroc, că mai bine-ți tai degetele decât decât să dai mâna cu el. E cu ochii pe bordeluri, droguri și restul. Sunt o mulțime de alți tovarăși, golani unul și unul. Bandiți.

Se uită la el și ochii i se înăspriă.

— Îi vei cunoaște și tu, rosti ea pe un ton batjocoritor. O să-ți placă. Exact stilul tău.

— La naiba, spuse Bond indignat. E doar altă activitate. Trebuie să câștig cumva bani.

— Sunt o groază de alte metode.

— Ei bine, ăștia sunt oamenii pentru care ai ales să muncești.

— Ai tu ceva acolo, râse ea cinic și gheța se sparse din nou. Dar, crede-mă, intri în liga întâi dacă te înrolezi în grupul Spangle. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi al naibii de mult înainte să intru în cercul nostru restrâns. Și nu intra în bucluc cu organizația. Dacă plănuiești ceva de acest gen, ar fi bine să începi să iei lecții la harpă.

Fură întrerupți de venirea antricotului, însoțit de sparanghel cu sos *mousseline* și după, de unul din faimoșii frați Kriendler care dețineau „21 club” încă de pe vremea Prohibiției, când era cel mai frecventat bar unde se vindeau ilegal băuturi pe vremea Prohibiției.

—Salutare, domnișoară Tiffany, spuse aceasta. Nu v-am mai văzut de mult. Cum merg lucrurile în Vegas?

—Salut, Mac. Fata îi zâmbi. Totul merge bine la Tiara. Își plimbă privirea prin sala plină de oameni. Văd că nici micul tău stand de crenvuști nu o duce prea rău.

—Nu mă plâng, spuse tânărul înalt. Prea mulți aristocrați din finanțe. Niciodată suficient de multe fete drăguțe. Ar trebui să veniți mai des pe aici. Îi zâmbi lui Bond. Totul este în regulă?

—Nu s-ar putea mai bine.

—Să mai veniți. Pocni din degete spre chelnerul pentru vinuri. Sam, întreabă-i pe prietenii mei ce vor să servească la cafea. Apoi, cu un zâmbet care îi cuprinse pe amândoi, merse spre altă masă.

Tiffany comandă un Stinger făcut cu *creme de menthe* și Bond își luă același lucru.

Când lichiorul și cafelele sosiră, Bond reluă conversația de unde rămăsese.

—Dar, Tiffany, afacerea asta cu diamantele nu pare a fi prea grea. De ce să nu continuăm să o facem împreună? Două sau trei deplasări pe an ne pot aduce bani buni, și nu e suficient de des pentru ca cei de la Imigrații sau vamă să ne mai pună întrebări ciudate.

Tiffany Case nu era impresionată.

—Transmite-i doar lui ABC, spuse ea. Îți tot spun că oamenii ăștia nu sunt proști. Au grijă de o întreagă operațiune cu lucrurile astea. N-am avut niciodată același post de două ori, și nu

sunt singura care face cursa asta. Mai mult, sunt destul de sigură că nu eram singuri în avionul acela. Pun pariu că mai aveau pe cineva care să ne urmărească. Verifică și reverifică fiecare lucru pe care îl fac.

Se arăta iritată de lipsa de respect a calității angajatorilor ei.

— Eu nu l-am văzut niciodată pe ABC, spuse ea, sun doar la un anumit număr în Londra și ascult ordinele pe un aparat de înregistrat. Orice am de spus, îi transmit lui ABC în același fel. Îți spun că toate astea sunt mult deasupra ta. Tu și spargerile tale blestemate de case. Fata era pe punctul de a ceda nervos. Prietene! Altă idee mai ai?

— Înțeleg, spuse Bond respectuos, întrebându-se cum ar putea scoate de la ea numărul lui ABC. Chiar că se gândesc la tot.

— Ba bine că nu, spuse fata simplu. Subiectul era plictisitor acum. Se uită mofturoasă prin paharul cu Stinger și apoi îl bău pe tot.

Bond simți începutul unei stări *vin triste*.

— Vrei să mergem și pe altundeva? spuse, știind că el fusese cel care compromise seara.

— Nu, la naiba, răspunse ea pe un ton tâmp. Du-mă acasă. Devin tensionată. De ce naiba n-ai putut să vorbești despre altceva decât despre golani aiștia?

Bond plăti nota și coborâra în liniște, iar apoi ieșiră din atmosfera răcoroasă a restaurantului, în noaptea caldă ce mirosea a benzină și asfalt încins.

— Mai stai și la Astor, spuse ea în timp ce se urcară în taxi. Se așeză undeva în colțul îndepărtat al banchetei din spate și, ghemuită cu bărbia în mâini, începu să privească urmele oribile și ucigașe făcute de neon pe stradă.

Bond nu spuse nimic. Se uita pe geam și își înjura slujba. Tot ce voia să-i spună acestei fete

era: „Ascultă. Vino cu mine. Îmi placî. Nu-ți fie teamă, nu are cum să fie mai rău decît cînd ești singură.“ Dar dacă ea ar fi spus *da*, el ar fi fost deștept. Și nu voia să fie deștept cu fata aceasta. Era datoria lui să se folosească de ea, dar, orice ar fi impus misiunea, era o singură metodă prin care el ar fi putut să se „folosească“ de fata aceasta. Prin intermediul inimii.

În față la Astor, Bond o ajută să iasă pe trotuar și ea stătu cu spatele la el pînă cînd acesta plăti șoferul. Urcară scările într-o tăcere încremenită a unui cuplu căsătorit, după o altă seară compromisă.

Își luară cheile de la recepție și fata îi spuse *cinci* băiatului din lift. Stătea cu fața la ușă în timp ce urcau. Bond văzu că încheieturile mâinii pe care o ținuse mai devreme în seara aceea erau albe. La etajul al cincilea, fata ieși repede și nu protestă cînd Bond o urmă. Ocoliră mai multe colțuri pînă cînd ajunseră în față ușii ei. Se aplecă și potrivi cheia în încuietoare și împinse ușa. Apoi intră în prag și se uită la el.

— Ascultă, Bond care ești....

Începu ca un discurs furios, însă apoi făcu o pauză și se uită direct în ochii lui și Bond văzu că genele îi erau umede. Și dintr-o dată își aruncă un braț după gâtul lui și fața ei era lipită de a lui și spuse „Ai grijă de tine, James. Nu vreau să te pierd“. Apoi îi desprinse fața de a ei și îl sărută o dată, apăsă și lung, pe buze, cu o tandrețe intensă care nu avea aproape nimic sexual în ea.

Dar, cum brațele lui Bond erau în jurul ei și începu să o sărute ca răspuns, fata deveni dintr-o dată rigidă și se eliberă din strînsoare, și așa momentul trecuse.

Cu mîna pe clanța ușii, se întoarse și îl privi, iar umbra mohorâtă se reîntoarse în privirea sa.

— Acum pleacă de aici, spuse ea agresiv, după care trînti ușa și o încuie.

În Studillac către Saratoga

James Bond își petrecu restul zilei de sâmbătă în camera sa cu aer condiționat de la Astor, evitând astfel căldura. Dormi și compuse un mesaj telegrafic din o sută de grupuri, către Președintele Universal Export din Londra. Folosi un cod simplu de transpoziție, bazat pe faptul că era a șasea zi a săptămânii și că data era patru a lunii a opta.

Raportul concluziona că începutul conduitei era undeva prin preajma lui Jack Spang, sub forma lui Rufus B. Saye, și se termina cu Serammo Spang, și că principalul punct de întâlnire în conductă era biroul lui Shady Tree de unde se presupunea că pietrele sunt introduse în Casa Diamantelor, pentru a fi tăiate și comercializate.

Bond ceru ca Londra să îl cerceteze atent pe Rufus B. Saye, dar avertiză că un individ numit ABC părea să aibă control direct asupra contrabandei, din partea Spangled Mob, și că Bond nu avea habar de identitatea tipului, în afară de faptul că părea să fie situat în Londra. Se mai presupunea că doar bărbatul acesta ar fi putut da o pistă despre adevărata sursă a diamantelor furate de undeva de pe continentul african.

Bond repetă că intenția sa era să continue să-și găsească drumul prin conductă în direcția

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

lui Seraffimo Spang, folosind-o ca agent fără ca aceasta să știe pe Tiffany Case, al cărei trecut îl descrise pe scurt.

Bond trimise mesajul cu taxă inversă prin Western Union, făcu al patrulea duș pe ziua aceea și merse la Voisin, unde bău două martini cu vodcă și mănăcă *Oeufs Benedict* și căpșuni. La cină citi prezicerile de la curse pentru competiția de la Saratoga, de unde își notă că cei doi favoriți pentru Competiția Perpetuities erau *Come again*¹ al domnului C.V. Whitney și *Pray Action*² al domnului William Woodward Jr. *Shy Smile*³ nu era menționat.

Apoi Bond se întoarce la hotel și se culcă.

La nouă fix duminică dimineată o mașină decapotabilă neagră, Studebaker, se apropie de trotuar unde Bond aștepta cu valiza sa.

Când își aruncă valiza pe locul din spate și după ce se urcă lângă Leiter, acesta se întinse spre tavan și trase de o manetă. Apoi apăsă un buton de pe bord și, cu un scâncet hidraulic imperceptibil, tavanul de pânză se ridică ușor în aer și se plie în jos și apoi se retrase între locul din spate și portbagaj. Apoi, manevrând volanul cu mișcări delicate din cârligul de fier, conduse mașina cu viteză până în Central Park.

—Sunt cam 300 de kilometri, spuse Leiter când ajunseră pe autostrada Hudson River. Aproape drept pe Hudson, spre nord. În statul New York. La sud de Adirondacks și nu departe de granița cu Canada. O luăm pe strada Taconic. Nu ne grăbim, deci o să conducem încet. Și nu vreau să-mi iau o amendă. E o limită de viteză de 80 la oră cam peste tot în statul New York și poliția e dură. Dar de obicei pot să scap

¹ Vino Iar (n. tr.).

² Cere Acțiune (n. tr.).

³ Zâmbet Timid (n. tr.).

de ei dacă mă grăbesc. Dacă nu te prind, nu te pedepsesc. Le e prea rușine să apară la proces și să admită că e ceva mai rapid decât mașinile lor indiene.

— Credeam că mașinile lor prind și mai mult de nouăzeci la oră, spuse Bond, gândindu-se că prietenul său devenise cam lăudăros, față de cum era înainte. Nu știam că mașinile Studebaker sunt atât de rapide.

În fața lor se întindea o porțiune de stradă goală. Leiter se uită fugar în oglinda retrovizoare, înfundă schimbătorul de viteze în viteza a doua și își înfipse piciorul în podea. Capul lui Bond se duse pe spate, spre umeri, și își simți șira spinării afundată în scaun. Se uită apoi neîncrezător la vitezometrul circular. Optzeci. Cu un tăcănit, cârligul lui Leiter mută schimbătorul la viteza maximă. Mașina își continuă drumul, cu o viteză din ce în ce mai mare. Nouăzeci, nouăzeci și cinci, și șase, și șapte — iar apoi urmări un pod și o stradă convergentă, și piciorul lui Leiter se așeză pe frână. Zgomotul infernal al mașinii se schimbă într-un zăngănit constant în timp ce coborau la șaptezeci și treceau lin prin curbele ușor înclinate.

Leiter îl privi dintr-o parte pe Bond și rânji.

— Încă aproape treizeci, spuse el cu mândrie. Nu cu mult timp în urmă am plătit cinci dolari și am băgat-o în mila măsurată de la Daytona. A scos o sută douăzeci și șapte și plaja aia nu e deloc prea fierbinte.

— Să fiu al naibii, spuse Bond neîncrezător. Dar ce mașină e asta? E un Studebaker?

— Studillac, spuse Leiter. Studebaker cu un motor de Cadillac. Transmisie specială plus frâne și ax pe spate ca s-o echilibreze. Muncă de transformare. O firmă mică din New York le face. Doar câteva, dar sunt de departe mai bune ca mașini sport, mai bune decât Corvette sau

Thunderbird. Și n-ai putea avea un corp mai bun decât acesta. Proiectat de francezul ăla, Raymond Loewy. Cel mai bun proiectant din lume. Dar e puțin prea avansată pentru piața americană. Studebaker n-au fost niciodată recunoscuți suficient pentru modelul acesta. Prea neconvențional. Ți place? Pariez că o face pe vechea ta Bentley, chicoti Leiter și își îndreptă mâna spre buzunar pentru o monedă, când ajunseră la punctul de plată Podul Henry Hudson.

— Până când o să îi cadă o roată, spuse Bond caustic, în timp ce mașina fu iar accelerată. Mașinile astea recondiționate sunt pentru puștii care nu-și permit o mașină adevărată.

Se ciondăniră prietenos referitor la meritele mașinilor sport engleze și americane, până când ajunseră la punctul de plată de la Westchester County și cincisprezece minute mai târziu se aflau pe autostrada Taconic, ce șerpuia spre nord printre sute de kilometri de pajiști și păduri. Bond se așeză pe spate pentru a se bucura în liniște de una dintre cele mai frumoase privilegii de pe o autostradă din lume și se întrebă întâmplător ce făcea fata și cum avea să o găsească din nou, după Saratoga.

La 12.30 se opriă să ia prânzul la *The Chicken in the Basket*, un restaurant din lemn la marginea drumului, construit în stilul unui fort, echipat standard: o tejghea înaltă plină cu cele mai cunoscute mărci de ciocolată și bomboane, țigări, trabucuri, reviste și broșuri, un tonomat de crom ce strălucea și luminile colorate ce păreau scoase din literatura științifico-fantastică, o duzină, sau mai mult, de mese de pin, lustruite și aranjate în mijlocul camerei cu grinzi, și la fel de multe separeuri joase de-a lungul peretilor, un meniu în care apărea pui fript și „păstrăv proaspăt de munte“, ce petrecură luni întregi într-un congelator îndepărtat, dar și alte feluri de

mâncare la minut, și câteva chelnerițe pe care le durea în cot.

Însă omleta, cârnații, pâinea prăjită din seară, unsă cu unt, și berea Millers Highlife veni-ră repede și erau bune și la fel era și cafeaua cu gheață ce le urmă, iar după al doilea pahar, cei doi se depărtară de „magazin” și viețile lor personale, înapoi spre Saratoga.

— Unsprezece luni pe an, începu Leiter, locul ăsta e mort. Oamenii se deplasează să facă rost de nămol și ape pentru problemele lor, reumatism și altele, și e ca orice altă stațiune balneară în extrasezon. La nouă toată lumea e în pat și ziua singurele semne de viață sunt când doi bătrânei cu pălării panama încep să se certe pe stradă despre capitularea lui Burgoyne la Schuylerville, sau dacă podeaua de marmură a vechiului hotel Union era albă sau neagră. Și apoi pentru o lună, în august, locul înnebunește de forfotă. Este, probabil, locul de întâlnire cel mai select pentru cei cu cursele de cai, când vezi numai alde Vanderbilt sau Whitney. Toate pensiunile își măresc prețurile de zece ori mai mult și comisia ce se ocupă de pista de curse unge vechea tribună principală cu vopsea și găsește cumva câteva lebede pentru heleșteul din mijlocul pistei, ancorează vechea canoe indiană în mijlocul acestuia și apoi dau drumul la fântână. Nimeni nu-și amintește de unde provine vechea canoe, iar un jurnalist american care scria despre curse și care a încercat să afle, a ajuns până la ipoteza că are legătură cu o legendă indiană. Și apoi a adăugat că atunci când era în clasa a patra putea spune o minciună mai bună ca orice legendă indiană pe care o auzise vreodată.

Bond râse.

— Altceva? întrebă el.

— Ar trebui să știi și tu, răspunse Leiter. Obișnuia să fie un loc nemaipomenit pentru

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

englezi - cei mai avuți, adică. Jersey Lily era mai mereu pe aici, Lily Langtry a ta. Cam pe când Novelty l-a bătut pe Iron Mask în cursa din Competiția Hopeful. Dar s-a schimbat puțin de la Decada Mov încoace. Iată, și scoase o fițuică din buzunar. Asta o să te aducă la zi. Am tăiat-o din *Post* azi dimineată. Jimmy Cannon ăsta scrie editorialele lor de sport. Scrie bine. Știe despre ce vorbește. Citește-o în mașină. Ar trebui să mergem.

Leiter lăasă niște bani pe notă și apoi ieșiră, iar în timp ce Studillacul vibra pe drumul către Troy, Bond se așeză confortabil cu proza dură a lui Jimmy Cannon. În timp ce citea, Saratoga de pe vremea lui Jersey Lily se estompă în trecutul prăfuit și dulceag, iar secolul XX îl privea din fragmentul de presă, încremenindu-i dinții într-un rânjet.

Satul Saratoga Springs (citi el în josul unei fotografii reprezentând o femeie atrăgătoare cu ochi mari și drepti și cu un zâmbet destul de subțire) era Coney Island a lumii a treia, până când Kefauverii și-au difuzat spectacolul la televizor. A speriat țărănoii și a gonit golani până la Las Vegas. Însă organizațiile de gangsteri și-au exercitat dominația asupra satului Saratoga pe o lungă perioadă. Era o colonie a găștilor locale, care alergau cu pistoale și bâte de baseball.

Saratoga a ieșit din uniune, ca și celelalte mici organizații de pariori, care și-au plasat guvernele municipale în custodia corporațiilor de neleguitori. Încă este un loc unde respectabili moștenitori de vechi averi, care poartă nume faimoase, vin să își conducă grajdurile sub condiții primitive de curse și convoacă întruniri referitoare la caii quarter.

Înainte ca Saratoga să se închidă, autosto-piștii erau aruncați în închisoare de niște forțe

polițienești care care își depuneau în bancă cecurile și trăiau de pe urma bacșișurilor de la uci-gași și proxeneți. Sărăcia era o violare serioasă a legii în Saratoga. Bețivii, care se abțiguiau prin barurile cu jocuri de noroc, erau și ei considerați amenințări când își pierdeau banii la jocuri.

Însă ucigașului i se permitea libertatea de a paria, atâta timp cât plătea și avea acțiuni într-o instituție locală. Putea fi vorba despre un bordel sau o afacere ascunsă cu jocuri de noroc, unde inculpatul putea sparge bani.

Curiozitatea profesională mă obligă să citesc literatura de pe paginile măzgălite. Jurnaliștii care scriu despre curse recheamă anii liniștiți, ca și cum Saratoga a fost mereu un oraș de o inocență frivolă. Ce burg depravat era!

È posibil ca în restaurantele popas de pe marginea drumurilor să se încerce anumite înșelătorii. O asemenea acțiune este insignifiantă și jucătorul trebuie să fie pregătit să fie înlăturat la fel de repede cum bișnițarul poate întoarce zarurile. Însă cazinourile din Saratoga unde se pariază nu au fost niciodată cinstite și oricine avea noroc la pariat, era măsurat pentru a fi ajustat.

Restaurantele popas fugeau în noapte pe țărmurile lacului. Animatorii pozau în jucători mulțumiți, căci jocurile nu erau finanțate pentru a fi stricate. Angajații care plasau pariurile și cei care învăteau ruleta erau escrocii nomazi, plătiți cu ziua, și făceau turul circuitului jocurilor de noroc de la Newport, Ky., până la Miami, iarna, și se întorceau până la Saratoga în august. Majoritatea erau instruiți în Steubenville, O., unde jocurile cu un pot de un penny erau școli profesionale pentru această industrie.

Erau niște pierde-vară și majoritatea dintre ei nu aveau talent pentru a-i zăpăci pe cei care nu-și plăteau datoriile. Erau funcționari ai

lumii de jos și își făceau bagajele și plecau imediat ce poliția le apărea în cale. Cei mai mulți dintre ei s-au stabilit în Las Vegas și Reno, unde vechii lor patroni fuseseră acuzați, cu licențele atârând pe pereți.

Angajatorii lor nu erau jucători în tradiția bătrânului colonel E.R. Bradley, care era un bărbat impunător și bine crescut. Dar sunt și cei care îmi spun că bazarul său cu jocuri de noroc pe care îl avea în Palm Beach și-a îndeplinit mereu ținta, până când escrocheria lui a scos prea mulți bani.

Apoi, potrivit acelor care s-au întors împotriva bișniței lui Bradley, mecanica a început să funcționeze, folosind orice instrument ce ar fi putut păstra afacerea solventă. Cei care și-l amintesc pe Bradley sunt încântați să citească cum a fost canonizat ca filantropist a cărui pasiune era să le ofere celor mai înstăriți o mică distracție ce le era interzisă de stat. Însă, în comparație cu parazitul ce controla Saratoga, colonelul Bradley merită toate laudele ce i se aduc în pomenirile sentimentalelor.

Pista de la Saratoga, o grămadă de vreascuri, este acum o dărăpănătură, iar atmosfera este încinsă și umedă. Mai sunt unii, precum Al Vanderbilt și Jock Whitney, care sunt sportivi într-un sens demodat al identificării. Cursele de cai sunt jocul lor și sunt prea buni pentru el. Așa sunt și unii antrenori, ca Bill Winfrey, care l-a trimis pe Native Dancer în competiții. Sunt jockeyi care ți-ar înfunda nasul dacă le-ai propune să tragă de un cal.

Le place la Saratoga și probabil că sunt bucuroși că cei ca Lucky Luciano au dispărut din orașul de țărani ce s-a dezvoltat pentru că le-a permis băieților periculoși să îi jecmănească pe noii-veniți. Responsabililor cu organizarea curselor de cai le-a fost spart seiful când au părăsit

pista de curse, în perioada când se paria la negru. Era unul, numit Kid Tatters, care a fost ușurat de 50.000 de dolari în parcare. Băieții care l-au tâlhărit l-au amenințat că îl vor răpi dacă nu venea cu și mai mult.

Kid Tatters știa că Lucky deținea câte puțin din toate locurile unde se paria și i-a surâs ideea să-i rezolve problema. Lucky a spus că era floare la ureche. Nimeni nu avea să-l deranjeze pe organizatorul de curse dacă făcea cum i se spunea. Kid Tatters avea permisiunea să parieze pe cai și reputația lui era curată, dar nu exista decât o metodă pentru a fi în siguranță.

„Fă-mă partenerul tău“, îl informă Lucky, iar conversația mi-a fost redată de cineva care era prezent. „Nimeni nu se va atinge de un partener al lui Lucky“.

Kid Tatters se vedea un tip de onoare în afacere, sancționat însă de stat, dar a cedat și Lucky i-a fost partener până a murit. Am întrebat un tip dacă Lucky a pus și el vreun ban sau a lucrat în acest scop pentru profitul organizatorului de curse.

„Tot ce-a făcut Lucky era să strângă“, a spus insul. Dar pe atunci, Kid Tatters a făcut o afacere bună. Nu l-a mai deranjat nimeni vreodată.

Era un oraș josnic, dar așa sunt toate orașele cu jocuri de noroc.

Bond împături fițuica și o puse în buzunar.

— Pare, într-adevăr, departe de Lily Langtry, spuse el după o pauză.

— Da, spuse Leiter cu indiferență. Și Jimmy Cannon nu ne divulgă că știe că cei de sus s-au reîntors, sau succesorii lor. Dar azi ei sunt proprietari, ca și prietenii noștri Spangs, și își conduc caii împotriva unora ca Whitney sau Vanderbilt sau Woodward, iar din când în când aranjează repede o cursă, cum e cu Shy Smile. Scopul lor e să câștige o miară cu afacerea asta,

și e mult mai profitabil decât să îndepărteze câțiva organizatori de curse pentru niște cârțițe. Sigur, unele nume s-au schimbat prin Saratoga. Așa e și cu noroiul din băile de nămol de acolo.

Un indicator mare se deslușea în dreapta. Pe el scria:

OPRIȚI-VĂ LA SAGAMORE.

AER CONDIȚIONAT. PATURI *SLUMBERITE*.

TELEVIZOR

CINCI MILE PÂNĂ LA SARATOGA SPRINGS

SAGAMORE – PENTRU UN TRAI ELEGANT

— Adică paharele pentru clătit dinții sunt învelite în pungi de hârtie individuale și pe scaunul toaletei este lipită o fâșie de hârtie igienizată, comentă Leiter ironic. Și să nu crezi că poți să furi paturile alea Slumberite. Motelurile pierdeau câte unul pe săptămână. Acum le-au prins în șuruburi de podea.

Shy Smile

Primul lucru care îl impresionează pe Bond în Saratoga fu verdele maiestuos al ulmilor ce creau pe bulevardele simple cu case șindrilate, model colonial, o atmosferă de pace și serenitate, asemănătoare celei dintr-o stațiune balneară europeană. Iar caii erau peste tot, conduși pe străzi de un polițist ce oprea traficul, scoși cu binișorul din cuștile speciale pentru cai din jurul grajdurilor răsfirate, mergând la pas ușor pe lângă bordurile de zgură și conduși să exerseze pe pista de antrenament de lângă cea de curse din centrul orașului. Băieții de la grajd și jocheii albi, africani și mexicani, pierdeau vremea în colțurile de stradă și din când în când se auzea nechezatul ușor sau șuieratul ca dintr-o trompetă al cailor.

Era un amestec de Newmarket și Vichy și Bond își dădu seama deodată că, deși nu era cătuși de puțin interesat de cai, îi plăcea stilul de viață ce îi implica.

Leiter îl lăasă la Sagamore, care se afla la marginea orașului și la doar un kilometru depărtare de pista de curse, și se duse la treburile lui. Se hotărâră să se caute unul pe altul doar noaptea sau pe ascuns în mulțimi, la curse, dar să facă o vizită nocturnă până pe pista de antrenament dacă Shy Smile avea să fie scos la o ultimă cursă de antrenament a doua zi la ivirea soarelui. Leiter spuse că avea să afle despre asta și nu numai,

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

după o noapte petrecută în împrejurimile grajdurilor și la Tether, restaurant și bar deschis pe tot timpul nopții, punctul de întâlnire al tuturor celor din lumea nevăzută a curselor când veneau pentru competiția din august.

Bond se cază la recepția de la Sagamore, semnă „James Bond, Hotel Astor, New York” în fața unei femei cu fața pătrătoasă, ai cărei ochi cu margini de oțel presupuseră că Bond, ca mulți dintre cei ce căutau un *trai elegant*, plănuia să fure prosoapele și eventual cearșafurile. Plăti treizeci de dolari pentru trei zile și primi o cheie pentru camera 49.

Își cără geanta pe gazonul ars de soare, printre tufele de *Kolkwitzia amabilis* și răzoarele de gladiole și intră în camera dublă, goală și curată, cu fotoliul, noptiera, tabloul Currier & Ives, comoda cu sertare și scrumiera maro, din plastic, mobilă standard în toată America. Toaleta și dușul erau imaculate și aveau un model precis, și după profetia lui Leiter, paharele pentru clătit dantura erau învelite în pungi de hârtie *pentru securitatea ta*, iar scaunul toaletei era acoperit de o bandă de hârtie pe care scria *igienizat*.

Bond făcu un duș, își schimbă hainele și o apucă pe stradă în jos, bău două cocktailuri Bourbon Old-Fashioned, iar *Cina de pui* la 2.80 dolari servită în restaurantul cu aer condiționat din colț era, ca și motelul, tipică *stilului de viață american*. Apoi se întoarse în camera sa și se așeză în pat cu revista *Saratogian*, din care află că un oarecare T. Bell avea să îl călărească pe Shy Smile la competiția Perpetuities.

La puțin după ora zece, Felix Leiter bătu ușor la ușă și intră, șhiopătând. Mirosea a lichior și a fum de trabucuri ieftine și părea mulțumit de sine.

— Am făcut ceva progrese, spuse el. Îndoi fotoliul până la piciorul patului pe care stătea Bond.

Înseamnă să ne trezim al dracului de devreme. La cinci dimineța. Cică o să-l cronometreze pe Shy Smile pe opt sute de metri la 5.30. Aș vrea să văd cine o să fie prin preajmă când o să facă asta. Numele proprietarului se pare că e Pissaro. Întâmplător, pe unul dintre directorii de la Tiara îl cheamă așa. Încă unul cu o glumă de nume. Pissaro „Creier-încet”. Se ocupa de afacerea lor cu droguri. A trecut granița mexicană cu marfa și apoi a desfăcut-o și a împărțit-o la intermediarii de pe coastă. FBI-ul a ajuns până la el și a stat un timp la San Quentin. Apoi a apărut Spang și i-a dat de lucru la Tiara pentru condamnarea pe care a primit-o. Și acum e proprietar de cai, ca cei din familia Vanderbilt. Interessant parcurs. Sunt curios să văd în ce formă e zilele astea. Aproape că se droga în venă pe vremea când umbla cu cocaina. L-au vindecat în San Q, dar l-au lăsat cam tâmp. De unde și porecla „Creier-încet”. Și apoi, mai e jocheul, Bell „Tingaling”¹. E un călăreț bun, dar nu se dă în lături de la escrocheria asta, dacă ies bani buni și nu e prins. Vreau să vorbesc cu Tingaling dacă îl găsesc singur. Am o mică propunere pentru el. Antrenorul e alt golan – îl cheamă Budd, Rosy Budd. Toate numele astea sună nostim. Dar nu vrei să ai de-a face cu ei. E din Kentucky, așa că știe cam tot despre cai. A intrat în bucluc peste tot în sud, un bandit mic, spre deosebire de unul mare – bandit năvălit. Șterpelește, atacă pe întuneric, violează – nimic foarte grav. Destul cât să îi burdușească cazierul. Dar în ultimii ani a fost curat, dacă vrei să-i spunem așa, e antrenor pentru Spang.

Leiter își aruncă cu precizie țigara pe fereastră deschisă, într-o brazdă de gladiole. Se ridică și se întinse.

¹ Joc de cuvinte, *bell* – clopot, *tingaling* – interjecție ce redă sunetul unui clopot.

— Aceștia sunt actorii, în ordinea apariției, spuse. O echipă distinsă. Abia aștept să aprind focul sub ei.

Bond era confuz.

— Dar de ce nu îi predai inspectorilor? Cine e superiorul tău în afacerea asta? Cine plătește factura?

— Angajat de către cei din conducere, spuse Leiter. Ne plătesc un avans și apoi în plus, în funcție de rezultate. Și n-aș ajunge prea departe cu inspectorii. N-ar fi corect să-l bag pe băiețelul de la grajd la răcoare. Ar fi condamnare la moarte pentru el. Veterinarul a examinat calul și adevăratul Shy Smile a fost împușcat și ars cu luni în urmă. Nu. Am ideile mele și o să-i lovească pe băieții Spangle mai mult decât o simplă excludere din cursă. O să vezi. Oricum, cinci dimineăta. Și voi veni să bubui la ușă, ca să mă asigur.

— Nu-ți face griji, spuse Bond. O să fiu în pragul ușii cu cizmele și șaua, în timp ce coioții or să urle la lună.

Bond se trezi la timp și simțea o prospețime minunată în aer, în timp ce urmărirea silueta schiopătândă a lui Leiter prin lumina difuză, filtrată prin ulmii din preajma grajdurilor ce se trezeau la viață. Spre est, cerul era gri ca măr-găritarul și avea reflexe irizante, asemeni unui balon pentru copii, umplut cu fum de țigară, iar prin tufișuri mierlele își începeau primul cânt. Un fum albăstrui se ridică drept în atmosferă, de la focurile din barăcile din spatele grajdurilor, și se putea simți miros de cafea și de lemn ars și de rouă. Mai erau și clinchetele găleților și alte zgomote mici ale bărbaților și cailor, dis-de-dimineăta, în timp ce ieșeau de sub copaci, pe drumul alb, de lemn, ce mărginea pista. Urmă un șir de cai acoperiți cu pături, cu câte un băiat la cap, ținându-le frâiele strâns, aproape de zăbală, și adresând înmuiat cuvinte aspre

cailor. „Hai, leneșule, mișcă-ți picioarele. Die! da' chiar că nu ești Man-o-War¹ azi dimineață“.

— Se pregătesc pentru antrenamentele de dimineață, spuse Leiter. Galopurile. Asta e momentul pe care antrenorii îl urăsc cel mai mult. Când vin proprietarii.

Se sprijiniră de balustradă, cu gândul la dimineața aceea devreme, la micul dejun, și dintr-o dată soarele prinse copacii la jumătate de milă mai departe, de cealaltă parte a pistei, și le mătură ramurile cele mai de sus cu o pulbere aurie, și în câteva clipe ultimele umbre dispărură și era zi.

De parcă ar fi așteptat un semn, trei bărbați se iviră dintre copacii din stânga, iar unul dintre ei conducea un cal mare, castaniu, cu o dungă albă pe față și cu patru ciorapi albi.

— Nu te uita la ei, spuse Leiter încet. Întoarce-te cu spatele la pistă și uită-te la șirul de cai care vine. Bătrânul acela încovoiat care e cu ei este „Sammy Jim“ Fitzsimmons, cel mai mare antrenor din America. Și ăia sunt caii Woodward. Majoritatea o să iasă învingători la competiția asta. Poartă-te normal și fii cu ochii pe prietenii noștri. N-ai de ce să pari prea interesat. Și-acum să vedem, e un băiat de la grajd care îl duce pe Shy Smile și acela e Budd și veciul meu prieten Creier-încet, într-o drăguță cămașă movulie. Mereu elegant. Frumos cal. Umeri puternici. I-au dat jos pătura de pe el și nu-i place frigul. Se foiește înnebunit, cu băiatul agățat de el. Sper să nu-l lovească pe domnul Pissaro în față. Acum l-a preluat Budd și s-a liniștit. I-a dat Budd o mână de ajutor băiatului. Îl conduce pe pistă. Acum merge la pas până la baza pistei la unul din posturile de start. Golanii și-au scos cronometrele, se uită în jur. Ne-au

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

¹ Renumit cal de curse american.

văzut. Poartă-te normal, James. Odată ce calul pornește, n-o să le mai pese de noi. Mda. Poți să te întorci acum. Shy Smile e în partea îndepărtată a pistei și sunt cu ochii pe el ca să fie gata pentru start. Și vor fi patru ture. Pissaro e în poziția cinci.

Bond se întoarce și scrută cu privirea, de-a lungul balustradei în stânga, două siluete îndesate și concentrate, iar soarele scânteia pe ochelarii lor și pe ceasurile pe care le aveau în mână și, deși nu credea în acești oameni, amurgul părea că se dispersează în jurul lor, de sub ulmii aurii.

— A plecat. Bond putu vedea un cal maroniu zburător cum ocolea capătul pistei și se întorcea pe drumul drept și lung, către ei. De la acea distanță niciun sunet nu venea către ei, însă într-o clipă se auzi ca o bătaie de tobă estompată ce creștea continuu, cu un răpăit iute de copite, calul coti curba din fața lor, spre balustradele îndepărtate, și alergă ca fulgerul pe ultima tură, către bărbații care stăteau și priveau.

Un fior de emoție îi străbătu spinarea lui Bond în timp ce calul îi săgetă prin față, cu dinții dezgoliți și ochii sălbatici în efortul depus, cu picioarele lucioase ropotind și forăind prin nările-i largi, iar băiatul de pe el, arcuit din spate ca o pisică, în scara de la șa, cu fața aplecată, aproape atingându-i gâtul calului. Și apoi se depărtară într-un sunet difuz și pământ azvârlit, iar ochii lui Bond se mutară pe cei doi bărbați, atunci ghemuiți, și văzu cele două brațe prăbușindu-se, după ce opriră cronometrul ceasurilor.

Leiter îi făcu semn pe braț și plecară liniștiți, pe sub copaci, către mașină.

— Se mișcă bine, al naibii, comentă Leiter. Mai bine decât s-a mișcat vreodată adevăratul Shy Smile. Habar n-am cât a scos, dar a încins

pista, cu siguranță. Dacă poate să facă asta o milă și jumătate, o să ajungă acasă. Și o să aibă o alocație de șase lire, având în vedere că nu a câștigat nicio cursă anul acesta. Și asta o să îi dea un avantaj. Acum hai să mâncăm un mic-dejun pe cinste. Mi s-a făcut poftă, văzându-i pe șarlatanii ăștia așa de devreme. Și apoi adăugă încet, aproape numai pentru el: și apoi voi merge să văd cât o să ia Maestrul Bell ca să călărească murdar și să fie descalificat.

După micul-dejun și după ce mai ascultă și alte planuri ale lui Leiter, Bond lenevi toată dimineata, apoi luă prânzul la pistă și urmări cursa plictisitoare pe care Leiter îi spuse că avea să o vadă în prima după-amiază din competiție.

Dar era o zi frumoasă și Bond se bucura să absoarbă dialectul din Saratoga, amestecul de Brooklyn și Kentucky din mulțimile ce se perindau, eleganța proprietarilor și a prietenilor lor, padocul umbrit de copaci, mecanica de succes pe care o avea pariul mutual și marele panou cu luminile lui strălucitoare, care înregistra șansele și banii investiți, începuturile fără probleme prin poarta de start trasă de un tractor, lacul de jucărie cu cele șase lebede și canoea ancorată și peste tot, aerul exotic dat de negri care, în afară că nu sunt jochei, sunt o parte importantă din cursele americane.

Organizarea părea mai bună decât în Anglia. Șansele unei escrocherii erau mai mici acolo unde există atâtea măsuri de asigurare împotriva escrocheriilor dar, în spatele acestor lucruri, Bond știa că serviciile ilegale de informații transmiteau rezultatele fiecărei curse în toată America, împărțind șansele în urma pariurilor la un maxim de 20-8-4, douăzeci pentru locul întâi, opt pentru al doilea și patru pentru un loc în clasament, iar toate milioanele acelea de dolari mergeau în fiecare an în buzunarele

gangsterilor pentru care cursele erau doar o altă sursă de venit ca și prostituția sau drogurile.

Bond încercă sistemul făcut faimos de „Chicago” O’Brien. A pariat pe orice favorit clar pentru un loc, sau care o să „iasă în evidență”, după cum i-a sugerat să o numească primul său bilet hașurat, și a reușit cumva să facă cincisprezece dolari și câțiva cenți până la sfârșitul celei de-a opta curse și a competiției din acea zi.

Merse acasă odată cu mulțimea, făcu un duș și dormi puțin, după care găsi un restaurant lângă ringul de licitare și petrecu o oră degustând băutura despre care Leiter îi spusese că este la modă în cercurile curselor de cai – Bourbon și apă de izvor. Bond își închipui că de fapt apa era de la robinetul din spatele barului, dar Leiter spuse că băutorii adevărați de Bourbon insistă să își bea whisky-ul în modul tradițional, cu apă de sus, din afluentul râului local, unde era cea mai pură. Barmanul nu fu surprins când îl ceru, iar Bond fu amuzat de îngâmfarea acestuia. Apoi mănă o friptură acceptabilă și după ce bău încă un Bourbon, se îndreaptă spre ringul de licitare, pe care Leiter îl stabilise ca punct de întâlnire.

Era o construcție albă, de lemn, ce avea un acoperiș, dar fără pereți, în care băncile etajate coborau până la un rond de gazon fals, împrejmuț cu funii argintii în fața platformei adjudecătorului. În timp ce caii erau aduși, rând pe rând, pe sub lumina orbitoare a neoanelor, adjudecătorul, redutabilul Swinebroad din Tennessee, prezenta istoria fiecărui cal și începea licitația de la o sumă care i se părea potrivită, mergând până la sute într-un fel de cânt ritmic, și nu pierdea, cu ajutorul a doi bărbați din colțuri, îmbrăcați în smoching, nicio confirmare din cap sau vreun creion ridicat, printre straturile de proprietari și agenți bine îmbrăcați.

Bond se așează în spatele unei femei sfrijite, îmbrăcată în rochie de seară și cu o blană de nurcă, ale cărei încheieturi de la mâini zăngăneau și străluceau de la bijuterii, de fiecare dată când paria. Lângă ea stătea un bărbat plictisit într-un smoching alb și un papion roșu închis, care putea fi soțul sau antrenorul ei.

Un murg agitat păși în ring, iar pe crupă avea lipit neglijent numărul 201. Cântul aspru începu. „Licitez șase mii acum, dă cineva șapte mii, ei? Am șapte mii și trei și patru și cinci, doar șapte mii jumate pentru frumusețea asta de mânz din Teheran, opt mii, mulțumesc, domnule, nouă mii, dă cineva? Opt mii cinci sute am până acum, îmi dă cineva nouă, opt cinci sute, dă cineva nouă, și șase, și șapte și cine dă cel mai mult?”

Urmă o pauză, o lovitură de ciocan și o privire reprobatoare aruncată celor de pe locurile de lângă ring, unde se aflau banii grași. „Prietenii, mititelul ăsta de doi ani e prea ieftin. Vând mai mult de banii ăștia decât am vândut toată vara. Acum, opt mii șapte sute, cine dă nouă?”

Mâna mumificată în inele și brățări scoase creionul auriu din bambus din geantă și mazăgăli un calcul pe programul pe care Bond văzu scris „A 34-a licitație anuală de mânji de la Saratoga. Nr. 201. Un mânz tânăr”. Apoi ochii cenușii ai femeii priviră până dincolo de frânghiile argintate, în ochii electrici ai calului, după care ridică creionul auriu. „Și avem nouă mii, nouă, dă cineva zece? Aud mai mult de nouă mii, ce aud, nouă unu, nouă unu, cineva? (o pauză și o ultimă privire cercetătoare în jurul scaunelor albe aglomerate, și urmă o lovitură de ciocan). „Vândut pentru nouă mii de dolari. Mulțumesc, doamnă!”

Toate capetele se întoarseră și gâturile se întinseră, iar femeia părea plictisită și îi spusese ceva bărbatului de lângă ea, care ridică din umeri.

Și 201, un mânz Bay, fusese condus din ring și 202 își făcu apariția mergând sfios, se opri o clipă, tremurând din cauza șocului luminilor, în fața zidului de fețe necunoscute și a valului de mirosuri ciudate.

Și se simți forfotă în scaunele din spatele lui Bond, iar fața lui Leiter veni la același nivel cu a sa și îi șopti în ureche:

— Gata. A fost trei mii, dar o să încerce să tragă pe sfoară. A alergat necinstit pe ultimul tur, exact când trebuia să facă sprintul de câștig. O, băiete! Ne vedem dimineată.

Șoaptele încetară și Bond se uită în jur, dar continuă să privească licitațiile pentru un timp, apoi merse încet până acasă, pe sub ulmi, și îi părea rău pentru un jocheu numit Tingaling Bell care juca un asemenea joc periculos și pentru un cal castaniu numit Shy Smile care nu numai că era un concurent introdus fraudulos, dar avea să fie alergat murdar în afacere.

Competiția

Bond stătea sus, în tribuna centrală, și îl privea printr-o pereche de ochelari împrumutați pe proprietarul lui Shy Smile cum mânca crabi cu carapacea moale.

Gangsterul stătea în incinta restaurantului, cu patru rânduri mai jos de Bond. În fața lui stătea Rosy Budd, care tăia cu furculița niște cârnăciori cu varză acră și bea bere dintr-o halbă. Deși majoritatea meselor erau ocupate, în jurul acestuia se învâртеau doi chelneri, iar ospătarul șef făcea vizite frecvente să verifice că totul mergea bine.

Pissaro arăta ca un gangster dintr-o bandă desenată. Avea un cap rotund ca un balon, pe mijlocul căruia păreau îngrămădite toate trăsăturile: doi ochi mici cât o gaură de ac, două nări negre, o gură roz, umedă și încrețită deasupra iluziei unei bărbii, și un corp gras îmbrăcat într-un costum maro, cu o cămașă albă cu gulere ascuțite și un papion ciocolatiu cu model. Nu dădu atenție pregătirilor pentru prima cursă, ci se concentră pe ce avea în farfurie, uitându-se când și când în farfuria însoțitorilor săi, de parcă ar fi vrut să se întindă peste masă și să le ia cu furculița ceva din farfurie pentru el.

Rosy Budd era lat și părea dur, cu o față pătrată și imobilă de jucător de poker, în care niște ochi șterși erau îngropați adânc sub niște

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

109

sprâncene deschise la culoare și dese. Mânca încet și nu-și ridica des ochii din farfurie. Când termină, luă un program cu cursele și îl studie, întorcându-i paginile cu grijă. Fără să-și ridice privirea, scutură scurt din cap când ospătarul șef îi oferì meniul.

Pissaro se scobi între dinți până ce i se adu-se un cocoloș de înghețată, apoi își coborî din nou capul și începu să mănânce repede cu lingurița din aceasta.

Bond îi examină pe cei doi bărbați prin ochelari și fu surprins. Ce e de capul oamenilor acestora? Bond și-i aminti pe rușii care jucău șah, reci și dedicați, pe germanii geniali și nevrotici; bărbații din Centrul Europei, tăcuți, înverșunați și anonimi; oamenii din Serviciul său – cei cu două diplome, mercenarii homosexuali, bărbații care își pierduseră viața pentru mai bine de o mie de ani. Comparați cu asemenea oameni, hotărî Bond, ceilalți erau doar vise de adolescenți.

Rezultatele pentru a treia cursă se afișară și mai rămăsese doar jumătate de oră înainte de competiția *Perpetuities*. Bond își dădu jos ochelarii și ridică programul, așteptând ca panoul mare de pe cealaltă parte a pistei să înceapă să clipească în timp ce banii treceau în totalizator și pronosticurile începeau să se schimbe.

Se uită pentru ultima dată la detalii. „Ziua a doua. 4 august“, scria în program. „Recompensa *Perpetuities*. 25.000 de dolari adăugați. A cincizeci și doua cursă. Pentru cai de trei ani. Cu o cotizație de 50 de dolari ce însoțește nominalizarea. Noii membri plătesc 250 de dolari în plus. 25.000 de dolari depuși, dintre care 5000 pentru al doilea, 2500 pentru al treilea și 1250 pentru al patrulea. Un trofeu va fi înmănat proprietarului câștigătorului. O milă și un

sfert". Și apoi o listă cu toți caii și proprietarii, antrenorii și jockeyii lor și pronosticul probabilităților din partea *Morning Line*.

Cei doi favoriți, Nr. 1, *Come Again* al lui C.V. Whitney și Nr.3, *Pray Action* al lui William Woodward, fuseseră amândoi cotați cu șase la patru. *Shy Smile* al domnului Pissaro, antrenor R. Budd, jockey T. Bell, a fost cotat cu 15 la 1, în coada listei cu pariuri. Numărul lui era 10.

Bond își îndreptă ochelarii către restaurant. Cei doi bărbați dispărură. Ochii lui Bond urmară pista, unde luminile sclipeau pe marile panou. Favoritul era acum Nr.3, cu 2 la 1. *Come Again* avea șanse egale. *Shy Smile* era cotat cu 20 la 1, dar coborî până la 18 și Bond privi panoul.

Încă o jumătate de oră până să înceapă. Bond se așază pe spate și își aprinse o țigară, reluând în minte ce îi spusese Leiter, gândindu-se dacă avea să meargă.

Leiter îl încolți pe jockey în pensiune și îi agită în față permisul de detectiv particular. Și apoi îl șantajă, cu calm, pentru a abandona cursa. Dacă *Shy Smile* avea să câștige, Leiter urma să meargă la inspectorii, pentru a-l descoperi pe candidatul fraudulos, iar *Tingaling Bell* nu avea să mai călărească niciodată. Exista, însă, o șansă să se salveze. Dacă o accepta, Leiter nu avea să-l dea în vileag pe candidatul fraudulos. *Shy Smile* trebuia să câștige cursa, dar să fie descalificat. Acest lucru se putea realiza dacă, în sprintul final, jockeyul interfera cu alergarea calului situat cel mai aproape de el, astfel încât putea fi demonstrat că îl împiedicase pe acest cal să câștige. Apoi avea să se ridice o obiecție, respinsă ulterior. Era ușor pentru Bell, la ultimul colț înainte de sprint, să facă în asemenea fel încât să se poate contrazice cu angajații săi că îl călărise prea pătimăș, că alt cal îl înghesui

către stânga, că Shy Smile se împiedicase. Nu se putea concepe că nu dorise să câștige (Pissaro îi promisese 1000 de dolari în plus pentru câștig) și fusese vorba doar de un gram de ghinion ce mai intervine în curse. Leiter, la rândul lui, îi dădea 1.000 de dolari și îl așteptau încă 2.000, dacă făcea ce i se spunea.

Și Bell căzu în plasă. Fără nicio ezitare. Și îi ceruse ca cei 2000 de dolari să îi fie dați în ziua următoarei curse, pentru băile de nămol și sulfur, unde mergea în fiecare după amiază ca să facă o baie cu nămol pentru a-și ține greutatea sub control. La șase. Și Leiter îi promise că așa avea să facă. Bond avea atunci 2000 de dolari în buzunar și acceptase, ezitant, să îl ajute pe Leiter mergând la băile *Nămolul de vârf* pentru a face plata dacă Shy Smile perdea.

Avea să meargă?

Bond își ridică ochelarii și scrută cursa. Observă cei patru piloni groși plasați din sfert în sfert de milă, ce susțineau camerele automate ce înregistrau întreaga cursă și ale căror filme ajungeau la inspectorii la câteva minute după fiecare final. Era acea ultimă cameră aproape de linia de sosire, ce avea să înregistreze tot ce se întâmpla în ultima buclă. Bond simți un fior de emoție. Cinci minute până la cursă și poarta de start era pusă pe poziție la o sută de metri în stânga sa. Odată în jurul cursei, și încă o tură în plus, și linia de sosire era sub el. Mută binoclul în direcția panoului. Favoriții sau prețul lui Shy Smile nu se schimbaseră. Și apoi veniră caii la pas, până la start. Întâi apăru Nr.1, *Come Again*, al doilea favorit. Un cal mare și negru, cu culorile grajdului Whitney, albastru deschis și maro. Și se auziră încurajări pentru *Pray Action*, un cal gri cu privirea ageră, ce purta albul Woodward, cu picățele roșii de la faimosul armăsar Belair, iar în capătul perimetrului,

apărea marele castaniu cu dunga albă pe față și patru ciorapi albi, urmat de jocheul palid, îmbrăcat într-o cămașă din mătase mov și cu un diamant mare și negru pe piept și pe spate.

Calul se mișca atât de bine, încât Bond se uită la panou din nou și nu fu surprins să observe că prețul acestuia reveni repede la 17, apoi 16. Bond continuă să privească panoul. Într-o clipită, sumele grase de bani aveau să vină (exceptând ce-i mai rămăsese lui Bond din cei 1000 de dolari, care stăteau în buzunarul lui) și prețul avea să scadă după o cursă. În difuzoare se anunța cursa. În marginea din stânga, caii erau rânduiți în spatele porții de start. Luminele de pe panou din fața Nr.1 începură să clipească și să se aprindă, cling, cling, cling, 15, 14, 13, 12, 11, și în final de la 9 la 1. Apoi luminile își încetară vorba și totalizatorul fu oprit. Câte mii s-or mai fi dus prin Western Union către adrese telegrafice nevinovate din Detroit, Chicago, New York, Miami, San Francisco și prin zeci de alte registre rătăcite prin toată America?

Un clopoțel sună ascuțit. În aer se simți un miros electric și mulțimea amuți. Apoi șirul dezordonat tună spre tribuna oficială, pe lângă ea și apoi o depăși, într-o furtună de copite și pământ pulverizat și scoarță. Fețele palide și ascuțite sclipiră pentru o clipă din spatele ochelarilor ce acopereau jumătate de față, apoi un lanț de umeri și picioare din spate ce tropăiau, o străfulgerare de ochi albi și o amestecătură de numere, printre care Bond descifra doar Nr.10, în frunte și aproape de balustrade. Și apoi praful se potoli și plutonul negru cu maroniu se afla la primul colț, curgând ușor pe lângă capătul drept și Bond simți cum îi alunecă binoclul în transpirația din jurul ochilor.

Nr. 5, un cal negru cu puține șanse de câștig, conducea cu o lungime. Să fi fost un cal

necunoscut ce avea să câștige spectacolul? Dar apoi Nr.1 îl ajunse și apoi Nr. 3. Și Nr. 10 cu o jumătate de lungime în spatele liderilor. Aceștia patru erau singurii în față, iar restul, adunați, trei lungimi mai în spate. Ocoliră colțul și acum Nr. 1 era în frunte. Calul Whitney negru. Iar Nr. 10 era al patrulea. Fugeau de-a lungul părții lungi și drepte de vizavi și Nr. 3 avansa, cu Tingaling Bell pe șaua castaniului. Îl depășiră amândoi pe Nr. 5 și se apropiau vertiginos de Nr. 1, care era încă în frunte cu o jumătate de lungime. Urmară prima buclă și porțiunea dreaptă și Nr. 3 conducea, cu Shy Smile în spate și Nr. 1 o lungime mai în spate. Și Shy Smile se apropia de lider. Apoi erau la același nivel și intrau în ultimul colț. Bond își ținu respirația. Acum! Acum! Aproape că putea auzi zumzetul camerei ascunse în stâlpul mare și alb. Nr. 10 era în față, exact în curbă, dar Nr. 3 era înăutru, lângă balustradă. Și mulțimea urla pentru favorit. Acum Bell înainta pas cu pas către calul gri, cu capul jos pe gâtul calului, spre exterior, putând să se prefacă astfel că nu vede calul gri. Caii se apropiau centimetru cu centimetru și dintr-o dată, capul lui Shy Smile îi acoperi capul Numărului 3, apoi picioarele sale ajunseră în față și, da, jocheul de pe *Pray Action* se ridică dintr-o dată în scara de la șa, forțat să strângă virajul din cauza mișcării necinstite, și apoi Shy Smile era cu o lungime în față.

Mulțimea nervoasă răcni. Bond își lăsă jos ochelarii și se lăsă pe spate pentru a privi cum castaniul ce spumega trece pe lângă stâlpul de sub el valvărtej, cu *Pray Action* la cinci lungimi în spate și *Come Again* pierzând la mustră locul doi.

Nu-i rău, se gândi Bond, în timp ce mulțimea forfota în jurul lui. Nu-i rău deloc.

Și cât de strălucit fusese jocheul! Cu capul atât de jos, nici Pissaro n-ar putea nega că Bell nu văzuse celălalt cal. Curba normală înainte de sprintul final. Capul era încă plecat în timp ce trecea pe lângă stâlp și cravașa zbârnâia pe ultimele lungimi, în timp ce Tingaling încă se credea cu doar jumătate de lungime în fața Numărului 3.

Bond așteptă afișarea rezultatelor. Mulțimea fluiera și huiduia în cor. „Nr. 10, Shy Smile, cinci lungimi. Nr. 3, Pray Action, lungimea V_2 . Nr. 1, Come Again, trei lungimi. Nr. 7, Pirandello, trei lungimi.”

Caii se întoarseră la pas ușor pentru a fi cântăriți, iar mulțimea cerea sânge în timp ce Tingaling Bell, cu un rânjel pe toată fața, îi aruncă valetului cravașa și coborî de pe castaniul transpirat și își duse șaua la cântar.

Și apoi mulțimea începu să aclame. Lângă numele lui Shy Smile era scris **OBIECȚIE**, alb pe negru, și de la difuzoare se putea auzi: „Atenție, vă rog. În această cursă s-a ridicat o obiecție de către jocheul T. Lucky cu Nr. 3, Pray Action, împotriva cursei făcute de jocheul T. Bell pe Nr. 10, Shy Smile. Nu vă distrugeți biletele. Repet, nu vă distrugeți biletele.”

Bond își scoase batista și își șterse mâinile. Își putea imagina scena din cabina de proiecție din spatele boxei judecătorilor. Acum urmau să cerceteze filmul. Bell avea să stea acolo, pozând în rănit, și lângă el, jocheul Numărului 3 arătând și mai rănit. Aveau să participe și proprietarii? Îi va curge lui Pissaro transpirația pe fălcile de jos până în guler? Aveau să fie acolo și alți proprietari, palizi și furioși?

Iar apoi vocea din difuzor reîncepu: „Atenție, vă rog. În această cursă, Nr. 10, Shy Smile, a fost descalificat și Nr. 3, Pray Action, a fost declarat câștigător. Rezultatul este oficial”.

Bond se ridică înțepenit printre izbucnirile mulțimii și se îndreptă spre bar. Și acum plata. Poate un Bourbon cu apă îi va da o idee despre cum să îi dea banii lui Tingaling Bell. Nu se simțea în largul său cu sarcina aceasta. Și totuși, băile de nămol păreau a fi un loc liniștit. Nimeni nu-l cunoștea în Saratoga. Dar după aceasta trebuia să înceteze să mai lucreze pentru agenția de detectivi Pinkerton. Să-l sune pe Shady Tree să i se plângă că nu și-a primit cei cinci mii de dolari cuveniți. Să-l îngrijoreze și în legătură cu banii lui înșiși. Fusesse nostim să-l ajute pe Leiter să-i deranjeze pe oamenii aceia. Venea rândul lui Bond.

Își croi drumul prin barul aglomerat.

Nămol de vârf și sulf

În autobuzul mic și roșu nu era decât o femeie neagră cu un braț ofilit și, lângă șofer, o fată care își ținea mâinile rănite ascunse și al cărei cap era acoperit complet cu un vâl negru și gros ce îi cădea pe umeri, ca pălăria unui prisăcar, fără să-i atingă pielea feței.

Autobuzul pe care scria *Nămol de vârf și băi de sulf* în părți și *În fiecare oră, la timp* deasupra parbrizului, străbătu orașul fără a mai lua din drum alți călători și ieși de pe strada principală, pe o stradă cu pietriș prost întreținută, printr-o plantație de pini tineri. După jumătate de kilometru, o coti la un colț și coborî un deal scund către un complex de clădiri gri și afumate cu șindri-lă. Un coș înalt din cărămizi galbene era înfipt pe mijlocul fiecărei clădiri, iar din acesta se ridica în aerul încremenit un fir subțire de fum negru.

Nu se vedea niciun semn de viață în fața băilor, dar când autobuzul oprise pe pietrișul bu-ruienos aproape de ceea ce părea a fi o intrare, doi bărbați în vârstă și o femeie colorată care schiopăta se iviră pe ușile cu plase din capătul scărilor și așteptară ca pasagerii să coboare.

Odată ce ieși din autobuz, mirosul de sulf îl lovi pe Bond cu o forță bolnăvicioasă. Era un miros oribil, venit de undeva din măruntaiele pământului. Bond se depărtă de intrare și se așeză pe o bancă aspră, sub un pâlț de pini ce păreau morți. Stătu acolo timp de câteva minute pentru

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

117

a uita de ceea ce avea să i se întâmple odată intrat pe ușile cu plase și pentru a-și scutura sentimentul de apăsare și dezgust. Se gândi că era, parțial, reacția unui corp sănătos la contactul cu boala, și apoi, în parte, coșul de fum Belsen, înalt și mohorât, cu dâra sa de fum nevinovat. Dar mai presus de toate, era ideea de a intra pe ușile acelea, de a cumpăra un bilet și apoi de a-și dezgoli trupul său curat și de a-l oferi lucrurilor ce se făceau în acea așezare înfiorătoare și dărăpănată.

Autobuzul plecă răsunător și rămase singur. Era o liniște completă. Bond observă că cele două ferestre laterale și ușa de la intrare arătau ca doi ochi și o gură. Locul părea că se uită la el, că îl privește, că îl așteaptă. Avea să intre? Aveau să pună mâna pe el?

Bond se foia nerăbdător în hainele sale. Se ridică în picioare și merse pe cărarea cu pietriș, urcă scările de lemn și cadrele ușilor pocniră în spatele său.

Se găsi într-o cameră învechită de recepție. Aburii de sulf erau mai puternici. În spatele unui grilaj de fier era un birou pentru recepționeri. Certificate înrămate atârnav de pereți, unele dintre ele cu ștampile roșii sub semnătură, și exista și o vitrină de sticlă plină cu pachete învelite în materiale transparente. Deasupra acesteia era o notă cu litere majuscule, scrise prost, și care spunea: „Ia acasă un pachet de Nămol. Răsfăț-te în intimitate“. O listă de prețuri era lipită pe o etichetă ce făcea reclamă la un deodorant ieftin. Pe ea scria: „*Răsfăț-ți subțioarele*“.

O femeie ștearsă, cu un moț de păr portocaliu deasupra unei fețe asemănătoare unei gogoși cu cremă nereușite, își ridică lent capul și se uită la el printre bare, punându-și degetul unde ră-măsese de citit din *True Love Stories*.

— Pot să vă ajut cu ceva? Era o voce rezervată străinilor, care nu știau cum merg lucrurile.

Bond se uită printre zăbrelele cu aversiunea precaută pe care femeia o aștepta.

— Aș vrea să fac o baie.

— Nămol sau sulf? Își întinse mâna liberă spre bilete.

— Nămol.

— Vreți un carnet de bilete? Sunt mai ieftine.

— Doar unul, vă rog.

— Un dolar juma'. Îi împinse un bilet mov și ținu degetul pe el până când Bond dădu banii.

— Pe unde merg?

— La dreapta, răspunse femeia. Urmați drumul. Mai bine vă lăsați obiectele valoroase. Se uită într-o parte, în timp ce Bond își puse ceasul și conținutul buzunarelor într-un plic pe care își măzgăli apoi numele.

Bancnotele de câte două sute de dolari se aflau în cămașa lui Bond. Se gândi la ele. Împinse plicul înapoi.

— Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

În spatele camerei era o ușă joasă și două mâini de lemn pictate în alb, ale căror degete mari, decolorate, indicau spre stânga și spre dreapta. Pe o mână era scris NĂMOL, iar pe cealaltă SULF. Bond intră pe ușită și o luă la dreapta de-a lungul unui coridor umed și rece cu o podea de ciment ce cobora. O urmări și, la capătul acesteia, împinse o ușă batantă și se trezi într-o cameră lungă și înaltă, pe acoperișul căreia era o lucarnă, și care avea cabine de-a lungul zidurilor.

În cameră era o atmosferă caldă, plină de aburi și vapori de sulf. Doi bărbați tinerei și delicați, dezbrăcați complet în afară de câte un prosop gri în jurul brâului, jucau gin-rummy pe o masă alături de intrare. Pe masă erau două

scrumiere pline de mucuri de țigară și o farfurie de bucătărie plină cu chei. Bărbații își ridicară privirile când intră Bond și unul dintre ei ridică o cheie de pe farfurie și o ținu în aer. Bond merse până la el și o luă.

— Doisprezece, spuse bărbatul. Aveți biletul?

Bond i-l înmână și bărbatul făcu un semn către cabina din spatele lui. Își smuci capul către o ușă din capătul camerei. „Pe acolo, către băi“. Cei doi bărbați se întoarseră la jocul lor.

Cabina cu aer stătut era goală în afară de un prosop pliat pe care spălatul repetat îl curățase de puf. Bond se dezbracă și își legă prosopul în jurul mijlocului. Îndoi pachetul voluminos cu bancnote și îl îndesă în buzunarul de la piept, sub batistă. Spera să fie ultimul loc în care un hoț mărunț s-ar fi uitat într-o cercetare rapidă. Își atârna arma, în tocul de pistol pentru umăr, într-un cui proeminent, ieși și încuie ușa după el.

Bond nu avea nicio idee despre ce îl aștepta după ușa din capătul camerei. Prima sa reacție era aceea că ajunsese la o morgă. Înainte să-și adune părerile, un negru gras și chel cu o mustață răzleață ce o lua în jos apăru și îl cercetă din cap până în picioare.

— Ce ați pățit, domnule? spuse el indiferent.

— Nimic, spuse Bond, vreau să încerc o baie cu nămol.

— În regulă. Probleme cu inima?

— Nu.

— Bine. Pe aici.. Bond îl urmă pe negru pe podeaua de asfalt alunecoasă până la o bancă de lemn din dreptul unor cabine de duș dărăpănate, unde un corp acoperit de nămol era stropit cu furtunul de un bărbat cu o ureche ca de conopidă.

— Vin imediat, spuse negrul, detașat, iar picioarele-i mari plesneau podeaua udă în timp ce mergea lejer la treburile sale. Bond privi bărbatul

imens de cauciuc și pielea sa tresări de teamă la gândul de a-și lăsa corpul pe mâinile durdulii și oscilatorii, cu palme roz și pline de linii.

Bond încerca un sentiment de afecțiune pentru oamenii de culoare, dar se gândi cât de norocoasă era Anglia, în comparație cu America, unde trebuia să trăiești cu problema culorii încă din zilele școlii. Zâmbi când își aminti ce îi spusese Felix Leiter în ultima lor misiune împreună în America. Bond se referise la dl. Big, marele infractor din Harlem, numindu-l „cioroi afurisit”. Leiter îl atenționează. „Fii atent, James. Oamenii sunt foarte sensibili la subiectul culoare, pe aici, că nici măcar nu-i poți cere unui barman o bere neagră”.

Gluma de atunci a lui Leiter îl înveseli pe Bond. Își luă ochii de pe negru și se uită în restul sălii de băi de nămol Acme.

Era o cameră pătrată și gri, din ciment. Patru becuri goale de neon, pătate cu urme de muște, aruncau din tavan o lumină urâtă pe pereții condensati și pe podea. Pe lângă ziduri erau așezate mese demontabile. Bond le numără mecanic. Douăzeci. Pe fiecare masă se găsea un cușor masiv din lemn cu clapă de închidere. Pe fețele de lemn ale majorității cuferelor se vedea profilul unei fețe transpirate, îndreptată spre tavan. Câțiva ochi iscoditori se întoarseră spre Bond, dar mai toate fețele roșii, congestionate, păreau să doarmă.

Unul din cufer era deschis, cu capacul sprijinit de perete și prins în balamale la bază. Acesta părea că îi este destinat lui Bond. Negrul întindea un așternut greu, cu un aspect murdar, peste el, și îl netezea pentru a căptuși cutia. Când termină, merse în mijlocul camerei și alese două găleți dintr-un șir întreg, pline ochi cu nămol maro închis aburind, și zăngăniră când le puse pe rând pe jos lângă cutia deschisă. Apoi

își afundă mâinile imense într-una din ele și întinse substanța groasă și vâscoasă pe fundul pânzei și făcu asta până când nămolul de la bază era de cinci centimetri grosime. Apoi îl lăsă – să se răcească, presupuse Bond – și merse la o baie de șezut, crestată, plină cu cuburi de gheață, pe unde băjbâi și scoase câteva prosoape de mână, din care picura apă. Le puse pe mână și făcu turul cuferelor ocupate, oprindu-se din când în când pentru a acoperi cu un prosop răcoros fruntea transpirată a vreunui ocupant.

Nu se întâmpla nimic altceva, iar camera era destul de tăcută, în afară de fâșăitul furtunului de lângă Bond. Acesta se opri și o voce spuse:

— În regulă, domnule Weiss. Asta o să vă aranjeze pe ziua de azi, iar un bărbat gras și dezbrăcat, cu mult păr negru pe corp ieși clătinându-se din cabina de duș și așteptă ca bărbatul cu urechea de conopidă să-l îmbrace într-un halat flaușat, după care îl frecă cu acesta și îl conduse spre ușa pe care intrase Bond.

Apoi bărbatul cu ureche conopidă merse până la ușa din colțul îndepărtat al camerei și ieși. Pentru câteva clipe, lumina pătrunse prin ușa deschisă și Bond zări iarbă și un petic binecuvântat de cer albastru. Apoi se întoarse cu încă două găleți de nămol aburind. Închise ușa după el cu piciorul și le așeză în continuarea șirului de găleți din mijlocul camerei.

Bărbatul merse până la cufărul lui Bond și atinse noroiul cu latul palmei. Se întoarse și îi făcu semn cu mâna lui Bond.

— Gata, domnule, spuse acesta.

Bond merse până acolo și bărbatul îi luă prosopul și agăță cheia de un cârlig de deasupra cufărului.

Bond așteptă gol în fața lui.

— Ați mai făcut vreodată asta?

— Nu.

— Mă gândeam eu că nu, așa că vă pun nămol de 110. Dacă vă împăcați cu el, puteți suporta și 120 sau chiar 130. Întindeți-vă acolo.

Bond intră cu băgare de seamă în cutie și se întinse, și simți că pielea îl ustură la primul contact cu nămolul fierbinte. Puțin câte puțin, se întinse total și își coborî capul pe prosopul curat ce fusese așezat pe perna umplută cu capoc.

După ce se așeză, negrul își afundă mâinile într-una din gălețile cu nămol proaspăt și începu să-l trântască pe corpul lui Bond.

Nămolul era ciocolatiu închis și se simțea moale, greu și slinos. Un miros de turbă încinsă îi umplu nările lui Bond. Privea mâinile strălucitoare și închise la culoare ce umblau peste movila neagră și vulgară ce fusese înainte corpul său. Oare Felix Leiter știa că așa avea să se întâmple? Bond rânji sălbatic spre tavan. Dacă era vreuna din glumele lui Felix...

Negrul termină într-un final și Bond era acoperit cu nămol fierbinte. Doar fața și o parte din jurul inimii îi rămăseseră curate. Simțea că se înăbușește și transpirația începu să-i curgă pe frunte.

Cu o mișcare ușoară, negrul se aplecă și apucă marginile cearșafului și îi înveli astfel corpul și brațele lui Bond. Apoi se întinse după cealaltă jumătate de vâl murdar și îl legă și pe acesta în jurul lui. Bond nu își mai putea mișca decât degetele și capul, dar altfel avea mai puțină libertate de mișcare decât într-o haină îngustă. Apoi bărbatul închise partea deschisă a cufărului, lăsă jos capacul și asta era.

Bărbatul dădu jos o plăcuță de pe zidul de deasupra capului lui Bond, se uită la un ceas aflat mai sus pe zid și scrise ora pe ea. Era doar ora 6.

— Douăzeci de minute, spuse bărbatul. Vă simțiți bine?

Bond mormăi neutru.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bărbatul se duse la treaba lui și Bond se holba în tăcere la tavan. Simțea că transpirația i se prelinge din păr până în ochi. Îl înjură pe Felix Leiter.

La trei minute după ora șase pe ușa deschisă se desluși silueta goală și costelivă a lui Tingaling Bell. Avea o față ascuțită de nevăstuică și un corp pipernicit prin care se vedea fiecare os. Merse ca un cocoș până în mijlocul camerei.

— Salut, Tingaling, spuse bărbatul cu urechea de conopidă. Am auzit că ai avut ceva necazuri azi. Păcat.

— Polițaii ăștia sunt o mână de netrebnici, spuse Tingaling amar. De ce aș vrea să intru în Tommy Lucky? Unul din cei mai buni tovarăși ai mei. Și la ce mi-ar folosi? Cursa a fost controlată. Hei, afurisit negru, își întinse piciorul pentru a-l împiedica pe bărbatul negru, care trecea cu o găleată cu nămol, trebuie să mă scapi de două sute de grame. Doar ce-am mâncat o farfurie de cartofi prăjiți. În plus mi-au mai dat o grămadă de marfă să car până la Oakridge mâine.

Negrul păși peste piciorul întins și chicoti mămos.

— Nu te îngrijora, puiule, spuse cu afecțiune. O să pot mereu să-ți rup mâna. Te slăbesc ușor, așa. Mă ocup de tine imediat.

Ușa se deschise din nou și apărură capul unui jucător de cărți.

— Hei, Boxer, spuse bărbatul cu urechea-conopidă, Mabel spune că nu poate să dea de bufet că să-ți comande haleala. E stricat telefonul. A căzut linia sau ceva de genul ăsta.

— Ah, Iisuse, spuse celălalt. Spune-i lui Jack să o aducă cu cealaltă cursă.

— Bine.

Ușa se închise. Penele de telefon în America sunt destul de rare, și acesta era momentul în

care un mic semnal de pericol ar fi putut încolți în mintea lui Bond. Dar nu se întâmplă așa. Se uită la ceas, în schimb. Încă zece minute în nămol. Negrul se plimba prin jur, cu prosoapele răcoroase peste braț, și îi înfășură unul pe capul lui Bond și pe frunte. Era un sentiment plăcut de ușurare, iar Bond se gândi pentru un moment că poate chiar era suportabil.

Secundele treceau. Jocheul se lăsă în cutie într-o suită de înjurături, chiar în fața lui Bond, și acesta presupuse că era pus în nămol de 130 de grade. Îl înveliră în vâl și capacul se trase peste el.

Negrul scrisese 6.15 pe plăcuța jocheului.

Bond închise ochii și se gândi cum avea să îi strecoare banii bărbatului. În toaletă, după baie? Trebuie să fi fost un loc unde să meargă oamenii să se întindă după toate astea. Sau în holul dinspre ieșire? Sau în autobuz? Nu. Mai bine nu în autobuz. Mai bine să nu fie văzut cu el.

— În regulă. Nimeni nu mișcă. Fiți liniștiți și nimeni nu va fi rănit.

Era o voce dură, periculoasă și pusă pe ceartă.

Ochii lui Bond se deschiseră brusc și corpul său tresări la mirosul de pericol ce pătrunse în cameră.

Ușa de afară, cea pe care se aducea nămolul, era deschisă. Un bărbat stătea în cale și altul înainta până în mijlocul camerei. Amândoi aveau arme în mâini și cagule negre pe cap cu găuri pentru ochi și gură.

În cameră nu se auzea nimic, în afară de sunetul apei ce picura în cabinele de duș. În fiecare cabină era câte un bărbat dezbrăcat. Se uitau încordat spre cameră prin cortina de apă, în timp ce gurile înghiteau lacom aerul și părul le șiroia în ochi. Bărbatul cu urechea conopidă încremeni ca un stâlp. Ochii îi deveniră albi și furtunul din mână îi picura apă pe picioare.

Bărbatul cu armă care se mișca ajunsese acum pe centrul podelei, lângă gălețile de nămol aburind. Se opri în fața negrului, care avea în fiecare mână câte o găleată plină. Acesta tremură imperceptibil, astfel încât unul din mânerele găleții zăngăni ușor.

În timp ce bărbatul cu arma nu-l scăpa din privire pe negru, Bond îl văzu cum își întoarce arma în mână ca să o țină de țeavă. Dintr-o dată, cu o apăsare din spatele mâinii, ce avea în ea tot umărul, înfundă patul armei în mijlocul stomacului imens al negrului.

Se auzi doar un pocnet ascuțit și moale după împușcătură, iar gălețile se prăbușiră la pământ în timp ce mâinile negrului săriră în sus și se apucă pe el însuși. Se auzi un geamăt șters și apoi se lăsă pe genunchi, în față, cu capul ras și lucios aplecat până aproape de pantofii bărbatului, părând că îl venera.

Bărbatul se retrase cu un pas.

— Unde e jocheul? Spuse amenințător. Bell! În ce cutie?

Mâna stângă a negrului țâșni.

Bărbatul cu arma puse jos piciorul. Se întoarce și merse până în locul în care Bond stătea întins din cap până în picioare, lângă Tingaling Bell.

Întâi se uită la fața lui Bond. Părea să se înăsprească. Doi ochi sclipitori priveau în jos prin tăieturile ca un diamant din cagulele negre. Apoi bărbatul merse până deasupra jocheului.

Pentru un moment stătu nemișcat, apoi sări brusc și se urcă pe capacul lui Tingaling Bell, și apoi se uita direct în ochii lui.

— Ei, ei. Ca să vezi. Tingaling Bell. Era o urmă de prietenie în glasul său.

— Ce-i? Vocea jocheului era stridentă și înspăimântată.

— Ei, Tingaling. Bărbatul era rezonabil. Ce-ar putea să fie? Ai ceva în minte?

Jocheul înghiți nervos

— Poate n-ai auzit niciodată de un cal numit Shy Smile, Tingaling? Poate n-ai fost acolo când a fost condus urât azi la 2.30 după amiaza? Vocea se termină tăios.

Jochetul începu să plângă încet.

— Doamne, șefu'. N-a fost vina mea. Se poate întâmpla oricui. Era scâncetul unui copil care urma să fie pedepsit. Bond se cutremură.

— Prietenii mei se gândesc că poate a fost o înșelătorie. Bărbatul se tot apropia de jocheu și vocea îi devenea din ce în ce mai înfierbântată. Prietenii mei se gândesc că poate un jocheu ca tine nu ar fi putut face asta decât intenționat. Prietenii mei ți-au cercetat camera și au găsit o mie ascunsă într-o dulie. Vor să știe de unde provin verzișorii.

Palma scurtă și plânsetul ascuțit veniră în același timp.

— Spune, nenorocitul, sau îți zbor creierii. Bond auzi clinchetul de întoarcere al cocoșului armei.

Din cutie se auzi un urlet bâlbâit.

— Banii mei. Tot ce am. I-am ascuns în lampă. Banii mei. Jur. Iisuse, trebuie să mă credeți. Trebuie. Vocea plângea în hohote și implora.

Bărbatul mormăi dezgustat și ridică arma, care apărură în câmpul vizual al lui Bond. Un deget cu un neg mare și furios pe prima încheietură eliberă din nou cocoșului armei. Bărbatul se lăsă să alunece de pe cutie. Se uită în fața jocheului și vocea îi deveni scârboasă.

— Ai călărit prea mult în ultimul timp, Tingaling. Aproape că șoptea. Ești într-o formă proastă. Ai nevoie de o pauză. Multă liniște. Într-un sanatoriu, sau ceva de genul ăsta. Bărbatul se depărtă. Continuă să vorbească cu calm și cu o atenție binevoitoare. Acum nu se mai afla în câmpul vizual al jocheului. Bond îl

văzu că se apleacă și că ia una dintre gălețile cu nămol aburind. Bărbatul se întoarce, ținând găleata jos, și tot vorbea, tot încerca să calmeze.

Veni până în dreptul jocheului și se uită în jos.

Bond încremeni și simți cum nămolul începe să-i clocotească pe piele.

— După cum am spus, Tingaling. Multă liniște. Nimic de mâncare pentru o perioadă. O cameră frumușică și întunecoasă cu perdele până jos ca să țină lumina departe.

Vocea plăcută zumzăi în tăcerea moartă. Treptat, un braț se ridică. Mai sus, și mai sus.

Apoi jocheul văzu găleata și știu ce avea să se întâmple și începu să geamă.

— Nu, nu, nu, nu, nu.

Deși era cald în cameră, nămolul negru scoase aburi în timp ce curgea leneș din găleată.

Bărbatul se dădu încet la o parte și aruncă găleata în bărbatul cu urechea conopidă, care stătea nemișcat și îl lăsă să îl lovească. Apoi merse repede până la ușă unde celălalt bărbat cu arma stăte, aproape de ușă.

Se întoarce.

— Fără greșeli. Fără poliție. Telefonul e stricat.

Râse sacadat.

— Mai bine-l scoatem pe tip înainte să i se prăjească ochii.

Ușa se izbi și apoi se făcu liniște. Se mai auzea doar sunetul apei ce părea că clocotește când țâșnea din duș.

Nu ne plac greșelile

— Și apoi ce s-a întâmplat?

Leiter stătea în scaunul de motel al lui Bond, iar acesta se plimba în sus și în jos prin cameră, oprindu-se din când în când pentru a bea din paharul cu whisky și apă de lângă pat.

— Haos total, spuse Bond. Toți se smiorcăiau să li se dea drumul din cutii iar bărbatul cu ureche de conopidă care îi spăla fața lui Tingaling țipa după ajutor la cei doi bărbați din camera de lângă. Negrul gemea pe podea și bărbații din dușuri se clătinau ca niște găini cu capetele tăiate. Cei doi bărbați care jucau cărți au intrat cu putere în cameră, i-au desfăcut cutia lui Tingaling, l-au dezvelit și l-au dus sub duș. Cred că era aproape inconștient. Pe jumătate sufocat. Toată fața îi era umflată de la arsuri. Dezgustătoare imagine. Apoi unul din bărbații dezbrăcați s-a adunat și a mers să deschidă cutiile și să lase oamenii să iasă și eram toți, douăzeci de bărbați acoperiți cu nămol și doar un duș liber. S-a rezolvat încet, încet. Unul dintre ajutoare a plecat în oraș să cheme o ambulanță. Cineva a turnat niște apă peste negru, și a revenit la viață treptat. Fără să par prea interesat, am încercat să aflu dacă avea cineva vreo idee despre cine erau cei doi bărbați cu arme. Nimeni nu avea habar. Se credea că sunt dintr-o gașcă din alt oraș. Nu-i mai păsa nimănui, din moment ce nimeni, în afară de jocheu, nu fusese rănit. Tot ce voiau să

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

129

facă era să se curețe de nămol și să plece din locul ăla.

Bond mai luă o înghițitură de whisky și își aprinse o țigară.

— Te-a surprins ceva în legătură cu cei doi bărbați? întrebă Leiter. Înălțime, haine, altceva?

— N-am văzut prea multe din bărbatul de la ușă, spuse Bond. Era mai scund decât ceilalți și mai slab. Avea pantaloni negri și o cămașă gri, fără cravată. Arma părea să fie un .45. Se poate să fi fost un Colt. Celălalt bărbat, cel care a făcut treaba, era un tip mare și gras. Era ager, dar chibzuit. Pantaloni negri. Cămașă maro cu dungii albe. Nu avea haină sau cravată. Pantofi negri, îngrijiți, scumpi. Un 38 Police Positive. Nu avea ceas la mână. A, da, își aminti Bond dintr-o dată. Avea un neg pe încheietura degetului mare. Roșu de parcă ar fi supt din el.

— Wint, spuse Leiter fără intonație. Și celălalt bărbat era Kidd. Mereu lucrează împreună. Sunt ucigașii de top ai fraților Spang. Wint e un ticălos afurisit. Un adevărat sadic. Îi place. Mereu își sugerează negul ăla de pe degetul mare. I se zice „Windy“. Nu în față. Toți tipii ăștia au nume de te doare capul. Wint nu suportă călătoriile. I se face rău în mașină și tren și crede că avioanele sunt capcane ucigașe. Trebuie să fie plătit în plus pentru o misiune ce implică să se miște prin țară. Dar se descurcă bine când e cu picioarele pe pământ. Kidd e un tip drăguț. Prietenii îi zic „Boofy“. Face casă bună cu Wint. Câțiva din homosexualii ăștia sunt cei mai buni ucigași. Kidd are păr alb deși are doar treizeci de ani. Asta e unul din motivele pentru care le place să lucreze în gașcă. Dar într-o zi, tovarășul Wint o să regreta că nu și-a ars negul ăla până acum. M-am gândit la el imediat ce l-ai pomenit. Cred că o să merg la poliție să îi dau în gât. N-o să pomenesc de tine, bineînțeles. Dar o să le vând

pontul despre Shy Smile și îi dau ei de cap singuri. Wint și prietenii lui sigur au luat un tren spre Albany până acum, dar nu strică să încingem puțin atmosfera. Leiter se întoarce la ușă.

— Nu te grăbi, James. Mă întorc într-o oră și mergem să o luăm ca la carte. O să aflăm unde l-au dus pe Tingaling și-i trimitem cașcavalul acolo. Poate o să-l înveselim puțin pe ticălos. Ne vedem.

Bond se dezbracă și petrecu zece minute sub duș, săpunindu-se peste tot și spălându-și părul pentru a scăpa de ultimele amintiri murdare de la băile Acme. Apoi își puse o pereche de pantaloni și o cămașă și ieși în holul de recepție, la cabina telefonică, și formă numărul lui Shady Tree.

— Linia e ocupată, domnule, recită operatoarea. Să păstrez apelul?

— Da, vă rog, spuse Bond, și se simți ușurat că cocoșatul era încă în biroul său și că acum putea să spună că îl căutase și mai devreme. Avea impresia că Shady se putea întreba că de ce nu îl căutase, să i se plângă de Shy Smile. După ce văzu ce pățise jocheul, Bond era mai convins să trateze gașca Spangled cu respect.

Se auzi un bâzăit sec și amortizat, semn că telefonul sună, în sistemul american.

— Ați format Wisconsin 7-3697?

— Da.

— Vă fac legătura, domnule. Dați-i drumul, New York, și apoi vocea pițigăiată a cocoșatului.

— Da. Cine sună?

— James Bond. Am încercat să dau de dumneavoastră și mai devreme.

— Da?

— Shy Smile nu a câștigat.

— Știu. Jocheul a dat-o-n bară. Și ce-i cu asta?

— Banii, spuse Bond.

De la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic. Apoi:

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Bine, o luăm de la început. O să vă trimit o mie, mia pe care ați câștigat-o de la mine. Vă amintiți?

— Da.

— Rămâneți pe lângă telefon. O să vă sun în câteva momente să vă spun ce să faceți cu ea. Unde stați? Bond îi spuse. De acord. O să primiți banii de dimineață. Vă sun în curând.

Conversația se termină.

Bond merse până la recepție și se uită cutia cu registre. Era amuzat și oarecum impresionat de evidența contabilă meticuloasă pe care o țineau acești oameni și de grija pe care o aveau ca fiecare parte a operațiunilor lor să fie protejată de un plan de acoperire. Aveau dreptate, bineînțeles. De unde ar putea el, un englez, să facă rost de 5000 de dolari dacă nu din jocuri de noroc? Și care avea să fie următorul joc?

Telefonul îl săgetă mecanic, merse în cabină și ridică receptorul.

— Bond acolo? Acum ascultați cu atenție. O să faceți rost de ei la Las Vegas. Veniți la New York și luați un avion. Treceți prețul biletului în contul meu. O să îl plătesc. Cu escale până la Los Angeles și de acolo sunt avioane locale la fiecare jumătate de oră până în Vegas. Aveți o rezervare la Tiara. Găsiți drumul până acolo și – acum ascultați cu atenție – la zece și cinci fix, joi seara veți merge în mijlocul celor trei mese de black-jack de la Tiara, aflate în marginea camerei, aproape de bar. Ați înțeles?

— Da.

— Vă așezați și jucați tot, adică o mie, de cinci ori. Apoi vă ridicați și părăsiți masa. Și nu jucați mai mult de atât. M-ați auzit?

— Da.

— Cecul dumneavoastră va fi plătit la Tiara. După partidă, stați prin preajmă și așteptați mai multe instrucțiuni. Ați înțeles? Repetați.

Bond repetă.

— Bun, spuse cocoșatul. Nu vorbiți și nu faceți nicio greșală. Nu ne plac greșelile. O să vedeți când veți citi mâine ziarul.

Urmă un clic. Bond puse jos receptorul și traversă gânditor gazonul până ajunsese în camera sa.

Blackjack! Vechiul 21 din copilărie. Îi aducea aminte de gustările de după-amiază din camerele de joacă ale altor copii; de adulți care așezau fisele colorate din os în grămăjoare astfel încât fiecare copil să aibă echivalentul unui șiling; emoția de a da pe față un zece și un as și de a fi plătit dublu; fiorul produs de a cincea carte când aveai deja șaptesprezece și doreai un patru, sau mai puțin, pentru un „Cinci sau mai puțin“.

Și acum trebuia să joace jocul din grădiniță din nou. Doar că acum cel care dădea cărțile era un golan și jetoanele colorate ale pariului său aveau să valoreze câte 300 de dolari la fiecare mână. Crescuse și acum jocul acesta avea să fie un joc adevărat pentru adulți.

Bond se așază pe pat și se uita la tavan. În timp ce îl aștepta pe Felix Leiter, mintea sa ajunsese deja în orașul faimos pentru jocuri de noroc, întrebându-se cum avea să fie, sau dacă avea să o vadă pe Tiffany Case.

Cinci mucuri de țigară se strânseseră în scrumiera de plastic înainte să-l audă pe Leiter schiopătând pe aleea cu pietriș de afară. Traversară împreună gazonul, până la Studillac și, în timp ce conduceau pe bulevard în jos, Leiter îl puse la zi.

Băieții Spangled plecară toți — Pissaro, Budd, Wint, Kidd. Chiar și Shy Smile era la începutul călătoriei sale în remorca pentru cai, de-a lungul continentului, către ferma din Nevada.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

133

— FBI-ul se ocupă de caz acum, spuse Leiter, dar o să fie altă povestioară în istoria pe care o au cu băieții Spang. Fără tine ca martor nimeni n-o să aibă vreo idee despre cine erau bărbații cu armele, și m-ar surprinde ca FBI-ul să se agite cu Pissaro și calul lui. O să lase asta pe seama mea și a oamenilor mei. Am vorbit cu biroul central și mi-au spus să merg la Vegas și să aflu cumva unde sunt îngropate rămășițele adevăratului Shy Smile. Trebuie să-mi trec mâna peste dinții lui. Ce zici de asta?

Înainte ca Bond să răspundă, parcaseră mașina lângă singurul restaurant elegant din Saratoga, „Pavilion“. Ieșiră din mașină și o lăsară portarului pentru a o parca.

— Îmi pare bine că putem să mâncăm împreună din nou, spuse Leiter. N-ai mâncat niciodată homar de Maine fiert, cu unt topit, așa cum fac aici. Dar nu ar fi la fel de bun dacă ar fi o șansă ca unul din băieții Spang să înfulece spaghetti cu sos Caruso la masa de lângă.

Era târziu și majoritatea clienților își terminară masa și plecară spre ringul de vânzare. Stăteau la o masă a lor în colț și Leiter îi spuse ospătarului șef să nu se grăbească cu homarii, dar să aducă două pahare de martini sec, făcut cu vermut Cresta Blanca.

— Deci mergi la Las Vegas, spuse Bond. Interesantă coincidență.

Îi povesti lui Leiter despre discuția sa cu Shady Tree.

— Sigur, spuse Leiter. Nicio coincidență. Mergem amândoi pe drumuri proaste și toate drumurile proaste ajung în orașul prost. Trebuie să fac ceva curățenie în Saratoga întâi. Și un teanc de raporturi de scris. Asta e jumătate din viața mea cu cei de la Pinkerton, să scriu rapoarte. Dar s-a zis cu adușmeatul în Las Vegas, înainte de sfârșitul săptămânii. N-o să pot

să te văd prea mult, pe sub nasul lui Spang, dar poate ne putem întâlni din când în când pentru a schimba informații. Fii atent, adăugă Leiter, avem un băiat bun acolo. Sub acoperire. Un șofer de taxi pe care îl cheamă Cureo, Ernie Cureo. Băiat bun; o să îi spun că vii și o să aibă grijă de tine. Știe toate mizeriile, unde sunt marile combinații, cine din alte găști e în e oraș. Știe chiar și unde poți să găsești bandiții cu o mână¹ care plătesc cel mai bine. Iar automatele de sloturi unde se câștigă cel mai mult sunt cel mai bine păstrat secret de pe Fâșia din Vegas. Și, băiete, n-ai văzut nimic dacă n-ai văzut Fâșia. Localuri cu jocuri de noroc pe cinci mile întregi. Lumini de neon ce fac din Broadway bradul de Crăciun al unui copil. Monte Carlo!

Leiter răsuflă zgomotos.

— Ca-n epoca aburilor²!

Bond zâmbi.

— Câte zerouri sunt pe ruletă?

— Două, cred.

— Poftim răspunsul. Măcar avem alte șanse decât în Europa. Păstrează-ți luminile de neon. Celălalt zero le ține aprinse.

— Poate. Dar barbutul aduce doar în jur de un procent Casei. Și asta e jocul nostru național.

— Știu, spuse Bond. „Trebuie să luăm pantofiori la copil”³. Și tot tipul ăla de discursuri de copii. Aș vrea să-l aud pe crupierul de la Sindicatul Grec cum se smiorcăie „trebuie să luăm pantofiori la copil” când sunt deja nouă împotriva lui la masa înaltă și zece milioane de franci pe fiecare parte a mesei.

¹ Bandit cu o mână (inf.) – automat de sloturi.

² Perioadă de industrializare puternică în America între anii 1770 și 1910.

³ Discurs folosit de jucătorii jocurilor de noroc pentru a le aduce noroc.

Leiter râse.

— Ei bine, trebuie să o lași mai moale în ceea ce privește jocurile necinstite la masa de blackjack. O să poți să te fălești în Londra și să le povestești cum i-ai prins la Tiara.

Leiter mai bău din whisky și se lăsă în scaun.

— Dar mai bine să-ți spun despre culisele jocurilor de noroc, în cazul în care ți se năzare să pui la bătaie câțiva peni pentru potul lor de aur.

— Dă-i drumul.

— Și nu glumesc când spun pot de aur, continuă Leiter. Vezi tu, James, întregul stat Nevada care, după cât îi pasă publicului, conține doar Vegas și Reno, este potul de aur de la capătul curcubeului. Răspunsul la visul public „ceva pentru nimic“ este să fii ales pentru prețul biletului de avion, pe Fâșia din Las Vegas, sau pe Main Stem din Reno. Și chiar se află. Nu cu mult timp în urmă, când stelele și zarurile veneau la fix, un tânăr soldat American a trecut de 28 de ori linia pe o masă de zaruri, în Desert Inn. De douăzeci și opt de ori! Dacă începea cu un dolar și i se permitea să îl păstreze peste limita casei, ceea ce nu s-ar fi întâmplat, știindu-l pe dl. Wilbur Clark de la Inn, ar fi câștigat două sute cincizeci de milioane de dolari! Bineînțeles că nu l-a lăsat să păstreze pariul. Cei care au pariat între ei pe marginea jocului soldatului au câștigat o sută cincizeci de mii de dolari. Tânărul a câștigat șapte sute cincizeci de dolari și și-a luat tălpășița de parcă era diavolul după el. Nici măcar nu aveau numele lui. Azi, perechea aia de zaruri roșii stă pe o pernă de satin într-o vitrină în cazinoul Desert Inn.

— Cred că a fost publicitate bună.

— Ba bine că nu!, spuse Leiter. Doar n-au visat toți oamenii din lume? A împlinit visul de

îmbogățire al tuturor, și așteaptă să-i vezi cum se îmbogățesc în cazinourile alea. Într-unul singur folosesc optzeci de perechi de zaruri la fiecare douăzeci și patru de ore, o sută douăzeci de cutii de cărți de plastic, cincizeci de automate de sloturi ce merg la garaj în fiecare seară. Și așteaptă până le vezi pe doamnele în vârstă și delicate, cu mânuși mânuind automatele de sloturi. Au coșuri de cumpărături că să care monedele de cinci, zece și douăzeci și cinci de cenți. Lucrează la sloturi zece, douăzeci de ore pe zi fără să meargă la toaletă. Nu mă crezi? Nu știi de ce poartă mânușile alea? Ca să nu le mai sângereze mâinile.

Bond mârâi neconvins.

— Bine. Bine. Sigur că oamenii ăștia cedează. Isterie, infarcturi, apoplexie. Cireșele și prunele și clopoțeiii ce le pătrund din ochi în creier. Dar toate cazinourile au medici disponibili oricând ai suna, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar doamnele mici și în vârstă sunt scose strigând „Jackpot! Jackpot! Jackpot!”, ca și cum ar fi numele unui iubit mort. Și uită-te la saloanele de Bingo, și la Roata Norocului și la automatele de sloturi din oraș, din Golden Nugget sau Horseshoe. Dar când ajungi acolo, să nu te apuce febra jocurilor și să uiți ce ai de făcut, sau de fată sau chiar de rinichii tăi. Se întâmplă să știi șansele de bază ale fiecărui joc și știi cât îți place să joci, așa că fă-mi o favoare și bagă-ți-le-n cap. Acum scrie-le.

Bond era interesat. Scoase un creion și rupse o foaie din meniu.

Leiter se uită la tavan.

— 1,4 la sută în favoarea Casei la jocul cu zaruri, 5 la sută la Blackjack – se uită în jos, la Bond. Dar nu la jocul tău, afurisitul! – 5 1/2 la sută la Ruletă. Până la 17 la sută la Bingo și

Roata Norocului și 15-20 la sută la sloturi. Nu-i rău, pentru Casă, nu? În fiecare an, unsprezece milioane de clienți joacă cu Spang și prietenii lui la șansele astea. Ia două sute de dolari capitalul mediu depus și poți să-ți dai seama cât rămâne în Vegas pe parcursul unui an de jocuri.

Bond își puse în buzunar creionul și hârtia.

— Mulțumesc pentru punerea în temă, Felix. Dar se pare că uiți că nu mă duc acolo în vacanță.

— Bine, fir-ai să fii, spuse Leiter resemnat, dar să nu faci prostii în Las Vegas. Au o operațiune mare acolo și nu o să tolereze înșelători cu banii. Leiter se aplecă peste masă. Să-ți spun. Era într-una din zile unul din dealeri. La blackjack, cred. Se hotărâște să intre în afaceri singur. Își bagă în buzunar câteva bancnote într-o seară, în timpul jocului. Ei bine, l-au văzut. A doua zi, un tip nevinovat mergea cu mașina spre oraș, din Boulder City, și vede ceva roz că răsare din deșert. Nu avea cum să fie un cactus sau altceva, așa că se oprește și se uită. Leiter îl băt看 pe Bond cu degetul în piept: prietene, chestia aia care răsărea era un braț. Iar mâna de la capătul brațului ținea un rând de cărți, desfăcute. Polițaii au venit cu lopeți și au săpat prin jur și au găsit și restul tipului îngropat în continuarea mâinii. Era dealerul. I-au zburat creierii și l-au îngropat. Opera de artă cu brațul și cărțile era doar ca să îi avertizeze pe ceilalți. Acum, ce părere ai?

— Nu-i rău, spuse Bond.

Veni și mâncarea și începură să mănânce.

— Îți spun, zise Leiter printre îmbucături de homar fiert. Dealerul trebuia să știe mai bine și să nu fie prins cu mâna în buzunar. Au o metodă bună în cazinourile astea din Vegas. Uită-te la luminile din tavan. Foarte moderne. Sunt doar găuri în tavan și lumina strălucește direct

pe mese. Aruncă o lumină foarte puternică, care nu are umbre laterale pentru a nu deranja clienții. Uită-te mai bine și ai să vezi că nu vine nicio lumină din găurile de lângă. Par că sunt acolo ca să completeze modelul. Leiter deza-probă încet din cap: dar nu-i așa, prietene. Pe podeaua de deasupra plafonului se află o came-ră de filmat pe un suport ce se plimbă pe toată podeaua și se uită ocazional prin găurile acelea goale. Un fel de control prin sondaj al jocurilor. Dacă au dubii în ceea ce privește unul din de-aleri sau jucători, fac poză la o sesiune întreagă, la o masă, și fiecare carte afurisită pusă pe masă va fi văzută de tipii care stau liniștiți sus. Intelligent, nu? Localurile astea dubioase sunt echipate ca să informeze despre tot în afară de miros. Dar dealerii știu asta și tipul ăsta spera să se uite altundeva camera în momentul ăla. Greșeală fatală. Păcat.

Bond îi zâmbi lui Leiter.

— Voi avea grijă, promise acesta. Dar nu uita. Trebuie cumva să ajung la nivelul următor în conductă. Până la robinetul de la capăt. De fapt, trebuie să ajung direct la prietenul tău, domnul Seraffimo Spang. Nu pot să fac asta doar dacă îmi trimit cartea de vizită. Și-ți mai spun ceva, Felix. Bond vorbea chibzuit. A început să nu-mi placă de frații Spang. Nu mi-a plăcut de bărbații aceia doi cu cagule. Felul în care bărbatul acela l-a lovit pe negrul gras. Nămolul fiert. Nu mi-ar fi păsat prea mult dacă l-ar fi lovit doar pe jocheu — probleme normale între polițai și hoți. Dar nămolul ăla e rezultatul unei minți bolnave. Și nu-mi mai place de Pissaro și Budd. Nu știu ce se întâmplă, dar au început să-mi dis-placă toți, iar vocea lui Bond părea că se scuză. M-am gândit că ar trebui să te avertizez.

— Bine, spuse Leiter și își împinse farfu-ria goală din față. O să fiu prin preajmă și o să

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

încerc să adun detalii. Și îi voi spune lui Ernie să stea cu ochii pe tine. Dar să nu crezi că poți cere un avocat sau pe Consulul Englez dacă intri în necaz cu Gașca. Singura firmă de avocatură disponibilă e Smith și Wesson. Bătu cu cârligul pe masă. Mai bine hai să mai bem un ultim Bourbon cu apă. E deșert unde mergi tu. Uscat ca un os și mai încins decât iadul pe perioada asta. Niciun râu, deci nu există afluenți de unde să ia apa pentru Bourbon. O să-l bei cu apă gazoasă și apoi o să ți-l ștergi de pe frunte. O să fie 48 de grade la umbră. Doar că nu există umbră.

Sosi whisky-ul.

— O să-mi lipsești, acolo, Felix, spuse Bond, fericit că putea să scape de gândurile sale. Nimeni care să mă învețe modul de viață american. Și apropo, cred că ai făcut o treabă foarte bună cu Shy Smile. Mi-aș dori să vii cu mine și să ne ocupăm împreună de Spang senior. Împreună cred că-l putem prinde.

Leiter își privi prietenul cu afecțiune.

— Treburile astea periculoase nu sunt bune dacă lucrezi pentru Pinkertoni, spuse el. Și eu îl urmăresc pe tipul ăla, dar trebuie să-l prind în mod legal. Dacă pot să aflui unde sunt îngropate rămășițele calului, golanul o să aibă vremuri grele. Pentru tine e în regulă să vii aici, să te încurci cu el și apoi să te întorci repede în Anglia. Organizația habar nu are cine ești. Din câte-mi spui, nici n-o să afle vreodată. Dar eu trăiesc aici. Dacă aș avea vreo afacere de rezolvat sau ceva asemănător, cu Spang, prietenii lui ar fi pe urmele mele, ale prietenilor mei și ale familiei. Și nu s-ar potoli până ce nu m-ar răni mai mult decât le-aș fi putut eu răni prietenul. Chiar dacă l-aș fi ucis. Nu este așa nos-tim să te întorci acasă și să găsești casa surorii tale arsă complet, cu ea înăuntru. Și mă tem că

asta încă se mai poate întâmpla în țara asta azi. Găștile nu ieșeau cu Capone. Uită-te la Murder Incorporated sau la raportul Kefauver. Acum infractorii nu mai conduc afaceri cu băutură. Conduc guverne. Guverne de stat precum Nevada. Se scriu articole despre ei. Și cărți, și discursuri. Predici. Dar ce dracu', râse Leiter abrupt, poate poți să susții Libertatea, Căminul și Frumusețea cu pistolul ăla vechi și ruginit al tău. Tot Beretta e?

— Da, tot Beretta, spuse Bond.

— Mai ai numărul ăla, cu doi 0 în față, care îți permite să ucizi?

— Da, spuse Bond sec, îl mai am.

— Ei, atunci, spuse Leiter și se ridică, la culcare. Trebuie să-ți odihnești ochiul cu care țin-tești. Părerea mea este că o să ai nevoie de el.

Rue de la Pay

Avionul făcu o curbă mare peste Pacificul albastru și sclipitor, apoi ocoli ușor Hollywood-ul și câștigă în înălțime pentru a trece prin Cajon Pass, către stâncile aurii High Sierras.

Bond zări în fugă kilometri întregi de bulevarde flancate de palmieri, mașini de irigat învârtindu-se peste pajiștile de smarald din fața caselor delicate, fabrici întinse de avioane, studiouri de film la marginea orașului, cu un amalgam de decoruri stridente – străzi de oraș, ferme din Vest, ceva ce arăta ca o pistă de curse în miniatură, o goeletă în mărime naturală, cu patru catarge, plantată în pământ – și apoi erau în munți, și prin ei și peste interminabilul deșert roșu, culisele orașului Los Angeles.

Zburară peste Barstow, legătura de unde pleacă singura cale către Santa Fe, prin deșert, în drumul ei lung prin platoul Colorado, ocolind în dreapta munții Calico, odată centrul lumii pentru borax, și lăsând în urmă, spre stânga, întinderea pustie numită Valea Morții și presărată cu oase. Apoi apărură și mai mulți munți, străbătuți de dungi roșii, ca gingiile care sângerează peste dinți stricați, apoi un petic de verde în mijlocul peisajului marțian și degradant, apoi o coborâre ușoară și mesajul „Vă rugăm să vă legați centurile de siguranță și să vă stingeți țigările”.

Căldura îl lovi pe Bond în față ca un pumn, și începu să transpire pe parcursul celor cincizeci

de metri dintre avionul răcoros și răcoarea din clădirea cu aer condiționat a terminalului. Ușile de sticlă, ce se deschideau pe bază de celule fotoelectrice, se deschiseră cu un șuierat când Bond se apropia și se închiseră încet în urma sa și patru rânduri de automate de sloturi îi apăruă deja în cale. Era normal să simți diferența și să tragi de mâner și să privești lămâile, portocalele, cireșele și fructele în formă de clopoței cum se învârt pe rând, până la sunetul final *clic-pauză-ting*, urmate de un răsuflat mecanic. Cinci cenți, zece cenți, douăzeci și cinci. Bond le încercă pe toate, dar doar o dată două cireșe și o fructă-clopoțel scuiPARă trei monede pentru cea pe care o jucase.

În timp ce se depărta pentru a aștepta ca bagajele celor șase pasageri să apară pe rampa alăturată ieșirii, zări o notiță pe un automat mare ce putea să fie pentru apă rece. Spunea: BAR DE OXIGEN. Se plimbă până la el și citi și restul: RESPIRĂ OXIGEN PUR, spunea. SĂNĂTOS ȘI INOFENSIV. PENTRU RIDICAREA MORALULUI. TE ELIBEREAZĂ DE NEPLĂCERILE PROVOCATE DE LĂCOMIE, MOLEȘALĂ, OBOSEALĂ, AGITAȚIE SAU ORICE ALTE SIMPTOME.

Bond puse ascultător douăzeci și cinci de cenți în automat și se aplecă astfel încât nasul și gura sa erau introduse într-un spațiu de cauciuc larg și negru, pentru gură. Apăsă un buton și, după cum fusese instruit, inspiră și expiră încet timp de un minut. Era ca și cum ai respira aer foarte rece – niciun gust, niciun miros. La sfârșitul minutului, se auzi un clic din automat și Bond se îndreptă. Nu simți nimic în afară de o ușoară amețală, dar mai târziu recunoscui că fusese nepăsător când îi rânji ironic unui bărbat cu un set de bărbierit din piele sub braț, care stătuse și îl privise.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bărbatul zâmbi delicat înapoi și plecă.

Difuzorul anunța pasagerii să își ia bagajele. Bond își luă valiza și o împinse printre ușile batante ale ieșirii, în brațele sângerii ale după-amiezii.

— Mergi la Tiara? se auzi o voce. Un bărbat scund și îndesat cu ochi căprui mari și direcți, de sub o șapcă cu cozoroc, lansă întrebarea dintr-o gură largă din care ieșea o scobitoare din lemn.

— Da.

— Bine. Să mergem.

Bărbatul nu se oferă să îi ducă valiza lui Bond. Acesta îl urmă până la un Chevrolet frumos cu o coadă norocoasă de raton legată de mascota din crom reprezentând o femeie goală. Își aruncă valiza în spate și se urcă lângă ea.

Mașina porni și plecă din aeroport către autostradă. Trecu pe banda cea mai depărtată și o luă la stânga. Alte mașini șuierau pe lângă ei. Șoferul lui Bond rămase pe banda din interior, conducând încet. Bond se simțea examinat din oglinda retrovizoare. Se uită sus, la numărul de identificare de pe etichetă. ERNEST CUREO Nr. 2584. Și tot acolo mai era o fotografie, iar ochii din ea îl priveau de la același nivel.

Taxiul mirosea a fum de trabuc și Bond apăsă butonul ce controla geamul. Un șuvoi de aer ca dintr-un furnal îl făcu să îl închidă.

Șoferul se întoarse pe jumătate în scaunul său.

— Nu vreți să faceți asta, domnule Bond, spuse el prietenos. Taxiul are aer condiționat. Poate nu se simte, dar e mai bine decât afară.

— Mulțumesc, spuse Bond, iar apoi: presupun că sunteți un prieten al lui Felix Leiter.

— Sigur, spuse șoferul, peste umăr. Un băiat plăcut. Mi-a spus să am grijă de dumneavoastră. Mi-ar face plăcere să pot face ceva pentru dumneavoastră cât stați aici. Stați mult?

— Nu știu încă, spuse Bond. Câteva zile.

— Vă spun eu ce, spuse șoferul. Să nu credeți că încerc să vă trag pe sfoară, dar dacă o să lucrăm împreună și aveți ceva bani, mai bine angajați taxiul pe zi. Cincizeci de dolari, dar trebuie să-mi câștig și traiul. O să pară credibil și băieților din față de la hotel, și așa mai departe. Nu văd cum altfel să rămân pe aproape. Așa o să înțeleagă de ce stau prin preajmă să vă aștept jumătate de zi. Sunt niște ticăloși suspicioși, aici pe Fâșie.

— Nu s-ar putea mai bine.

Bond îl plăcu și avu încredere din prima în bărbat.

— Batem palma.

— Bine. Bărbatul deveni mai vorbăreț: vedeți dumneavoastră, domnule Bond. Indivizilor de pe aici nu le place nimic ieșit din comun. Ce spun. Sunt suspicioși. Adică: dacă arăți ca oricine, dar nu ca un turist care a venit să-și piardă banii, au prins un caz nefericit de oase rupte. Dumneavoastră, de exemplu. Se vede că sunteți englez dinainte să vorbiți. Haine și tot restul. Ei, și ce face un englez aici? Arată ca un tip periculos. Așa că hai să ne uităm mai bine la el.

Se întoarse pe jumătate.

— Ați văzut la aeroport un tip care stătea pe lângă terminal și care avea un set de piele de bărbierit sub braț?

Bond își aminti de bărbatul care îl privise la barul Oxigen.

— Da, am văzut, spuse el, și atunci își dăduse seama că oxigenul îl făcuse nepăsător.

— Pun pariu că acum se uită la pozele cu dumneavoastră, spuse șoferul. O cameră de șaisprezece milimetri în setul ăla de bărbierit. Doar trageți fermoarul și treceți mâna peste el, așa pornește. V-a prins de la cincisprezece metri. Din față și profil. Și o să vă identifice moaca

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

cu ea, la sediul central în după-amiaza aceasta cu o listă cu tot ce aveți în geantă. Nu arătați ca și cum purtați o armă. Poate aveți un toc de armă care poate fi ascuns pe sub haine, pe undeva. Dar dacă o aveți în geantă, o să mai fie prin preajmă un bărbat cu o armă tot timpul cât veți fi în cameră. O să se trimită informația până în seara aceasta. Mai bine vă feriți de orice tip cu pardesiu. Nimeni nu poartă așa ceva, doar dacă nu trebuie să ascundă artileria.

— Mulțumesc, spuse Bond enervat pe el însuși. Înțeleg că trebuie să fiu puțin mai vigilent. Impresionant sistem au aici.

Șoferul aprobă cu un mormăit și conducea în liniște.

Tocmai intrau pe faimoasa Fâșie. Din deșertul de-o parte și de alta a străzii, care fusese gol în afară de câteva panouri ce făceau reclamă la hoteluri, începeau să răsară stații de benzină și moteluri. Trecură pe lângă un motel cu o piscină ce avea pereți de sticlă transparenti. În timp ce mergeau mai departe, o fată plonjă în apa limpede verzuie, iar corpul ei trecu prin bazin lăsând în urmă un nor de bule. Apoi trecură pe lângă o benzinărie cu un elegant restaurant drive-in. BENZINĂRIE, scria. VENIȚI SĂ VĂ RĂCORȚIȚI! HOT DOGS! JUMBO-BURGERI!! ATOMBURGERI!! BĂUTURI RECI!!! DRIVE IN și mai erau două sau trei mașini servite de chelnerițe cu tocure înalte, îmbrăcate în costume de baie din două piese.

Autostrada cu șase benzi străbătea o pădure de semne și fațade multicolore până când se pierdea în oraș, într-un lac unduitor de valuri de căldură. Ziua era la fel de caldă și de umedă ca un opal roșu de foc. Soarele umflat ardea exact pe asfaltul încins și nu se vedea umbră nicăieri, în afară de cea făcută de câțiva palmeri rătăciți din curțile motelurilor. O perdea sclipitoare din

ace de lumină îi săgetă ochii lui Bond, venind din parbrizurile mașinilor și dinspre accesoriile cromate. Simți cum cămașa udă i se lipește de piele.

— Intrăm pe Fâșie, spuse șoferul. Cunoscută și sub numele de Rue de la Pay. Se scrie p-a-y. Glumă. Vezi?

— Am înțeles, spuse Bond.

— Pe dreapta ta, Flamingo, spuse Ernie Cureo când treceau pe lângă un hotel scund și modern cu un turn imens din neon, acum nefuncțional, în afara lui. Bugsy Siegel l-a construit în 1946. A venit în Vegas de pe coastă într-o zi și s-a uitat în jur. Avea o groază de bani ce așteptau să fie investiți. Vegas era înfloritor. Orașul larg deschis. Jocuri de noroc. Bordeluri legalizate. Frumos decor. Nu i-a luat mult lui Bugsy să se acomodeze. A văzut posibilitățile.

Bond râse de fraza elocventă.

— Da, domnule, continuă șoferul, Bugsy a văzut posibilitățile și s-a mutat imediat. A stat până în 1947 când i-au zburat creierii în atâtea bucățele, că polițiștii nu au reușit niciodată să le găsească pe toate. Și aici este hotelul *Nisipurile*. Mulți bani în spatele lui. Nu prea se știe ai cui. Construit acum câțiva ani. Portarul e un tip simpatic pe care-l cheamă Jack Intratter. Era la Copa în New York. Poate ai auzit de el?

— Mă tem că nu, spuse Bond.

— Ei, atunci, aici e Desert Inn. Locul lui Wilbur Clark. Dar banii au venit dintr-o veche combinație Cleveland-Cincinatti. Și bomba aia cu stema de fier este *Sahara*. Ultima chestie. Proprietarii oficiali sunt câțiva jucători ocazionali din Oregon. E amuzant că au pierdut 50.000 de dolari în ziua deschiderii. Să nu-ți vină să crezi! Toți jucătorii mari vin cu buzunarele pline de bani să joace puțin din complezență, să facă din prima noapte una de succes, înțelegi.

E un obicei aici pentru rivali să se adune la o deschidere. Dar, băiete, cărțile pur și simplu nu cooperau, iar tipii rivali au plecat cu cincizeci de miare! Orașul încă râde despre asta. Apoi, și făcu semn către stânga, unde neonul era încorporat într-o căruță de douăzeci de metri, acoperită la repezeală poți vedea *Ultima frontieră*. Ala e un oraș vestic de decor la stânga. Merită văzut. Și dincolo e *Thunderbird*, și după el e Tiara. Cel mai opulent loc din oraș. Cred că știi de domnul Spang și tot restul, nu?

Încetini și opri vizavi de hotelul lui Spang, care avea în vârf o coroană mică precum a unui duce, din lumini strălucitoare ce pâlpâiau într-o luptă pierdută cu soarele orbitor și reflexiile de pe autostradă.

— Da, am schița poveștii, spuse Bond. Dar mi-ar plăcea să o umpleți dumneavoastră cândva. Și acum ce urmează?

— Ce spuneți dumneavoastră, domnule.

Bond simți dintr-o dată că văzuse de ajuns strălucirea obositoare de pe Fâșie. Voia doar să intre undeva, la adăpost de căldură, să ia prânzul și poate să înoate puțin și să se odihnească până seara. Îi spuse.

— Îmi convine, spuse Cureo. Nu ar trebui să intrați în vreun bucluc din prima seară. Luați-o ușor și purtați-vă natural. Dacă aveți treabă prin Vegas, mai bine așteptați până știți cum stau lucrurile pe aici. Și aveți grijă la jocuri, prietene. Chicoti. Ați auzit vreodată de Turnurile Tăcerii din India? Se spune că vulturii aceia au nevoie doar de douăzeci de minute ca să jupoaie pe cineva până la os. Cred că le ia puțin mai mult la Tiara. Poate Uniunile să îi încetinească. Șoferul trase schimbătorul în viteza întâi. În același timp, spuse, uitându-se la trafic în oglinda retrovizoare, e un tip, a plecat din Vegas cu o sută de mii. Făcu o pauză și aștepta să aibă o șansă să

traverseze autostrada. Singurul lucru e că avea cinci sute de mii când a început să joace.

Mașina se strecură prin trafic și apoi pe sub porticul cu stâlpi din fața ușilor de sticlă mari ale clădirii roz cu stucatură. Portarul hotelului, într-o uniformă albastră ca cerul, deschise ușa taxiului și se întinse după geanta lui Bond. Acesta păși afară din taxi, în căldură.

În timp ce trecea printre ușile de sticlă, îl auzi pe Ernie Cureo spunându-i portarului:

— Un englez scrântit. M-a angajat pentru cincizeci de dolari pe zi. Ce zici de asta?

Și apoi ușa se închise după el și un aer plăcut, rece, îl întâmpina cu un sărut răcoros în palatul strălucitor al unui bărbat numit Seraffimo Spang.

Tiara

Bond luă prânzul în „Sala Arsă de Soare“, unde era și aer condiționat, din fața piscinei mari în formă de rinichi (SALVAMAR: BOBBY BILBO - CURĂȚAREA PISCINEI: ÎN FIECARE ZI DE HYDRO JET, scris pe un semn) și după ce hotărî că doar aproape unu la sută din clienți erau potriviți pentru a purta costum de baie, merse foarte încet prin căldură, peste cei douăzeci de metri de pajiște arsă ce despărțea clădirea aceasta de cea principală, se dezbracă complet și se aruncă gol pe pat.

Erau șase clădiri cu dormitoare ale hotelului Tiara și toate aveau nume de bijuterii. Bond era la parterul celei numite „Turcoaz“. Culoarea dominantă era un albastru de coajă de ou, cu mobilă albastru închis și alb. Camera lui era extrem de confortabilă și echipată cu mobilă scumpă și modernă, din lemn argintiu ce ar fi putut fi mes-teacăn. Lângă pat erau un radio și un televizor cu un ecran de 17 inci, lângă fereastra largă. De cealaltă parte a ferestrei era o mică terasă pentru micul-dejun. Era liniște și termostatul de la aerul condiționat nu făcea niciun zgomot iar Bond adormi imediat.

Dormi timp de patru ore și în tot acest timp magnetofonul ascuns în josul noptierei irosi câțiva metri de bandă cu tăcere completă.

Când se trezi era deja ora șapte. Magneto-fonul înregistrează apoi cum ridică telefonul din

furcă, întrebă de dna Tiffany Case, cum după câteva clipe spuse să i se transmită că domnul James Bond a căutat-o, și apoi cum puse jos receptorul. A continuat să înregistreze mișcările lui Bond prin cameră, șuieratul apei la duș iar la 7.30, cheia răsucindu-se în broască după ce Bond ieși, închizând după el ușa.

Jumătate de oră mai târziu, magnetofonul auzi că cineva bătu la ușă și apoi, după o pauză, zgomotul ușii care se deschidea. Un bărbat îmbrăcat ca un chelner, cu un coș cu fructe care conținea un bilețel pe care scria „Complimente din partea conducerii”, intră în cameră și merse repede până la noptieră. Desfăcu două șuruburi, îndepărtă roțița cu bandă fină de pe placa rotativă a magnetofonului, o înlocui cu una nouă, puse coșul cu fructe pe măsuta de toaletă, ieși și încuie ușa.

Apoi, pentru câteva ore, magnetofonul se învârti încet, fără să înregistreze ceva.

Bond se așeză la barul lung al hotelului Tia-ra, sorbi o vodcă cu martini și examinează sala impunătoare de jocuri, cu un ochi profesionist.

Primul lucru pe care l-a observat a fost că Las Vegas părea să fi inventat o nouă școală de arhitectură funcțională, „Școala *Capcana de șoareci aurită*”, se gândea el că putea fi numită, al cărei scop principal era să schimbe clientul-șoarece în principala capcană, fie că dorea cașcavalul sau nu.

Existau doar două intrări, una din stradă și una din clădirea cu camere și cu piscină. Odată ce ai fi intrat fie prin una, fie prin cealaltă, fie că doreai să cumperi un ziar sau țigări de la standul de ziare, să bei ceva sau să mănânci într-unul din cele două restaurante, să te tunzi sau să ți se facă un masaj în „Health Club”, sau doar să mergi la toalete, singura cale era să treci printre rândul de automate de sloturi și mesele

de pariat. Și când erai prins în vortexul mașinilor huruitoare, printre care se auzea mereu, de undeva, sunetul intoxicant al unei cascade de monede de argint ce cădeau într-un suport de metal sau, ocazional, țipătul câștigător „Jackpot!”, venind de la vreuna din fetele de la mesele de joc, erai pierdut. Doar un șoarece de oțel ar fi putut trece fără a avea tentativa de a ronțai din bucata de cașcaval delicios și norocos, bombardat fiind de schimbul înfierbântat de replici din spatele mesei de zaruri, de învârtirea seducătoare a celor două rulete și de zăngănitul dolarilor de argint peste mesele verzi de blackjack.

Dar, se gândi Bond, ar putea fi o capcană doar pentru șoarecii inexplicabil de ignoranți - cei care ar fi tentați de cel mai grosier cașcaval. Era o capcană deloc elegantă, evidentă și vulgară, iar zgomotul făcut de mașini avea o urâțenie mecanică ce lovea în creier. Era ca țăcănitul constant al motorului unui cargobot vechi, de fier, în drumul său către curtea cumpărătorului de nave, neuns, neîngrijit, condamnat.

Iar jucătorii stăteau în picioare și trăgeau de manetele automatelor de parcă detestau ce făceau. Și odată ce vedeau rezultatul în spatele geamului mic, nu mai așteptau ca roțițele să se oprească din învârtit, ci îndesau altă monedă și își ridicau mâna dreaptă, care știa exact unde să se ducă. Cranc-clamp-ting. Cranc-clamp-ting.

Iar când, ocazional, se revărsa o cascadă argintie, suportul de metal era prea plin cu mone-de și jucătoarea trebuia să se aplece în genunchi pentru a căuta pe sub automate o monedă ce se rostogolise. Căci majoritatea jucătorilor, după cum îi spusese Leiter, erau femei, femei în vârstă din clasa nevestelor prospere. Stăteau în cârduri în fața rândurilor de automate, așteptând ca găinile într-un coteț, determinate de răcoarea îmbietoare a camerei și de muzica roților

ce se învârteau, să meargă și să depună banii pe linie până dispăreau.

Apoi, cum stătea Bond și se uita, vocea unei fete începu să se audă zbierând „Jackpot!“ după care câteva dintre femei își ridicară capetele și peisajul se schimbă. Acum îi aminteau lui Bond de câinii doctorului Pavlov, cu saliva ce li se prelingea pe fălci, după clinchetul clopoțelului înșelător ce nu aducea cina, și tremură când se gândi la ochii goi ai acestor femei, la pielea lor, la gurile pe jumătate deschise sau la mâinile lor rănite.

Bond își îndepărtă privirea de la această imagine și își bău cu înghițituri mici băutura, ascultând cu jumătate de ureche muzica ce venea din capătul sălii, de lângă cele șase magazine, de la formația cu un nume faimos. Pe unul dintre magazine era sigla albastru deschis, de neon, pe care scria *Casa Diamantelor*. Bond îi făcu semn barmanului.

— Domnul Spang a fost pe aici în seara asta?

— Nu l-am văzut, spuse barmanul. De obicei vine după primul spectacol. În jur de unsprezece. Îl cunoașteți?

— Nu personal.

Bond plăti nota și se depărtă către mesele de blackjack. Se opri la cea din mijloc. Aici urma să joace el. La zece și cinci fix. Se uită la ceas. Opt și jumătate.

Masa era mică, în formă de rinichi și era căptușită cu dimie verde. Opt jucători stăteau pe băncuțe înalte în fața dealerului, care stătea cu stomacul lipit de marginea mesei și dădea două cărți în cele opt spații numerotate pe pânză, din fața sumelor depuse. Acestea erau în principal cinci sau zece dolari de argint, sau fise în valoare de douăzeci. Dealerul era un bărbat în jur de patruzeci de ani. Avea pe față o jumătate de zâmbet plăcut. Purta o uniformă pentru dealeri:

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

153

cămașă albă încheiată cu nasturi la încheieturi, o cravată subțire și neagră de jucător din Vest, un cozoroc verde și pantaloni negri. Partea din față a pantalonilor era protejată de un șorțuleț verde din dimie, pentru a nu se freca de masă. Într-un colț al acestuia era cusut „Jake”.

Dealerul împărți cărțile și mizele cu calm. Nimeni nu discuta la masă, dar uneori un jucător comanda o băutură sau țigări „din politețe” una dintre chelnerițele îmbrăcate în pijamale din mătase neagră care se plimbau prin spațiul circular din interiorul ringului de mese. Din acest spațiu circular, doi șefi de platou cu ochi de linx și arme la brâu urmăreau decursul jocului.

Jocul era rapid, eficient și plictisitor. Era la fel de plictisitor și de mecanic precum automatele de sloturi. Bond se uită pentru câteva clipe, apoi merse spre ușile pe care scria „Cameră pentru fumători” și „Toaletă femei”, în colțul îndepărtat al cazinoului. În drumul său, trecu pe lângă patru „Șerifi” în uniforme gri elegante. Capetele pantalonilor le erau îndesate în cizme Wellington scurte. Acești bărbați aveau o apariție discretă: nu se uitau la nimic dar vedeau tot. Aveau la șolduri câte o armă într-un toc deschis și la brâu străluceau cincizeci de cartușe din bronz șlefuit.

007 Foarte multe măsuri de securitate pe aici, se gândi Bond în timp ce împingea ușile sălii pentru fumători. Înăuntru, pe zidul cu faianță, era o notă ce spunea: „Ridică-te. Mai aproape. E mai scund decât tine. Gândește-te”. Umor din vest! Bond se întreabă dacă ar fi trebuit să o includă în următorul raport scris către M. Se hotărî că nu ar prezenta interes. Ieși și se întoarse pe la mese, către o ușă sub un semn de neon ce spunea „Camera Opal”.

Restaurantul scund și circular, vopsit în roz, alb și gri era pe jumătate plin. „Gazda” veni

repede spre Bond și îl conduse spre o masă din colț. Se aplecă să aranjeze florile de pe mijlocul mesei și să îi arate că pieptul ei delicat era măcar pe jumătate adevărat, îi zâmbi grațios și plecă. Zece minute mai târziu, o chelneriță apărură cu o tavă și îi puse o chiflă pe farfurie și un pătrățel de unt. Îi mai așeză pe masă o farfurie ce conținea măslină și țelină, aranjate lângă o brânză portocalie. Apoi o a doua chelneriță mai în vârstă apărură, îi dădu meniul și îi spuse că revine în câteva clipe.

La douăzeci de minute după ce se așeză, Bond putu să comande douăsprezece moluște și o friptură, și din moment ce se aștepta la o pauză și mai mare, un al doilea pahar de Martini cu vodcă. „Băiatul cu vinul va veni imediat“, spuse chelnerița afectată și dispărură în direcția bucătăriei.

„Buni la etichetă, dar stau prost la serviciu“, se gândi Bond și se resemnă cu ritualul elegant.

În timpul cinei excelente, ce se materializă într-un final, Bond se gândi la seara ce urma și la cum ar fi putut să grăbească ritmul misiunii sale. Era complet plictisit de rolul său de golan de probă, care avea să fie plătit pentru prima sa misiune de încercare și care ar fi putut apoi, dacă dl. Spang ar fi acceptat, primi de lucru în mod constant, ca restul adulților adolescentini care făceau parte din gașcă. Îl deranja că nu avea inițiativă – fusese chemat la Saratoga, și apoi tocmai în această oribilă capcană pentru proști, la cererea unei mâini de escroci notorii. Stătea acolo, le mânca cina și dormea în patul lor, în timp ce ei îl urmăreau, pe James Bond, și cântăreau și dezbăteau dacă are o mână fermă sau nu, un aspect suficient de încredere și o stare de sănătate adecvate unui post murdar într-una din afacerile lor necurate.

Bond înfulecă friptura de parcă ar fi fost din degetele lui Seraffimo Spang și blestemă

ziua când acceptă acest rol prostesc. Dar făcu o pauză și apoi continuă să mănânce cu calm. De ce naiba își făcea griji? Era o sarcină foarte importantă care până atunci se desfășurase cu bine. Acum ajunsese până aproape de capătul conduitei, exact în salonul lui Seraffimo Spang care, împreună cu fratele său din Londra, dar și cu misteriosul ABC, conduceau cea mai mare afacere de contrabandă din lume. Ce contau sentimentele lui Bond? Era doar un moment de dezgust față de sine, un sentiment de greață cauzat de faptul că era un străin care petrecuse prea multe zile prea aproape de acele găști americane devenite puternice pe căi josnice, prea aproape de „viața elegantă” a aristocrației din lumea găștilor, ce miroseau a praf de pușcă.

Bond se decise la cafea că adevărul era, de fapt, că îi era pentru prima oară dor de indentitatea sa reală. Ridică din umeri. La dracu' cu frații Spang și Las Vegas, oraș condus de găști. Se uită la ceas. Se făcuse ora zece. Își aprinse o țigară, se ridică în picioare și ieși încet din cameră, spre Cazinou.

Existau două metode de a juca restul jocului, fie de a sta ascuns și de a aștepta să se întâmple ceva, fie să forțeze mersul, încât ceva *trebuia* să se întâmple.

Mulțumesc pentru plimbare

În marea sală de jucat, peisajul se schimba-se. Era mult mai liniște. Orchestra plecase, la fel ca și cârdurile de femei, și nu mai erau decât puțini jucători la mese. Doi sau trei jucători puși strategic pentru a-i atrage pe alții se aflau la ru-letă, fete atrăgătoare în rochii de seară, cărora li se dăduseră cincizeci de dolari cu care să încălzească atmosfera la mesele moarte, dar și un bărbat beat care se ținea de zidul din jurul unei mese de zaruri și care striga îndemnuri zarurilor din când în când.

Și se mai schimbase ceva. Dealerul de la masa de blackjack din centru, cea mai apropiată de bar, era Tiffany Case.

Deci asta făcea ea la Tiara.

Văzu apoi că toți dealerii de blackjack erau femei frumoase, îmbrăcate toate în aceeași ținută elegantă gri cu negru, de tip vestic – fustă scurtă gri cu o curea mare cu ținte de fier, o bluză gri și o batistă neagră prinsă în jurul gâtului, un sombrero gri ce atârna pe spate de un șnur negru, și cizme Wellington scurte, peste ciorapi de nailon de culoarea pielii.

Bond se uită iar la ceas și intră încet în sală. Așadar se aranjase ca Tiffany să îi împartă cărți pentru a câștiga cei cinci mii de dolari. Și, bineînțeles, aleseseră momentul când ea abia își reluase lucrul și când primul spectacol cu un nume vestit se desfășura încă în Camera

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Platină. Aveau să fie singuri la aceeași masă. Niciun martor, în caz că ar fi stricat un rând de cărți de la fundul pachetului.

Bond se plimbă relaxat până la masă și la 10.05 fix se așează în fața lui Tiffany.

— Bună seara.

— Bună. Fata zâmbi corect și discret.

— Care este suma maximă?

— O mie.

După ce Bond trânti bancnotele de câte 100 de dolari dincolo de linia de pariu, supraveghetorul jocurilor veni tacticos până în spatele lui Tiffany. Abia se uită la Bond.

— Poate tipul vrea un pachet nou, domnișoară Tiffany, spuse acesta și îi înmână un pachet nedesfăcut.

Fata îi îndepărtă învelitoarea și îi dădu în schimb cărțile folosite.

Supraveghetorul se dădu cu câțiva pași în spate și părea că-și pierduse interesul.

Fata frunzări cărțile cu o mișcare fluidă a mâinilor, le rupse și puse cele două jumătăți pe masă, apoi execută ceea ce părea a fi un truc Scarne fără cusur. Dar Bond observă că cele două jumătăți nu se potriveau perfect și că atunci când fata ridică pachetul de pe masă și făcu din nou un truc nevinovat, cele două jumătăți ale pachetului aveau să se aranjeze în ordinea inițială. Repetă manevra și puse pachetul jos, în fața lui Bond, în semn de invitație ca acesta să îl taie. Bond tăie cărțile și urmări aprobator în timp ce fetei îi ieșea dificila *Anulare cu o singură mână*, una din cele mai complicate mișcări printre trișori.

Deci „noul” pachet era aranjat și singurul rezultat al acestei rutine de joc cinstit era să pui toate cărțile înapoi în ordinea în care erau aranjate înainte de înlăturarea ambalajului. Dar era o manevrare minunată și Bond era plin de admirație pentru siguranța din mâinile fetei.

Privi în ochii ei gri. Aveau oare o umbră de complicitate, o urmă de haz despre jocul ciudat care se desfășura pe masa verde, îngustă?

Fata îi împărți două cărți și apoi luă și ea două. Dintr-o dată, Bond realizează că trebuia să fie atent. Trebuia să joace precis jocul convențional sau ar fi stricat întreaga ordine în care cărțile fuseseră aranjate.

Pe masă erau înscrise cuvintele „Dealerul trebuie să ajungă la 16 și să stea pe 17”. Chiar și presupunând că i-ar fi dat cărți cu care nu avea cum să piardă, în cazul în care mai apărea un jucător sau un nepoftit, trebuia să pară că victoria sa era datorată pur și simplu norocului și nu, de exemplu, doar să primească 21 de fiecare dată, iar fata 17.

Se uită la cele două cărți pe care le avea. Un valet și un zece. Se uită la fată și dădu din cap. Fata dădu pe față șaisprezece și trase o carte, obținând un rege. Lângă ea era o tavă ce conținea numai dolari de argint și fise de douăzeci, însă supraveghetorul veni repede pe partea ei cu o tăbliță de 1000 de dolari. O luă și o împinse spre Bond. Acesta o puse dincolo de linie și băgă în buzunar bancnotele. Îi mai dădu lui Bond două cărți și luă și ea două. Bond avea șaptesprezece și iar dădu din cap. Ea avea douăsprezece și trase un trei și un nouă. Douăzeci și patru și pierdu din nou. Supraveghetorul apăru din nou cu o plăcuță. Bond o strecură în buzunar și își lăsă miza inițială. De data aceasta avea nouăsprezece și fata descoperi un zece și un șapte pe care trebuia să stea, conform regulii. Încă o plăcuță ajunse la Bond în buzunar.

Ușile largi de la capătul îndepărtat al sălii se deschiseră și un șuvoi de oameni pătrunseră în sala de jocuri, de la spectacolul de varietate. În curând aveau să fie în jurul meselor. Urma ultimul joc al lui Bond. După asta trebuia să se

ridice de la masă și să o părăsească. Fata îl privea nerăbdătoare. Bond ridică cele două cărți pe care ea i le dăduse. Douăzeci. Ea dezvălui douăzeci. Bond zâmbi în fața acestui rafinament. Îi mai împărți rapid două cărți, tocmai când trei jucători sosiseră la masă și se priponiră pe băncuțe. El avea nouăsprezece și ea șaisprezece.

Și asta era tot. Supraveghetorul nici măcar nu se obosi să îi mai dea fetei cea de-a patra plăcuță, ci i-o aruncă peste masă lui Bond cu o expresie pe față ce părea mai degrabă batjocoritoare.

— Dooa-mne!, spuse unul dintre jucătorii abia veniți, în timp ce Bond își puse plăcuța în buzunar și se ridică în picioare.

Bond se uită peste masă la fată.

— Mulțumesc, spuse el. Împărți minunat cărțile!

— Așa e!, spuse jucătorul care vorbise și prima dată.

Privirea lui Tiffany Case era fermă.

— Mulțumesc, spuse.

Se uită în ochii lui Bond pentru o fracțiune de secundă și apoi se uită la cărți, le amestecă și i le dădu unui jucător nou-venit pentru a le tăia.

Bond se întoarse cu spatele la masă și se deplasă prin sală, gândindu-se la ea și uitându-se ocazional la mica siluetă dreaptă, imperioasă și îmbrăcată în uniformă vestică. Și alții o considerau atrăgătoare, ca și Bond, pentru că la masa ei se aflau opt bărbați, iar pe lângă, alții în picioare.

Bond simți un fior de gelozie. Merse până la bar și comandă un Bourbon cu apă, pentru a sărbători primii cinci mii de dolari din buzunar.

Barmanul veni cu o sticlă de apă cu dop și o puse lângă paharul cu „Old Grandad” comandat de Bond.

— De unde e asta? îl întrebă el pe barman, după ce își aduse aminte de Felix Leiter.

— De la barajul Boulder, spuse barmanul grav. E adusă cu camionul zi de zi. Nu vă îngrijați, mai adăugă. E marfă adevărată.

Bond aruncă un dolar argintiu pe bar.

— Vă cred. Păstrați restul, spuse și Bond la fel de grav.

Stătea cu spatele la bar și cu paharul în mână, gândindu-se ce avea să facă. Acum fusese plătit și Shady Tree îi spusese să nu se întoarcă la mese, sub niciun pretext.

Bond își termină băutura și se îndreptă spre cea mai apropiată ruletă. La masă era doar o mână de jucători, ce pariau puțin.

— Care este miza maximă aici? îl întreabă pe angajatul care învărtea ruleta, un individ în vârstă și chel, cu ochi morți care tocmai ridica bila din fildeș din roată.

— Cinci mii, răspunse bărbatul indiferent.

Bond scoase cele patru plăcuțe și cele zece bancnote de câte 100 de dolari din buzunar și le puse lângă crupier.

— Pe roșu.

Crupierul se îndreptă în scaunul său și îl privi cu ochii pe jumătate închiși. Aruncă cele patru plăcuțe pe rând pe Roșu, prinzându-le acolo cu lopețica. Numără bancnotele de la Bond, le împinse într-un orificiu din masă, scoase o a cincea plăcuță din tava cu fise de lângă el și o aruncă lângă celelalte. Bond îi văzu genunchiul că se ridică sub masă. Supraveghetorul auzi soneria și veni relaxat spre masă chiar când crupierul rotea ruleta.

Bond își scoase o țigară și o aprinse. Avea mâna fermă. Simți un sentiment copleșitor de libertate după ce le luase inițiativa acestor oameni. Știa că avea să câștige. Abia se uită la roată în timp ce încetinea și bila de fildeș se potolea în spațiul ei.

— Treizeci și șase. Roșu. High and Even.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Crupierul puse în tavă câteva fise perdante și dolari de argint și aruncă ceva bani pe masă către câștigători. Apoi luă o plăcuță subțire din tavă, mare cât o carte de rugăciuni și o așază lângă Bond.

—Negru, spuse acesta. Bărbatul aruncă o singură plăcuță pentru cinci mii de dolari, pe Negru, și puse în tavă miza lui Bond de pe Roșu.

Masa era înconjurată de un zumzet de conversație și mai mulți oameni se înfipseseră acolo. Stăteau și priveau. Bond simți cum este privit de perechi de ochi curioși, dar el se uita doar în ochii supraveghetorului, peste masă. Erau la fel de ostili ca ai unuia care adăuga mereu, și totuși ceva mai speriați.

Bond îi zâmbi prietenos în timp ce roata se învârtea și se auzea zbârnâitul mingii ce își găsea locul.

—Șaptesprezece. Negru. Low and Odd, spuse crupierul. Mulțimea râsuflă și ochii lacomi priviră cum plăcuța mare era luată din tavă și pusă în fața lui Bond.

Încă o dată, se gândi Bond. Dar nu rândul acesta.

—O să stau deoparte, îi spuse crupierului.

Bărbatul se uită la Bond. Se întinse apoi cu lopățica și trase miza lui Bond pentru a i-o înmâna.

Apoi mai apăru un bărbat în sală, lângă supraveghetor, care îl privea pe Bond cu niște ochi luminoși și fermi ca lentilele unei camere de filmat, iar trabucul gros aflat pe centrul gurii cu buze roșii, era îndreptat direct spre Bond ca o armă. Corpul mare și pătrat îmbrăcat într-un smoching albastru ca noaptea era nemișcat și iradia un fel de tăcere tensionată. Era un tigru ce privea animalul vulnerabil pironit, dar în același timp simțea pericolul. Avea fața palidă ca fildeșul, dar semăna oarecum cu fratele din

Londra la sprâncenele foarte drepte, nervoase și negre, dar și la micul smoc de păr ca sârma, tuns *en brosse*, și la proeminența violentă a maxilarului.

Roata se învârti din nou și două perechi de ochi se aplecară să o urmărească.

Se opri într-una din cele două spații verzi de pe roată și Bond răsuflă ușurat că scăpase.

— Dublu Zero, spuse crupierul, trăgând toți banii de pe masă.

Acum ultimul joc, se gândi Bond — și afară de aici, cu douăzeci de mii de dolari din banii lui Spang. Se uită la angajatorul lui. Cele două lentile de aparat și trabucul erau încă prezente, dar fața de fildeș era inexpressivă.

— Roșu.

Îi înmână plăcuța de 5000 de dolari crupierului și văzu cum se rostogolește pe masă.

Oare ultima lovitură cerea prea mult de la roată? Nu, hotărî Bond cu certitudine. Nu cerea.

— Cinci. Roșu. Low and Odd, spuse crupierul umil.

— O să iau miza, spuse Bond. Și mulțumesc pentru plimbare.

— Reveniți, spuse omul cu lopățică inexpressiv.

Bond puse mâna pe cele patru plăcuțe grase din buzunarul hainei sale și își făcu loc prin mulțimea din jurul său, mergând direct spre biroul casierului, prin camera lungă.

— Trei bancnote de cinci sute și cinci de o sută, îi spuse bărbatului cu cozoroc verde din spatele gratiilor.

Bărbatul luă cele patru plăcuțe de la Bond și numără bancnotele pe care Bond le puse apoi în buzunar și merse până la recepție.

— Un plic de expediat prin avion, vă rog, spuse el.

Se mută la un birou de lângă perete, se așeză și puse trei bancnote în plic, după care scrise

pe față „Personal. Directorul General Universal Export, Regents Park, Londra, N.W.I., Anglia“. Apoi cumpără timbre de la birou și strecură plicul prin deschizătura „Poșta americană“ și spera ca acolo, în cel mai sacrosanct depozit din America, avea să fie în siguranță.

Bond se uită la ceas. Arăta cinci minute înainte de miezul nopții. Examină pentru ultima dată sala, observă că Tiffany Case fusese înlocuită de alt dealer și că nu se vedea nici urmă de Spang, apoi păși prin ușa de sticlă în noaptea caldă și apăsătoare, traversă gazonul până la clădirea Turcoaz, intră în cameră și încuie ușa după el.

Se lasă noaptea în groapa pasiunii

— Cum ți-a mers?

Era seara de după și taxiul lui Ernie Cureo rula încet de-a lungul Fâșiei către centrul orașului Las Vegas. Bond se săturase să aștepte să se întâmple ceva, așa că îl convocă pe angajatul Pinkertonilor și îi sugeră să se întâlnească pentru a discuta.

— N-a mers rău, spuse Bond. Le-am luat niște bani la ruletă dar nu cred că asta o să-l îngrijoreze pe prietenul nostru. Am auzit că are destul de cheltuit.

Ernie Cureo răsufă.

— Ba bine că nu, spuse acesta. Tipul ăla are atât de mult că n-are nevoie să poarte ochelari când iese să conducă. Parbrizul Cadillacului e făcut după rețeta de la oftalmolog.

Bond râse.

— Pe ce mai cheltuiește, în afară de asta? întrebă.

— E scrântit, răspunse șoferul. E înnebunit după vechiul Vest. Și-a cumpărat un oraș fantomă pe autostrada 95. A întărit tot orașul - trotuare de lemn, un bar elegant, un hotel cu șindrilă unde-i cazează pe băieți, chiar și vechia gară. Înapoi în '05, sau pe acolo, orașul ăsta - Spectreville i se zice, că e de-a lungul lanțului Spectre - era o tabără de extras argint

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

165

plină de viață. Timp de trei ani au scos milioane din munții aceia și o linie ferată transporta marfa până în Rhyolite, cam la optzeci de kilometri distanță. Asta e alt oraș fantomă celebru. Centru turistic acum. Au o casă făcută din sticle de whisky. Era capătul de linie de unde marfa era trimisă către coastă. Ei bine, Spang și-a cumpărat una din vechile locomotive, o „Highland Lights” veche, dacă ai auzit vreodată de motorul ăsta, și unul din primele vagoane din stat, un Pullman, și le ține acolo, în gara din Spectreville. La fiecare sfârșit de săptămână își scoate prietenii la plimbare până în Rhyolite și înapoi. Conduce chiar el trenul. Șampanie și caviar, o orchestră, fete – tot tacâmul. E ceva. Dar nu l-am văzut niciodată. Nu poți să te apropii de locul ăsta. Da domnule! șoferul lăasă geamul jos și scuipă emfatic pe stradă, așa își cheltuie Spang banii. Scrântit, după cum ziceam.

Așadar asta explica tot, se gândi Bond. De aceea nu auzise nimic de Spang sau prietenii lui toată ziua. Vinerea, toți se duc la șeful să se joace cu trenul, în timp ce el a înotat, a dormit și s-a plimbat prin Tiara toată ziua, așteptând să se întâmple ceva. Era adevărat că mai prindea ochi ce îl priveau, și mereu era câte un angajat oarecare, sau cineva în uniformă de șerif, în perimetrul lui, fără să facă ceva în particular, dar alfel, Bond putea fi oricare alt oaspete al hotelului.

Îl văzuse doar o dată pe bărbatul masiv, iar circumstanțele îi provocară o plăcere perversă.

În jur de ora zece dimineața, după ce înotă și luă micul-dejun, Bond se decisese să meargă la frizerie să se tundă. Erau foarte puțini oameni în jur și singurul client din magazin era o siluetă mare într-un halat de baie purpuriu și flaușat, a cărei față, cum stătea bărbatul lăsat pe spate în scaun, nu se vedea de niște prosoape calde. La mâna dreaptă, ce atârna peste brațul scaunului,

lucra o manichiuristă frumoasă. Avea o față rozalie ca o păpușă și un smoc de păr de culoarea untului, și stătea ghemuită lângă el pe o băncuță joasă, cu un bol plin de instrumente, în echilibru pe vârful genunchilor.

Bond privi cu interes prin oglinda din fața scaunului său cum frizerul ridică cu delicatețe primul colț al prosopului fierbinte, apoi pe celălalt și, cu infinită precauție, tăie cu o foarfecă mică și precisă părul din urechile clientului. Înainte de a ridica colțul prosopului și de pe a doua ureche, se aplecă și șopti respectuos: „Și nările, domnule?”

Se auzi un mormăit afirmativ din spatele prosopului fierbinte și bărbierul deschise o mică fereastră în prosop, în jurul nasului clientului. Apoi începu din nou să lucreze meticulos cu foarfeca delicată.

După această ceremonie, în camera mică cu faianță albă se lăsă liniștea. Doar foarfeca se mai auzea clănțănind în jurul capului lui Bond, și câte un dăngănit delicat când manichiurista scăpa vreun instrument în bolul său de email. Și apoi scaunul scârțâi când frizerul îi ridică ușor mânerul, pentru a reveni la poziția inițială.

— Cum este, domnule? spuse bărbierul în timp ce îi ținea o oglindă de mână în spatele capului.

Bond îl recunoscu în timp ce își examina spatele capului.

Poate din cauză că scaunul se ridică brusc, mâna fetei alunecă și se auzi un geamăt înăbușit în timp ce bărbatul în halat purpuriu țâșni de pe scaun, își smulse prosopul de pe față și își băgă un deget în gură. Apoi îl scoase, se aplecă repede și o plesni pe față pe obraz, ceea ce făcu ca aceasta să cadă, iar bolul de email cu instrumente zbură prin cameră. Bărbatul se îndreptă și se întoarse furios spre bărbier.

— Concediaz-o pe proasta asta, mârâi el. Își băgă din nou degetul rănit în gură și papucii scârțâiră peste instrumentele împrăștiate, în timp ce se îndreptă orbește spre ușă și dispăru.

— Da, domnule Spang, spuse bărbierul uimit. Începu apoi să urle la fata care plângea cu sughițuri. Bond își întoarse capul și spuse încet:

— Încetați. Se ridică de pe scaun și își desfăcu prosopul din jurul gâtului.

Bărbierul îl privi surprins, apoi spuse repede:

— Da, domnule, și se aplecă să o ajute pe fată să-și strângă instrumentele.

În timp ce Bond își plătea tunsoarea, o auzi pe fata ingenuncheată cum spunea tânguitor:

— Nu a fost vina mea, domnule Lucian. Era agitat azi. Îi tremurau mâinile. Pe cuvânt! Nu l-am mai văzut niciodată așa. Ca un fel de tensiune.

Și Bond se gândi cu plăcere la tensiunea pe care o simțea Spang.

Vocea lui Ernie Cureau îi întrerupse brusc gândurile

— Ne urmărește cineva, domnule, spuse cu colțul gurii. Doi. Înainte și în spate. Nu vă uitați în urmă. Vedeți limuzina neagră Chewy din față? Cu cei doi tipi. Au două oglinzi retrovizoare prin care ne-au privit și ne urmăresc de ceva timp. În spatele nostru e o mașină mică roșie. Un model sport vechi, Jag, cu un scaun rabatabil. Încă doi tipi. Cu crose de golf în spate. Dar, din întâmplare, îi știu pe tipi. Din Gașca Mov din Detroit. Doi băieți de lavandă. Știi tu, niște fătălăi. Nu e golful jocul lor. Singurul metal cu care se descurcă e în buzunare. Plimbă-ți ochii ca și cum admiri peisajul. Te uiți la mâinile cu care țin arma în timp ce eu încerc să-i depășesc. Gata?

Bond făcu ce i se spuse. Bărbatul accelerează și, în același timp, stinse comutatorul de aprinde-re. Țeava de eșapament scoase fum ca un avion 88 mm și Bond observă cum două mâini drepte

intrară în două jachete sport colorate. Bond își întoarse relaxat capul.

— Ai dreptate, spuse, și făcu o pauză. Mai bine dă-mi drumul, Ernie. Nu vreau să-ți fac probleme.

— Drace! spuse șoferul dezgustat. Nu pot să-mi facă nimic. Plătești tu stricăciunile taxiului și eu încerc să scap de ei. Bine?

Bond scoase o bancnotă de 1000 de dolari din portofel, se aplecă și o îndesă în buzunarul de la cămașa șoferului.

— Uite o mie pentru asta, spuse. Și îți mulțumesc, Ernie. Să vedem ce poți face.

Bond își scoase pistolul Beretta din husă și îl acoperi în pumn. Asta așteptase până acum.

— Bine, prietene, spuse șoferul bucuros. Așteptam ocazia să mă împung cu gașca. Nu-mi place să fiu intimidat, și m-au intimidat prea mult pe mine și câțiva prieteni pentru prea mult timp. Ține-te bine și hai.

Era o porțiune de stradă cu puțin trafic. Vârfurile îndepărtate ale munților erau galbene în soarele ce apunea și șoseaua începea să se albăstrască în primele cincisprezece minute din amurg, când nu poți să te decizi dacă să aprinzi farurile sau nu.

Conduceau încet, cu patruzeci la oră, cu Jaguarul jos chiar în spatele lor și cu limuzina neagră la o lungime în fața lor. Ernie frână brusc, ceea ce făcu ca Bond să se aplece în față, și mașina patină în gol până se opri, cu un scârțait de roți. Urmă un zgomot asurzitor de metal și sticlă sparte după ce Jaguarul îi lovi în bara din spate. Taxiul înaintă împotriva frânelor și apoi șoferul îl puse în mișcare și mașina se eliberă de radiatorul strivit al mașinii din spate, într-un sunet de fier desprins, și accelerează pe șosea.

— Asta i-a pus la punct, spuse Ernie Cureo cu satisfacție. Cum se descurcă?

— Apărătoarea de radiator făcută praf, spuse Bond în timp ce se uita pe geamul din spate. Ambele aripi înfundate. Bara din față atârână. Parbrizul crăpat, spart poate.

Mașina se pierdu în praf și Bond se întoarse.

— Au ieșit din mașină și încearcă să scoată aripile din față din roți. S-ar putea să poată să o ia din loc nu prea târziu, dar a fost bine pentru început. Mai ai ceva ca asta în minte?

— Nu-i așa ușor acum, mormăi șoferul. S-a declarat război. Ai grijă. Mai bine te lași jos. Chevroletul a tras pe marginea drumului. S-ar putea să încerce să tragă. Să vedem.

Bond simți că mașina este aruncată în față. Ernie Curo era pe jumătate întins pe locul din față, conducând cu o mână și urmărind șoseaua de la nivelul bordului.

Se auzi un zăngănit și două trosnete ascuțite când trecură în grabă pe lângă Chevrolet. O mână de cioburi de sticlă căzu ca o ploaie în jurul lui Bond. Ernie Curo înjură, mașina se clătină brusc și apoi reveni pe drumul său.

Bond îngenunche pe locul din spate și spar-se geamul din spate cu podul armei. Chevroletul venea după ei, cu farurile aprinse.

— Ține-te, spuse Curo cu o voce ciudată, înăbușită. O să mă întorc brusc și o să mă opresc la adăpostul următorului bloc. Așteaptă să ai vizibilitate maximă când vin după noi.

Bond își adună toate puterile în timp ce cauciucurile scrâșniră și mașina se clătină pe două roți, după care se îndreptă și se opri. Apoi ieși din mașină și se ghemui cu arma în mână. Farurile Chevroletului pătrunseră furtunos pe marginea drumului și se auzi un sunet ascuțit de cauciuc chinuit când se întoarse pe partea greșită. Acum, se gândi Bond, înainte de a putea să se îndrepte.

Pac - pauză. Pac. Pac. Pac. Patru gloanțe, de la douăzeci de metri, exact la țintă.

Chevroletul nu se îndreptă. Se duse peste bordură, de cealaltă parte a drumului, se lovi de un copac, ricoșă din el, se strivi de un stâlp de iluminat și se răsuci complet și se rostogoli pe o parte.

În timp ce Bond o privea și aștepta ca ecoul de metal izbit să nu-i mai răsunе în urechi, flăcări sângerii începură să se ridice din gura de crom a mașinii. Cineva râcăia geamul, încercând să iasă. Flăcările aveau să ajungă dintr-un moment în altul la pompa cu vacuum, și să se ducă pe șasiu până la rezervor. Și apoi va fi prea târziu pentru bărbatul dinăuntru.

Bond începu să meargă pe șosea, când se auzi un geamăt de pe locul din față al taxiului. Se întoarse și îl văzu pe Ernie Cureo cum căzu de la volan, pe pământ. Bond lăsa în urmă mașina în flăcări, smulse ușa taxiului și se aplecă peste șofer. Era sânge peste tot și toată mâna stângă a șoferului era înmuiată în el. Bond reuși cumva să îl așeze în capul oaselor pe locul din față și ochii șoferului se deschiseră.

— Oh, prietene, spuse printre dinți. Scoteți-mă de aici, domnule, și conduceți ca vântul. Imediat Jaguarul ăla o să fie după noi. Și duceți-mă la un doctor.

— Bine, Ernie, spuse Bond și se așeză la volan. Mă ocup de asta.

Băgă mașina în viteză și începu să conducă cu viteză în josul șoselei, departe de rugul în flăcări și de oamenii înfricoșați apăruiți din amurg, care se uitau la flăcări cu mâinile la gură.

— Mergi înainte, bolborosi Ernie Cureo. Asta o să te scoată pe drumul spre barajul Boulder. Vezi ceva în oglindă?

— O mașină joasă cu un far, după noi. S-ar putea să fie Jaguarul. Cam la două lungimi în spate.

Apăsă pe accelerație și taxiul șuieră pe strada părăsită.

— Mergi înainte, spuse Ernie Cureo. Trebuie să ne ascundem undeva ca să ne piardă. Fii atent. E o „Groapă a pasiunii“, exact când ieșim spre 95. Cinema în aer liber, unde mergi cu mașina. Acum ajungem. Încet. Dreapta. Uite luminile de acolo. Intră repede acolo. Dreapta. Direct peste nisip și între mașinile alea. Stinge farurile. Încet. Stop.

Taxiul se opri pe ultimul rând, în spatele a șase rânduri de mașini aliniate în fața unui ecran de beton ce se înălța spre cer, unde un bărbat imens îi spunea ceva unei femei uriașe.

Bond se întoarse și se uita printre rândurile de stâlpi de iluminat de metal, asemeni unor aparate de parcare, de unde se puteau conecta difuzoarele la mașină pentru a primi sunetul. În timp ce privea, una sau două mașini mai sosiră și se aranjară în rândul din spate. Nimic la fel de jos ca un Jaguar. Se lăsase întunericul și se vedea cu greu, dar Bond rămase răsucit pe locul său, cu ochii pe intrare.

Sosi un angajat, o fată drăguță, îmbrăcată ca un copil de casă, cu o tavă atârnată de gât.

— Un dolar, domnule, spuse ea și se uită în mașină pentru a vedea dacă mai era un al treilea client pe podeaua mașinii. Avea doze de redare prinse de mână dreaptă, luă una, o conectă la cel mai apropiat stâlp și îi dădu lui Bond pe fereastră un difuzor mic. Bărbatul imens și femeia de pe ecran începură să vorbească înfocat.

— Coca-cola, țigări, bomboane? întrebă fata după ce luă bancnota de la Bond.

— Nu, mulțumesc, spuse Bond

— Cu plăcere, spuse fata și plecă cu pași mici spre alți întârziați.

— Stingeți porcăria aia, pentru numele lui Dumnezeu, stăruie Ernie Cureo printre dinți. Și continuați să vă uitați. Le mai dăm puțin timp. Apoi duceți-mă la un doctor. Să-mi scoată glonțul

Vorbea fără putere și, acum că fata se depărtă, stătea întins pe jumătate, cu capul sprijinit de ușa.

— Nu mai durează mult, Ernie. Încearcă să o lipești.

Bond umblă la difuzor, găsi butonul și opri vocile certărețe. Bărbatul uriaș de pe ecran părea ca o să lovească femeia, iar gura ei se deschise pentru un țipăt mut.

Bond se întoarse și își încordă privirea în întinderea întunecată din spatele său. Tot nimic. Se uită la mașinile vecine. Două fețe lipite una de alta. O grămadă amorfă pe o banchetă din spate. Două fețe serioase, concentrate, îmbătrânite se holbau în sus. Scânteii dintr-o sticlă răsturnată.

Apoi îi veni până la nas un miros de loțiune de după ras cu mosc, după care o siluetă întunecată se ridică de la pământ și apoi avea o armă în față. O voce îi șopti încet de cealaltă parte a mașinii, de lângă Ernie Cureo:

— În regulă, prieteni. Stați liniștiți.

Bond se uită la fața grasă de lângă el. Ochii erau zâmbitori și reci. Buzele ude se deschiseră și se auzi:

— Afară, englezoiule, sau s-a zis cu tovarășul tău. Prietenul meu are un amortizor. Noi doi o să facem o plimbare.

Bond își întoarse capul și văzu cârnatul negru de metal lipit de gâtul lui Ernie Cureo. Se decise.

— Bine, Ernie, spuse. Mai bine unul decât amândoi. O să merg cu ei. O să mă întorc repede cu un medic. Ai grijă de tine.

— Haios tipul, spuse bărbatul cu grăsime pe față. Deschise ușa, ținând arma îndreptată spre fața lui Bond.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Ernie Cureo cu o voce sfârșită. Cred că....

Dar apoi se auzi o lovitură surdă când arma îl lovi după ureche și el se prăbuși în față și tăcu.

Bond scrâșni din dinți și mușchii i se contractară sub haină. Se întreba dacă putea ajunge la Beretta. Se uită de la o armă la cealaltă, măsurând și adunând șansele. Cei patru ochi de deasupra armelor erau lacomi și tânjeau după o scuză pentru a-l omorî. Gurile erau zâmbitoare și își doreau ca Bond să încerce ceva. Acesta simți cum i se răcește sângele. Mai așteptă un minut și, cu mâinile la vedere, ieși ușor din mașină, cu gândul de a ucide ascuns bine în fundul minții.

— Mergi către poartă, spuse tipul cu fața plină de seu. Poartă-te normal. Te acopăr eu.

Arma îi dispăruse, dar avea mâna în buzunar. Celălalt bărbat îi însoți, cu mâna așezată pe marginea de la brâu a pantalonilor. Se plasă de cealaltă parte a lui Bond.

Cei trei bărbați se îndreptară încet spre intrare, iar luna ce se ridica deasupra munților le alungi umbrele în față, pe pământul alb ca nisipul.

Spectreville

Jaguarul roșu stătea în fața intrării, parcat lângă zidul construcției. Bond îi lăsă să îi ia pistolul și se urcă lângă șofer.

— Fără șmecherii, dacă vrei să-ți păstrezi capul pe umeri, spuse fața uleioasă, urcându-se în mașină, pe locul rabatabil, lângă crosele de golf. Avem o armă pe tine.

— Aveați o mașinuță frumoasă, spuse Bond.

Parbrizul spart fusese lăsat jos și o bucată de crom din radiator era înfiptă ca un fanion între cele două roți fără aripi, din față.

— Unde mergem cu rămășițele astea?

— O să vezi, spuse șoferul, un bărbat osos cu o gură fioroasă și favoriți.

Scoase mașina înapoi pe șosea și accelera spre oraș și în curând erau iar în jungla de lumină electrice și apoi trecură de ea și conduceau cu viteză pe o autostradă cu două benzi ce șerpuia prin deșertul luminat de lună, spre munți.

Apăru un semn mare pe care scria „95” și Bond își aminti ce îi spusese Ernie Cureo și știa că se îndreaptă spre Spectreville. Se ghemui în locul său pentru a-și feri ochii de praf și de muște. Se gândea la viitorul apropiat și cum să își răzbune prietenul.

Deci bărbații aceștia și ceilalți doi din Chevrolet fuseseră trimiși de Spang să îl aducă. De ce era nevoie de patru oameni? Cu siguranță erau un răspuns pe măsură pentru sfidarea ordinelor din cazinou.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Mașina sălta pe șoseaua dreaptă, cu acul de la vitezometru ce oscila în jurul numărului optzeci. Stâlpii de telegraf treceau pe lângă ei cu frecvența unui metronom.

Bond simți dintr-o dată că nu știe destul de multe dintre răspunsuri.

Era expus complet, ca dușman al găștii Spangled? Putea să se achite de jocul de la ruletă prin faptul că nu le înțelesese ordinele, și dacă fusese puțin dificil când cei patru bărbați veniseră după el, putea pretinde că a crezut că făceau parte dintr-o organizație rivală. „Dacă aveți treabă cu mine, de ce nu m-ați sunat, pur și simplu în cameră?” Bond se putea auzi spunând asta pe un ton jignit.

Măcar demonstrase că era suficient de puternic pentru orice misiune pe care Spang i-ar fi putut-o oferi. Și în orice caz, se consolă Bond, era aproape de a-și atinge obiectivul principal: să ajungă la capătul conductei și, cumva, să-l conecteze pe Seraffimo Spang cu fratele său din Londra.

Bond se ghemui, cu ochii pe cadranele luminoase din fața sa și se concentrează pe întâlnirea ce urma și pe cât de multe dovezi referitoare la conductă ar putea scoate din ea. Mai târziu, își aminti de Ernie Cureo și de răzbunarea pe care i-o datora.

Nu-i stătea în fire să se îngrijoreze despre cum avea să scape el însuși după ce ar fi atins aceste două obiective. Siguranța sa nu îl preocupă. Tot nu avea niciun respect pentru acești oameni. Doar dispreț și aversiune.

Bond încă repeta conversații imaginare cu dl Spang când, după două ore de condus, simți că mașina încetinește. Își înalță capul peste bord. Mergeau de-a lungul unei zone cu un gard înalt, ghimpat, în care era o poartă și un mesaj luminat de un singur far. Spunea: SPECTRE-VILLE.

PERIFERIE. NU INTRĂȚI. CÂINI PERICULOȘI. Parcară mașina sub acest mesaj, lângă un stâlp de fier încadrat în beton. Pe stâlp era un buton și un mic gard de fier, și alt mesaj scris cu roșu: SUNAȚI ȘI SPUNEȚI CE VREȚI.

Fără să părăsească volanul, bărbatul cu favoriți se întinse și apăsă butonul. După o pauză, o voce metalică răspuse.

— Da?

— Frasso și McGonigle, spuse șoferul tare.

— Bine, spuse vocea. Se auzi un clic ascuțit.

Poarta înaltă de sârmă se deschise încet. Intrară cu mașina peste o bandă de fier, pe o stradă îngustă și murdară. Bond privi după umăr și văzu cum poarta se închide în urma lui. Observă cu plăcere că fața lui McGonigle, credea el, era acoperită cu praf și sânge de muște moarte.

Strada prăfuită continuă pe o distanță de un kilometru peste suprafața accidentată și pietroasă a deșertului, în care singura formă de vegetație era câte un cocoloș ocazional de cactus. Apoi se văzu o lumină în față și cotiră după un munte scund, apoi coborâră un deal până într-un complex bine luminat ce conținea douăzeci de clădiri răzlețe. În spate, luna strălucea pe o singură șină de cale ferată ce țâșnea, dreaptă ca un șnur, spre orizontul îndepărtat.

Traseră mașina lângă casele gri, cu șindrilă, și magazinele etichetate cu firme precum: DROGURI, FRIZERIE, BANCĂ PENTRU FERMIERI și WELLS FARGO, sub un felinar cu gaz aerian, ce fâșâia în afara unei clădiri cu două etaje pe care scria cu litere aurii, șterse, SALONUL JARTIERA ROZ și dedesubt *Bere și Vin*.

Din spatele ușilor batante, tradiționale și scurte se revărsa o lumină galbenă pe stradă și pe un Stutz Bearcat cu două locuri, model din 1920, negru cu argintiu și lustruit, de lângă bordură. Se auzea un bâzâit nazal și îmbietor

al unui pian de bar de mahala, care cânta cam prost *Wonder who's kissing her now*. Muzica îi aminti lui Bond de podele cu rumeguș, de băuturi băute rar și de picioare de fete, acoperite de ciorapi cu cele mai largi ochiuri. Întregul decor era ceva ce părea ieșit dintr-un Vest excepțional de bine montat.

— Ieși, marinarule, spuse șoferul. Cei trei bărbați ieșiră anevoios din mașină, pe trotuarul ridicat, din lemn. Bond se aplecă să își maseze un picior ce îi amortise, privind astfel picioarele celor doi bărbați.

— Hai, surioară, spuse McGonigle și îl înghionti cu arma ținută lejer în mână. Bond se îndreptă lent, centimetru cu centimetru. Șchiopăta în timp ce îl urma pe bărbat pe ușa salonului. Se opri când ușile batante reveniră în fața sa. Simți din spate împunsătura venită din partea pistolului lui Frasso.

Acum! Bond se îndreptă și alunecă printre ușile ce se învâртеau încă. Spatele lui McGonigle era în fața sa și, în spate, un bar slab luminat, în care un pian automat își cânta singur.

Mâinile lui Bond tășniră și îl prinseră pe bărbat de deasupra coatelor. Îl ridică de pe picioare, îl răsuci și aruncă printre uși în Frasso care intrase pe jumătate. Casa întreagă de șindrilă se zgudui când cele două corpuri se întâlniră, iar Frasso căzu printre uși și se izbi de trotuar.

McGonigle se azvârli în spate și se roti pentru a-l vedea pe Bond. O armă se ridica din mâna lui. Bond îl prinse cu mâna stângă de umăr, iar în același timp, plesni cu putere pistolul, cu mâna dreaptă deschisă. McGonigle se întoar-se pe călcâie spre cadrul ușii. Arma se trânti de pământ.

Botul revolverului lui Frasso apăru printre uși. Era fluturat cu repeziciune în direcția lui Bond, ca un șarpe ce voia să atace. Cum își

scoase limba albastră și galbenă, Bond, plin de sânge din cauza luptei, se aruncă pe pământ spre arma de la picioarele lui McGonigle. Puse mâna pe ea și trase, de pe podea în sus, două focuri rapide, înainte ca McGonigle să pună piciorul pe armă și să aterizeze pe el. Bond zări în cădere arma lui Frasso arcuită printre uși, cum trăgea gloanțe în tavan. Iar de data aceasta căzătura corpului pe dușumeaua de lemn fu definitivă.

Apoi McGonigle puse mâinile pe Bond, iar el îngenunche pe podea cu capul plecat, încercând să-și protejeze ochii. Arma era încă pe jos, la îndemână pentru prima mână liberă.

Timp de câteva secunde, cei doi se luptară în tăcere, ca animalele, apoi Bond se lăsă pe un genunchi, își azvârli umerii și se trase în spate când zări o față și se simți eliberat de greutate. Se ghemui pentru a putea sări. După ce făcu asta, genunchiul lui McGonigle se ridică precum un piston sub bărbia lui Bond, îl aruncă la pământ și craniul i se cutremură odată cu dinții.

Bond nu avu timp să-și limpezească mintea, că gangsterul grohăi amenințător și sări pe el cu capul în jos și cu mâinile agitându-se în aer.

Bond se răsuci pentru a-și proteja stomacul, dar capul gangsterului îl lovi în coaste și cei doi pumni se ciocniră de corpul său.

Bond șuieră printre dinți de durere, dar își concentrează atenția pe capul lui McGonigle, sub el, și cu o întoarcere a corpului ce puse umărul în spatele mâinii, trimise o lovitură puternică cu stânga și, când capul gangsterului se ridică, reveni cu dreapta în bărbia lui.

Impactul celor două lovituri îl îndreptă pe McGonigle și îl împinse în spate, fără să cadă. Bond era pe el ca o panteră, îl înghesuia și lovea cu pumnii încontinuu, până când gangsterul începu să se îndoiaie. Bond apucă o încheietură

îndoită și sări pe o gleznă și o smulse brusc de pe podea. Apoi, cu toată puterea lui, se întoarse aproape complet pentru a-și lua avânt și azvârli corpul în lateralul camerei.

Silueta zbură și se ciconi răsunător de pianola verticală și apoi, într-o explozie de dezacorduri metalice și lemn rupt, instrumentul se răsturnă și se prăbuși la pământ, cu McGonigle pe el, cu mâinile și picioarele desfăcute.

În timp ce intensitatea ecourilor scădea, Bond stătea în mijlocul camerei, cu picioarele adunate într-un ultim efort și cu respirația grea. Își ridică încet o mână rănită și o trecu prin părul ud.

— Tăiat.

Era vocea unei fete și venea din direcția barului.

Bond se scutură și se întoarse ușor.

Patru oameni veniseră în salon. Stăteau aliniați cu spatele la barul de mahon și bronz, de unde se ridicau până în tavan șiruri de sticle strălucitoare. Bond nu știa de când se aflau oamenii aceia acolo.

Cu un pas în fața celorlalte trei persoane stătea conducătorul orașului Spectreville, plin de splendoare, imobil, dominant.

Domnul Spang era îmbrăcat într-un costum vestit, până la pintenii lungi și argintii ai ghetelor negre, bine lustruite. Costumul și pantalonii de cowboy, largi și de piele, ce îi acopereau picioarele, erau negre, lucrate și înfrumusețate cu argint. Mâinile mari și liniștite se odihneau pe paturile de fildeș ale celor două pistoale cu țevi lungi ce ieșeau din câte o husă aflată de pe fiecare coapsă, iar cureaua lată și neagră pe care erau fixate era burdușită cu muniție.

Domnul Spang ar fi trebuit să arate ridicol, dar nu era cazul. Capul său era ușor adus în față iar ochii îi erau două crăpături reci și feroce.

În dreapta lui Spang, cu mâinile în șolduri, stătea Tiffany Case. Îmbrăcată într-o rochie din Vest, alb cu auriu, arăta ca cineva din *Annie get your gun*¹. Stătea și îl privea pe Bond, iar ochii îi străluceau. Buzele-i roșii și pline era întredeschise și răsufla ca și cum o sărutase cineva.

Cealaltă jumătate a cvartetului era alcătuită din cei doi bărbați cu cagule negre din Saratoga. Amândoi țineau câte un pistol 38 Police Positive îndreptat spre stomacul lui Bond ce se umfla repetitiv.

Bond își scoase ușor o batistă și își șterse fața cu ea. Era zăpăcit și dintr-o dată priveliștea din salonul puternic luminat, cu mobilierul de bronz și reclamele la mărci de bere sau whisky demult dispărute, i se păru macabră.

Domnul Spang întrerupse tăcerea.

— Adu-l înapoi.

Obrajii puternici ce puseră în mișcare buzele subțiri și ascuțite, despărțiră și tăiară fiecare cuvânt precis, ca o bucată de carne.

— Și trimite pe cineva să sune la Detroit și să le spună băieților că suferă de iluzii de identitate în cazul de față. Și spune-le să mai trimită doi. Și spune-le că trebuie să fie mai buni decât ceilalți. Și mai spune cuiva să curețe mizeria asta. Bine?

Se auzi un clinchet de la pinteni când Spang părăsi camera. Fata îi aruncă lui Bond o ultimă privire ce conținea un mesaj diferit decât amenințarea evidentă și îl urmă pe Spang.

Cei doi bărbați veniră până la Bond și îi spuseră:

— Ai auzit.

Bond merse încet după fată, iar cei doi bărbați aliniați după el.

¹ Film musical american din 1950, faimos pentru apariția primei femei care trage cu arma.

În spatele barului era o ușă. Bond o împinse și ajunse într-o sală de așteptare de gară, cu bănci și anunțuri învechite despre trenuri, dar care te avertizau că scuipatul pe jos este interzis.

— Dreapta, spuse unul dintre bărbați și Bond se întoarse printr-o ușă tăiată scurt, către o platformă de gară din scânduri.

Apoi Bond se opri în drum și abia simți un ghiont apăsător în coaste, de la țeava unui pistol.

Era, poate, cel mai frumos tren din lume. Motorul era una din vechile locomotive din clasa „Highland Light” de prin 1870, despre care Bond auzise că sunt cele mai frumoase locomotive cu abur construite vreodată. Barele de bronz lustruite, cutia de nisip canelată și clopotul masiv de avertizare de deasupra țevii lungi și lucioase a cazanului cu apă, străluceau sub luminile de gaz șuierătoare din gară. Un șuvoi de abur ieși din coșul falnic de fum, ca un balon, al vechiului cămin de ars lemne. Botul de locomotivă năvalnic era mărginit de trei felinare masive de bronz — un fascicul de ghidare bombat, la baza coșului, și două felinare de vânt dedesubt. Deasupra celor două roți înalte de acționare era scris delicat, cu majuscule aurite în stil Victorian timpuriu, *The Cannonball*¹, iar numele era repetat pe partea laterală a tenderului vopsit în negru și auriu, stivuit cu bușteni de mesteacăn, în spatele cabinei pătrate a mecanicului.

De tender era cuplat un vagon Pullman maroniu, ceremonios. Ferestrele sale arcuite, deasupra paneelelor înguste de mahon erau crem. Pe plăcuța ovală plasată pe mijlocul trenului scria *Sierra Belle*. Deasupra ferestrelor și sub acoperișul boltit proeminent era scris, cu majuscule crem, pe un fond albastru închis, *Tonopah și Tidewater R.R.*

¹ (en.) ghiulea; de asemenea, tren expres.

—N-ai văzut niciodată așa ceva, marina-
rule, spuse una dintre gărzi cu mândrie. Acum
urcă-te.

Vocea sa era înăbușită de cagula neagră de
mătase.

Bond plecă încet și păși pe platforma de ob-
servare cu bare de bronz, în mijlocul căreia se
afla volanul strălucitor al frânarului. Pentru pri-
ma dată în viața sa realizează ce înseamnă să fii mi-
lionar și dintr-o dată, și tot pentru prima oară,
se gândi că în spatele acestui bărbat Spang s-ar
putea afla mai multe lucruri decât crezuse el.

Interiorul Victorian al vagonului Pullman
strălucea fastuos. Lumina ce venea din candela-
brele mici de cristal din tavan cădea pe pereții
lustruiți din mahon și pâlpâia pe garniturile de
argint, pe vasele șlefuite de cristal și pe sfeșni-
ce. Covoarele și traversele de pe jos erau roșii ca
vinul iar tavanul bombat, întrerupt la intervale
de picturi în rame ovale cu heruvimi înconjurați
de ghirlande și cu flori uscate pe un fond de cer
cu nori, era crem, ca și stinghiile jaluzelelor ve-
nețiene trase.

Prima cameră era o sufragerie mică, în care
se aflau resturile unei cine pentru două persoa-
ne – un coș cu fructe și o sticlă de șampanie, des-
făcută, într-un suport de argint – apoi urma un
coridor îngust de unde trei uși conduceau, crezu
Bond, spre dormitoare și toaletă. Bond se gândea
încă la amenajarea spațiului, când împinse, cu
gărzile după el, ușa și intră în sala de recepție.

La capătul îndepărtat al camerei, cu spate-
le la un șemineu mic și negru flancat de rafturi
strălucitoare, pline de cărți cu coperte aurite,
de piele, stătea domnul Spang. Tiffany Case stă-
tea dreaptă ca o săgeată într-un fotoliu roșu de
piele, așezat aproape de un birou, în mijlocul va-
gonului. Lui Bond nu îi păsa de felul în care își
ține țigara, agitat și artificial. Părea speriată.

Bond făcu câțiva pași în josul vagonului până la un scaun confortabil. Îl întoarse pentru a-i vedea pe amândoi și se așeză picior peste picior. Își scoase tabachera, aprinse o țigară și își umplu plămânii cu fum, pe care apoi îl eliberă printre dinți, cu un șuierat lung și relaxat.

Domnul Spang ținea exact în mijlocul buzelor un trabuc neaprins. Îl scoase.

— Wint, stai aici. Kidd, du-te și fă ce ți-am spus.

Dinții puternici mușcară din cuvinte ca și cum ai tăia țelina centimetru cu centimetru.

— Și-acum tu, iar ochii sclipeau nervos către Bond, cine ești și ce se întâmplă?

— Trebuie să beau ceva dacă vom sta de vorbă, spuse Bond.

Spang îl privi tăios.

— Dă-i ceva de băut, Wint.

Bond își întoarse capul pe jumătate.

— Bourbon cu apă. Jumătate, jumătate.

Se auzi un mormăit furios și apoi podeaua de lemn scârțâind, în timp ce bărbatul masiv se deplasă în josul vagonului.

Lui Bond nu îi plăcu întrebarea lui Spang. Se reîntoarse la povestea sa. Încă părea valabilă. Se așeză și fumă țigara, uitându-se în același timp la Spang și măsurându-l.

Sosi băutura și o parte din aceasta căzu pe jos, când paznicul i-o înfipse în mână.

— Mulțumesc, Wint, spuse Bond.

Luă o înghițitură mare. Era puternică și delicioasă. Mai luă una. Apoi așeză paharul pe jos, lângă el.

Privi din nou fața tensionată și dură.

— Nu-mi place să fiu pus sub presiune, atâtă tot, spuse el relaxat. Mi-am făcut treaba și am fost plătit. Dacă am ales să joc banii, a fost treaba mea. Puteam să pierd. Și apoi o mulțime din oamenii dumneavoastră au început să-mi

respire în ceafă și m-am impacientat. Dacă voriați să discutați cu mine, de ce nu mi-ați telefonat? N-a fost plăcut să-i puneți să ne urmărească. Și când au devenit obraznici și au început să tragă, m-am gândit că era timpul să pun și eu niște presiune.

Fața serioasă de lângă cărțile colorate nu cedă.

— Nu înțelegi mesajul, prietene, spuse Spang cu calm. Mai bine să te pun în temă. Am primit un semnal codat ieri din Londra.

Își duse mâna la buzunarul de la piept și scoase domol o bucată de hârtie, în timp ce îl privea pe Bond în ochi.

Bond știa că bucata de hârtie aduce vești proaste, foarte proaste, la fel cum știi când vezi cuvântul „profund” în textul unei telegrame.

— Am primit-o de la un bun prieten din Londra, spuse Spang.

Își îndreptă privirea din ochii lui Bond și și-o coborî pe bucata de hârtie.

— Spune următoarele: „Informații de încredere. Peter Franks reținut de poliție acuzații neprecizate. Străduiește cu orice preț reține cărașul nou pentru verificare dacă operațiunea în pericol elimină-l și raportează.”

În vagon se lăsă liniștea. Ochii domnului Spang se ridicară din hârtie și îi trimiteau scilpiri roșii lui Bond.

— Ei bine, domnule X, se pare că este anul perfect ca să vi se întâmple ceva îngrozitor.

Bond știa că vorbește serios și o parte din mintea sa începu să digere lent informația, întrebându-se cum avea să se întâmple. Dar, în același timp, altă parte îi spunea că descoperise ceea ce voia să știe, lucrul pentru care venise în America. Cei doi frați Spang chiar erau începutul și sfârșitul conductei de diamante. În acel moment, își terminase misiunea pentru care

pornise. Avea răspunsurile. Acum, trebuia să i le trimită cumva lui M.

Bond se întinse după băutură. Gheața zăngăni în paharul gol după ce luă ultima înghițitură și puse paharul jos. Se uită nevinovat la domnul Spang:

— Am preluat misiunea de la Peter Franks. Lui nu-i plăcea cum arată și eu aveam nevoie de bani.

— Nu-mi vinde prostiile astea, spuse Spang tăios. Ești un polițist sau vreun detectiv privat, o să aflu cine ești și pentru cine lucrezi și ce știi — ce făceai la băile de nămol cu jocheul ăla escroc, de ce porți armă și unde ai învățat să o folosești, cum de ești în legătură cu ăia de la Pinkerton, asta apropo de șoferul ăla penibil de taxi. Lucruri de felul ăsta. Arăți ca un detectiv și te porți ca unul și cum de simți ceva pentru el, se întoarse brusc cu mânie spre Tiffany Case, nu-mi dau seama, târfă proastă.

— Nu poți pe naiba, izbucni Tiffany Case. ABC mi l-a trimis pe tipul ăsta și se poartă bine. Crezi că poate ar fi trebuit să îi spun lui ABC să mai încerce o dată. Nu eu, prietene. Îmi știu locul în afacerea asta. Și să nu crezi că poți să-mi dai mie ordine. Și după mine, tipul ăsta poate spune adevărul.

Îl privi rapid pe Bond cu ochii plini de mânie și întrezări în ei o umbră de frică, frică pentru el.

— Ei bine, o să aflăm și asta, spuse Spang, și o să tot aflăm până când tipul o să o mierlească, și dacă crede că poate să reziste, îl așteaptă altceva.

Se uită peste capul lui Bond la bărbatul din cameră.

— Wint, ia-l și pe Kidd și veniți cu ghetete. Ghetete?

Bond stătea în liniște, adunându-și puterea și curajul. Ar fi fost o pierdere de timp să se

certe cu Spang sau să încerce să fugă, la cincizeci de mile în deșert. Ieșise el și din situații mai urâte. Atâta timp cât nu încercau să-l omoare, încă. Atâta timp cât nu zicea nimic. Erau Ernie Curo și Felix Leiter. Putea să fie Tiffany Case. Se uită la ea. Fata avea capul plecat și își privea cu atenție unghiile.

Bond îi auzi pe cei doi bărbați venind din spate.

— Duceți-l pe platformă, spuse Spang. Bond îl văzu cum scoase vârful limbii parțial și își atinse buzele subțiri. Pașii Brooklyn. Optezci la sută. Bine?

— Da, șefu'.

Era vocea lui Wint și era lacomă.

Cei doi bărbați cu glugă veniră și se așezară de-o parte și de alta a unui șezlong grena din vagonul din partea opusă lui Bond. Așezară cizme de fotbal lângă ei, pe covorul gros, și se apucară să-și desfacă șireturile.

Cerul se umple de flăcări

Costumul negru de scafandru era strâmt. Îl durea tot corpul. De ce nu se asigurase Strangways că amiralitatea luase bine măsurile? Era foarte întunecat sub mare și curenții foarte puternici îl trăgeau spre corali. Trebuia să înoate puternic împotriva curentului. Dar acum îl apucase ceva de mână. Ce naiba..?

— James. Pentru Dumnezeu, James.

Fata își ridică gura de pe urechea lui. De data aceasta ciupi brațul gol și murdar de sânge cât de tare putu și Bond deschise ochii într-un final, dintre pleoapele umflate, se uită la ea de pe podeaua de lemn și oftă cutremurat.

Îl smuci, de frică să nu își piardă iar cunoștința. El păru că înțelege și se roti pe-o parte și încercă să se ridice în mâini și genunchi, în timp ce capul îi atârna spre pământ, ca unui animal rănit.

— Poți să mergi?

— Așteaptă. Șoapta groasă ce venise dintre buzele crăpate îi sună ciudat. Poate fata nu înțeleșese.

— Așteaptă, spuse iar, iar mintea începu să-și cerceteze corpul pentru a vedea ce rămăsese din el. Își simțea picioarele și mâinile. Își putea mișca dintr-o parte în alta capul. Putea vedea dungile de lună pe podea. O auzise pe fată. Ar fi trebuit să fie bine, dar nu voia să se miște deloc. Îi dispăruse voința. Voia doar să doarmă. Sau chiar să moară. Orice, doar să reducă

durerea din el ce îl străpungea, îl bombarda, îl măcina, și să anihileze amintirea celor patru cizme ce îl pocneau surd și a gemetelor ce veneau de la cele două siluete cu glugă.

Cum se gândi la cei doi bărbați și la Spang, voința de a trăi reveni peste Bond ca un val, și spuse „Da”. Și apoi repetă, pentru a se asigura că fata a înțeles.

— Suntem în sala de așteptare, șopti fata. Trebuie să ajungem la capătul gării. Stânga, cum ieși pe ușă. James, mă auzi?

Întinse mâna și îi îndepărta părul umed și lipicios de pe frunte.

— Trebuie să mă târăsc, spuse Bond. Vin după tine.

Fata se ridică în picioare și deschise ușa. Bond scrâșni din dinți și se târî până pe platforma luminată de lună, și când văzu peticul întunecat de pe pământ, furia și dorința de răzbunare îi dădură putere și se ridică neîndemânatic pe picioare, clătinându-și capul pentru a nu permite valurilor roșii cu negru să-l înece și, cu mâna lui Tiffany Case în jurul său, schiopătă pe plăcile de lemn până unde începură să coboare către pământul de lângă calea ferată ce licărea.

Iar acolo, pe macaz, se afla o drezină.

Bond se opri și se uita la ea.

— Benzină? spuse el vag.

Tiffany Case îi făcu semn către un rând de canistre de lângă zidul gării.

— Abia am umplut-o, îi șopti. Cu asta inspec-tează ei linia. Știu să o folosesc. Și am schimbat macazul. Grăbește-te. Urcă-te, chicoti fata pe nerespirate. Următoarea oprire, Rhyolite.

— Doamne, ești o fată, șopti Bond. Dar o să faci mult zgomot când o vom porni. Așteaptă. Am o idee. Ai niște chibrituri?

Jumătate din durere dispăru. Respira repede printre dinți, în timp ce se întoarse de la

fată și se concentrează pe clădirile tăcute și uscate ca iasca.

Fata purta pantaloni largi și o cămașă. Scormoni în buzunarul de la pantaloni și îi înmână bricheta ei.

— Ce idee? întrebă. Trebuie să mergem.

Dar Bond se ghemui lângă rândul de canistre cu benzină și începu să le desfacă și să azvârle conținutul peste pereții de lemn și peste platformă. După ce desfăcu jumătate dintre acestea, se întoarse spre ea.

— Pune-o în mișcare.

Se aplecă în agonie și ridică un ziar mototolit de lângă șine. Se auzi scârțâitul nervos al demarorului automat și apoi motorul micuț în doi timpi se aprinse și începu să bocăne grăbit.

Bond aprinse bricheta. Bucata de hârtie fu cuprinsă de foc și Bond o aruncă departe de el, între canistrele de benzină. Fâsâitul flăcării aproape îl prinse și pe el, în timp ce se arunca pe mica platformă a vehiculului. Dar apoi fata apăsă ambreiajul și drezina începu să se miște pe șine.

Când trecură macazul, se auzi un huruit și ei se ghemuiră dureros, dar apoi erau pe linia principală și vitezometrul tremura la 30, iar părul fetei curgea în spate, ca un steag auriu, spre Bond.

Bond se întoarse și se uită la marea de flăcări pe care o lăsaseră în spate. Aproape că putea auzi plăcile uscate cum pâraiau și țipetele oamenilor care dormeau, în timp ce tâșneau din camerele lor. Doar de i-ar fi prins pe Wint și Kidd, apoi vopseaua de pe vagonul Pullman, și de-ar lua foc lemnul de rezervă al *Cannonball* și să se termine cu cutia de jucării a gangsterilor!

Dar el și fata aveau problemele lor. Cât era ceasul? Bond sorbi cu nesăț aerul proaspăt al nopții și încercă să-și facă mintea să lucreze din

nou. Luna era joasă. Patru? Bond se urcă înco-
voiat și dureros pe platformă, până la locurile
făcute din două găleți și reuși cumva să treacă
peste ele și să se așeze lângă fată.

Își puse o mână după umerii ei. Ea se întoar-
se și îi zâmbi. Ridică vocea pentru a acoperi zgo-
motul motorului și zgomotul de ciocan făcut de
roțile de fier pe șine.

— A fost o ieșire pe cinste. Ca într-un film
vechi al lui Buster Keaton. Cum te simți? Fata îi
cercetă fața rănită. Arăți groaznic.

— Nimic rupt, spuse Bond. Cred că la asta se
refereau cu optzeci la sută. Rânji dureros. E mai
bine să te lovească decât să fii împușcat.

Fata fetei se schimonosi.

— A trebuit să stau acolo ca și cum nu-mi
păsa. Spang era acolo, m-a ascultat și m-a pri-
vit. Au verificat funiile, te-au azvârlit în camera
de așteptare și s-au dus fericiți la culcare. Am
așteptat o oră la mine în cameră și apoi mi-am
făcut de treabă. Cea mai grea parte a fost să te
trezesc.

Bond își strânse brațul pe umărul fetei.

— O să-și spun ce cred despre tine când n-o
să mă mai doară atât de tare. Dar tu, Tiffany? O
să dai de necaz dacă ne prind din urmă. Și cine
sunt ceilalți doi bărbați cu glugă, Wint și Kidd?
Ce o să facă în legătură cu asta? Nu m-ar deranja
să-i mai văd.

Fata se uită într-o parte la buzele rănite, ar-
cuite într-o expresie nemiloasă.

— Nu i-am văzut niciodată cu glugă, mărtu-
risi fata. Ar trebui să fie din Detroit. Doar pentru
vești proaste. Ei sunt responsabili cu violența
fizică și misiunile speciale sub acoperire. Sunt
toți pe urmele noastre. Dar să nu-ți faci griji în
privința mea.

Se uită încă o dată la el și ochii îi erau strălu-
citori și fericiți.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Întâi, lada asta trebuie să ajungă la Rhyolite. Apoi trebuie să găsim cumva o mașină și să trecem granița statului, în California. Am o groază de bani. Apoi te ducem la un doctor, îți cumpărăm o cămașă și faci o baie și ne mai gândim. Am arma ta. Unul dintre ajutoare a adus-o când au terminat de făcut curat după tipii ăia doi cu care te-ai luptat în *Jartiera Roz*. Am luat-o după ce s-a culcat Spang.

Își desfăcu nasturii de la cămașă și căută în betelia pantalonilor.

Bond își recuperează Beretta și simți căldura fetei pe metalul armei. Îi scoase muniția. Mai rămăseseră trei rânduri. Și încă unul în culetă. Înlocui muniția, blocă arma și o îndesă în pantalonii. Își dădu seama pentru prima oară că nu mai avea haina. Una dintre mânecile de la cămașă era sfâșiată. O smulse și o aruncă. Își pipăi buzunarul de la șoldul drept, pentru a găsi tabachera. Dispăruse. Dar mai avea încă pașaportul și portofelul. Le scoase. Văzu în lumina lunii că erau crăpate și crestate. Se uită de bani în portofel și îi găsi acolo. Își puse lucrurile la loc în buzunar.

Conduseră un timp în tăcere și singurele zgomote care rupeau liniștea crescândă a nopții erau torsul micului motor și clinchetele roților. Atât cât puteau vedea, șina subțire și argintie se îndrepta spre orizont, cu întreruperi ocazionale, marcate de câte un mâner al macazului, de unde o linie deviată, ruginită, ocolea prin masa de întuneric a munților Spectre din dreapta lor. În stânga lor nu era nimic, cu excepția întinderii nesfârșite a deșertului, pe care cactușii, ca niște cocoloașe răsucite, începură să fie mânjiți cu albastru de la primele umbre ale răsăritului, iar la câțiva kilometri depărtare se întrezărea strălucitul metalic al lunii pe Autostrada 95.

Drezina aluneca vesel pe șine. Nu exista nicio comandă cu care cei doi să se chinuie în

afară de mânerul de frână și de un fel de manetă cu un accelerator ce se învârtea și apoi strângea tare, pe care fata îl ținea deschis la maxim, cu vitezometrul constant la treizeci de kilometri pe oră. Minutele și metri se scurgeau, iar din când în când Bond se sucea dureros în locul său și cerceta strălucirea roșiatică crescândă de pe cerul din urma lor.

Mergeau de o oră, când bâzâitul discret din aer sau de pe șine îl făcu pe Bond să se îndrepte. Se uită din nou peste umăr. Chiar se vedea o strălucire mică, ca de licurici, între ei și răsăritul roșu fals al orașului fantomă în flăcări?

Capul lui Bond tresări.

— Ai văzut ceva în spate?

Fata își întoarse capul. Apoi, fără să răspundă, încetini motorul, astfel că mergeau în liniște de-a lungul șinei.

Ascultară amândoi. Da. Era un zgomot din șine. Un freamăt domol, ca un oftat îndepărtat.

— E „Cannonball“, spuse Tiffany direct. Roti brusc acceleratorul și drezina prinse din nou viteză.

— Ce poate să facă chestia asta? întrebă Bond.

— Șaizeci, poate.

— Cât de departe e Rhyolite?

— Cam treizeci.

Bond făcu calculele în minte.

— O să fie destul de aproape. Nu-mi dau seama cât de departe sunt. Nu mai poți scoate nimic din asta?

— Nimic, răspunse fata nemilos. Chiar dacă mă chema Casey Jones în loc de Case.

— O să fim în siguranță, spuse Bond. Tu condu-o în continuare. Poate vor exploda, sau cine știe.

— Da, sigur, spuse fata. Sau poate izvorul va seca și el și-a uitat cheile de la motor acasă, în buzunarul de la pantaloni.

Merseră timp de cincisprezece minute cu cea mai mare viteză și acum Bond putea vedea limpede lumina mare de semnalizare a motorului cum tăia noaptea, la nu mai mult de opt kilometri, iar deasupra acesteia, fântâna furioasă de unde izbucneau scânteii de la lemne, pe sub coșul de fum arcuit. Șinele tremurau sub ei și ceea ce fusese un oftat îndepărtat era acum un murmur jos amenințător.

Poate li se termină lemnele, se gândi Bond. Un impuls, și o întrebă pe fată întâmplător:

— Presupun că nu avem probleme cu combustibilul.

— Deloc, răspunse Tiffany, am pus o canistră întreagă. Nu există niciun indicator, dar chestiile astea merg veșnic cu doar un galon de combustibil.

Aproape înainte ca toate cuvintele să-i iasă de pe gură, și ca și cum ar fi vrut să le comenteze, micul motor începu să tușească dezaprobat. „Put. Put-put“. Apoi merse vesel înainte.

— Dumnezeule, ai auzit? spuse Tiffany.

Bond nu răspunse. Simți că palmele i se umezesc.

Apoi din nou. „Put. Put-put.“

Tiffany Case mângâie delicat acceleratorul.

— Hai, motorașule drag, se tângui ea. Motor drăguț și deștept. Te rog, fii drăguț.

Motorul mai fâsâi și tuși de câteva ori, iar apoi cei doi mergeau liber, în tăcere. Douăzeci și cinci, arăta vitezometrul. Douăzeci.. cincisprezece.. zece.. cinci. Tiffany trase pentru ultima oară cu putere acceleratorul, apoi lovi cu piciorul locul în care se afla motorul și se opriră.

Bond coborî cu greu lângă șine și șchiopătă până la rezervorul de carburant din spate și își scoase batista murdară de sânge din buzunarul de la pantaloni. Desfăcu capacul rezervorului și introduse batista înăuntru pentru a atinge

fundul rezervorului. O scoase, o pipăi și mirosi. Complet uscată.

— Asta e, îi spuse fetei. Acum hai să ne gândim bine.

Se uită în jur. Spațiu deschis în stânga și doi kilometri până la șosea. La dreapta erau munții, poate la jumătate de kilometru depărtare. Ar putea să meargă acolo și să se ascundă. Dar pentru cât timp? Părea cea mai bună idee. Pământul îi tremura sub tălpi. Se uită în josul șinei spre ochiul strălucitor, implacabil. Cât de departe? Patru kilometri? Avea Spang să vadă drezina la timp? Va putea să se oprească la timp? Ar putea să deraieze? Dar apoi Bond își aminti de botul imens al locomotivei ce ar fi măturat vehiculul lor ușor de pe șine, ca pe o mână de paie.

— Haide, Tiffany, strigă Bond. Trebuie să mergem spre dealuri.

Unde era fata? Bond șchiopătă în jurul vehiculului. Fata alerga de-a lungul șinei din față. Veni răsufând.

— E o linie derivată chiar în față, gâfâi ea. Dacă putem să împingem chestia asta și tu poți să schimbi macazul, ar putea să ne piardă.

— Doamne, spuse Bond în șoaptă. Apoi continuă, cu mirare în voce:

— E ceva mai bun decât asta. Ajută-mă, și se aplecă, scrâșnind din dinți împotriva durerii și începu să împingă.

Odată pornit, vehiculul se mișca cu ușurință și cei doi nu aveau decât să îl urmeze din spate și să îl împingă. Ajunseră la macaz și Bond continuă să împingă până trecură de el de douăzeci de metri.

— Ce naiba? gâfâi Tiffany.

— Hai, spuse Bond, aproape împiedicându-se, alergând ușor înspre acul feroviar ruginit.

— O să-l punem pe *Cannonball* pe linia derivată.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— O, Doamne, spuse Tiffany Case cu respect. Apoi ajunseră amândoi la macaz și mușchii răniți ai lui Bond începură să trosnească în timp ce se sforța.

Metalul ruginit începu să se miște încet în locul în care înțepenise de cincizeci de ani și milimetru cu milimetru, în șine se vedea o despărțitură și apoi un spațiu ce se lărgea pe măsură ce Bond depărta și trăgea mânerul.

Reuși într-un final, iar apoi Bond ingenunche cu capul plecat, încercând să lupte împotriva ameteții ce amenința să pună stăpânire pe el.

Dar apoi se văzu o lumină fulgerătoare pe pământ. Tiffany îl trase cu putere și Bond era din nou în picioare, împiedicându-se spre drezină și atmosfera se umplu de tunete și de clinchetul trist al clopotului de avertizare, pe măsură ce bestia înflăcărată de fier se apropia vâjâind.

— Lasă-te jos și nu te mișca, strigă Bond pentru a acoperi zgomotul, și o aruncă pe fată la pământ, în spatele adăpostului fragil constituit de drezină. Apoi șchiopătă cu viteză până în lateralul șinei, își scoase pistolul și se așeză într-o parte cu mâna cu care ținea arma ridicată ca la duel. Se uita cu atenție de-a lungul șinelor, în ochiul năvalnic de sub vulcanul de unde izbucneau vârtejuri de fum și foc.

Dumnezeule, ce monstru. Poate să ia curba? N-o să se repeadă pe ele și să le macine?

Se apropia din ce în ce mai mult.

Ceva biciui pământul de lângă el și apoi se văzu o lumină puternică dinspre cabină.

„B-o-i-n-g-g“. Altă lumină fulgerătoare și un glonț lovi șina și se pierdu în noapte.

„Poc, poc, poc“, apoi putea auzi focurile de armă peste zgomotul făcut de motor. Un cântec ascuțit îi umplea urechile. Bond nu trăgea. Mai avea doar patru gloanțe și știa când avea să le folosească.

Și apoi, la douăzeci de metri, motorul năvalnic luă curba și o apucă pe linia derivată cu o înclinare ce desprinsе buștenii din vagonul special, rostogolindu-se apoi spre Bond.

Pe măsură ce flanșele roților de doi metri pătrundeau în viraj, se auzea un scrâșnit ascuțit de metal ce lăasă în urmă o vagă impresie de fum și flăcări, iar apoi cei doi au putut văzu pentru o clipă cabina, cu silueta neagră-argintie a lui Spang, cu brațele și picioarele desfăcute, cu o mână ținându-se de partea laterală a cabinei, iar cu cealaltă întinsă pe mânerul lung de fier al regulatorului de combustibil.

Arma lui Bond rosti ultimele patru cuvinte. Pentru o secundă se putu zări silueta unei fețe albe ridicată spre cer, iar apoi motorul negru-auriu trecu de ei în grabă, spre zidul întunecat al munților Spectre. Lumina sa puternică de semnalizare secera întunericul din față și clopotul de avertizare automat zdrăngănea în continuare, trist.

Bond își îndesă pistolul cu grijă în pantaloni și urmări cu privirea sicriul lui Spang, iar urma de fum se ridică pe deasupra capului său și, pentru o clipă, acoperi luna.

Tiffany Case alergă până la el. Rămaseră unul lângă altul cu ochii pe steagul de fum lăsat în urmă de coșul trenului și ascultară ecoul locomotivei, aruncat înapoi de munți. Fata îl prinse de mână când trenul coti brusc și dispăru după un colț de stâncă. Iar apoi nu se mai auzea decât un sunet îndepărtat de tobă, din munți, și se vedea o strălucire roșiatică ce licărea pe vârful piscului, pe măsură ce *Cannonball* continua să sape în pântecul stâncilor.

Întunericul răsună apoi cu o limbă de foc și cu sunetul de fier ciocnit, ca și cum un vapor se ciocnise de un recif. Urmă un ciocnit înăbușit ce părea că se ridică de sub picioarele lor și,

într-un final, o explozie adâncă și îndepărtată din măruntaiele pământului și un baraj de diferite ecouri.

O tăcere groasă și melodioasă se lăsă peste zgomotul apus.

Bond răsuflă adânc, de parcă abia se trezi din somn. Așadar, acela fu sfârșitul unuia dintre frații Spang, al unuia dintre seniorii brutali, teatrali, capul umflat al afacerilor, membru al găștii Spangled. Fusesse un gangster de paradă, înconjurat de proprietăți de paradă, dar asta nu schimba faptul că încercase să îl ucidă pe Bond.

— Să plecăm de aici, spuse Tiffany Case în grabă. Mi-a ajuns.

Odată ce tensiunea îi eliberă corpul, Bond simți din nou cum durerea își făcea loc.

— Da, răspunse el scurt.

Era bucuros să uite de amintirea feței albe din locomotiva neagră și frumoasă. Era amețit și se întrebă dacă avea să reușească.

— Va trebui să ajungem la șosea. O să fie greu. Hai.

Parcuseră cei trei kilometri într-o oră și jumătate și, când se prăbuși în praful de lângă autostrada de ciment, Bond delira. Fata, ea îl ajutase să ajungă acolo. Dacă n-ar fi fost ea, Bond n-ar fi putut să meargă pe un drum drept. S-ar fi împiedicat și ar fi căzut printre cactuși, pietre și praf până când n-ar mai fi avut forță, și apariția soarelui fierbinte ar fi terminat lucrurile.

Fata îi așează capul pe ea, îi vorbește încet și îi șterse sudoarea de pe față cu colțurile cămășii.

Din când în când, fata se mai uita de la un capăt la altul al șoselei drepte ale cărei orizonturi străluceau deja în valurile calde ale dimineții.

O oră mai târziu, fata sări în picioare, își aranjă cămașa în pantaloni și se așează în mijlocul drumului. De departe, din ceața unduitoare ce ascundea valea orașului Las Vegas, se vedea

venind o mașină neagră și joasă. Se apropie până când se opri în fața ei și o față ca de vultur, terminată de o claie dezordonată de păr galben ca paie, ieși pe geam. O priviră doi ochi gri și plăcuți. Priviră în același timp silueta prăbușită în praf a bărbatului de lângă drum și apoi se întoarse la fată.

Șoferul îi spuse apoi pe un ton prietenos, cu accent texan:

— Felix Leiter, doamnă. La dispoziția dumneavoastră. Ce pot să fac pentru dumneavoastră în această dimineață minunată?

Nimic nu apropie precum proximitatea

— ... și când ajung în oraș îl sun pe prietenul meu, Ernie Cureo, James îl știe. Și nevastă-sa se isterizează că Ernie e în spital. Mă duc la el imediat și-mi spune cum stă treaba și îmi imaginez că James are nevoie de întăriri. Așa că sar în iapa neagră și fug prin noapte și când ajung pe lângă Spectreville, văd lumină în atmosferă. Dl Spang e la un grătar, mă gândesc. Poarta din gard e deschisă așa că mă gândesc să particip și eu la festin. Acum, că mă crezi sau nu, dar nu era nicio ființă prin jur în afară de un tip cu piciorul rupt și multiple contuzii, care se târa pe șosea încercând să scape. Și-mi pare că seamănă cu un tânăr golan, Frasso din Detroit. Ernie Cureo îmi spune că e unul din tipii care l-au luat pe James. Tipu' nu e în stare să nege și-mi fac o idee, mai mult sau mai puțin, despre situație și-mi imaginez că Rhyolite e următoarea oprire. Așa că îi spun puștiului că o să aibă în curând compania pompierilor și îl duc la poartă și îl las acolo, și apoi.. o fată stă în mijlocul deșertului și arată de parcă a ieșit dintr-un tun, și iată-ne acum pe toți. Acum e rândul tău să povestești.

Deci *nu* e totul parte dintr-un vis și *chiar* sunt în spate, în spate în Studillac și *chiar stau* în poala lui Tiffany Case și el *chiar* este

Felix și chiar *mergem* ca vântul pe drumul spre siguranță, un medic, o baie, niște mâncare și băutură și somn fără limite. Bond se mișcă și îi simți mâna lui Tiffany în păr să îi spună că totul este adevărat și exact cum spera el să fie, stătu din nou nemișcat și nu spuse nimic. Păstra fiecare moment pentru sine, ascultând sunetul vocilor și al cauciucurilor cum alergau pe șosea.

La sfârșitul poveștii lui Tiffany, Felix fluiera cu respect.

— Iisuse.. spuse el. Chiar se pare că ați făcut o gaură în gașca Spangled, voi doi. Ce-o să se întâmple acum? Sunt o mulțime de viespi în cuib, și nu e stilul lor să stea să bâzâie degeaba. Or să vrea ceva acțiune.

— Verificat, spuse Tiffany. Spang făcea parte din Sindicat, în Las Vegas, și indivizii ăștia sunt destul de uniți. Apoi mai e Shady Tree și ceilalți doi ucigași plătiți, Wint și Kidd, cine-or mai fi și ei. Cu cât trecem granița statului mai repede, cu atât mai bine. Și apoi?

— Ne descurcăm bine până acum, spuse Felix Leiter. Ajungem la Beatty în zece minute și apoi o luăm pe 58 și ajungem la graniță în jumătate de oră. Apoi avem un drum lung prin Valea Morții și prin munți, până în Olancho, unde o să dăm de Nr.6. Putem să ne oprim acolo și să-l ducem pe James la un doctor, să mâncăm și să ne curățim. Apoi mergem tot pe 6 până în L.A. O să conducem al naibii de mult, dar ar trebui să ajungem în L.A la prânz. Apoi, putem să ne odihnim puțin și să ne mai gândim. Părerea mea este că ar trebui ca tu și James să plecați din țară cât mai curând. Băieții vor încerca să aranjeze tot felul de lucruri necurate în ceea ce vă privește, și odată ce v-au localizat, nu vă dau nicio șansă. Cel mai bine ar fi să vă urcați într-un avion spre

New York diseară și de acolo în Anglia, mâine. De aici se descurcă James.

—Nu-i o idee rea, spuse fata. Dar cine este acest Bond? Ce învârte? E un detectiv?

—Mai bine îl întrebați chiar dumneavoastră, doamnă, îl auzi Bond pe Leiter. Dar n-ar trebui să vă gândiți prea mult la asta. Va avea grijă de dumneavoastră.

Bond își zâmbi sieși și apoi, în tăcerea de durată ce se lăsă, căzu într-un somn neliniștit și se trezi când traversaseră deja jumătate de California și parcaseră în fața unei uși albe cu ghișeu pe care scria „Otis Fairplay MD“.

Mai târziu, un cocoloș înfășurat în bandaje și stropit cu mercurcrom, spălat și bărbierit, cu un mic-dejun copios în el, era înapoi în mașină și în lume, iar Tiffany Case reveni la atitudinea ei ironică și intrasingentă. Bond se făcea util și se uita după poliția rutieră în timp ce Leiter conducea cu optzeci la oră pe drumul nesfârșit și strălucitor către pâlcul îndepărtat de nori ce ascundea munții High Sierra.

Apoi au condus încet de-a lungul Sunset Boulevard printre palmieri și peluze de smarald, iar Studillacul plin de praf nu se potrivea printre modelele scânteietoare de Corvette și Jaguar, pentru ca pe seară să ajungă, într-un sfârșit, în barul răcoros și întunecat al hotelului Beverly Hills, cu valize noi așteptând în hol și haine noi de Hollywood, și nici chiar fața rănită a lui Bond în urma luptei nu dădea impresia că abia terminaseră toți lucrul la studio.

Pe masă, lângă paharele cu Martini, era un telefon. Felix Leiter termină a patra conversație cu New Yorkul de când ajunseră.

—Ei bine, totul s-a aranjat, spuse acesta după ce puse jos receptorul. Prietenii mei de la birou au aranjat să pleci cu *Elizabeth*. A

fost întârziat de o grevă din doc. Pleacă mâine noapte, la opt. O să te întâlnești mâine de dimineată la La Guardia ca să iei biletele și poți să te îmbarci la orice oră, după-amiază. Ți-au luat și restul de lucruri de la Astor, James. O valiză mică și vestitele crose de golf. Și o să primim un pașaport pentru Tiffany de la Washington. O să găsiți un om de la Departamentul de Stat la aeroport. Va trebui să semnați amândoi niște documente. Un prieten mai vechi la CIA se va ocupa de asta. Ziarele au făcut senzație cu povestea – „Oraș fantomă se duce pe apa sâmbetei” și așa mai departe – dar se pare că nu l-au găsit încă pe prietenul nostru Spang și numele noastre nu figurează. Șefii mei spun că poliția nu are treabă cu tine, dar unul dintre oamenii noștri sub acoperire transmite că găștile te caută și că descrierea ta circulă deja. Zece mii recompensă. Așa că mai bine ar fi să te îmbarci cât mai repede. E mai bine să plecați din țară separat. Ascundeți-vă cât de mult puteți, mergeți în cabine și rămâneți acolo. O să se deschidă iadul când ajung la fundul minei. O să fie cel puțin trei corpuri din tabăra lor, și niciunul de cealaltă parte și nu le place deloc tipul ăsta de scoruri.

— Ce mai mecanism au la Pinkerton, spuse Bond cu admirație. Dar abia aștept să scăpăm amândoi din asta. Mă gândeam că gangsterii ăștia ai tăi sunt o mână de macaronari italieni care mănâncă pizza până nu mai pot și beau bere toată săptămâna, iar sâmbăta ies să spargă vreun garaj sau o farmacie ca să aibă bani pentru curse. Dar au cu siguranță multă violență în ei de dat.

Tiffany râse în bătaie de joc.

— Ar trebui să-ți faci un control la cap, spuse ea categoric. E un miracol dacă ieșim

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

203

de pe Lizzie într-o bucată. Atât de buni sunt. Mulțumită Căpitanului Cârlig avem o șansă, dar nu mai mult de atât. Macaronari!!

Felix Leiter chicoti.

— Haideți, porumbeilor, spuse el cu un ochi pe ea. Trebuie să plecăm. Trebuie să mă întorc în Las Vegas diseară și să mă apuc să caut scheletul prietenului nostru prostănac, Shy Smile. Și voi trebuie să prindeți avionul. Puteți să vă certați mai departe la șase mii de metri. Aveți o perspectivă mai bună de acolo. Poate vă hotărâți chiar să vă împăcați și să deveniți prieteni. Știți cum se spune. Îi făcu semn chelnerului. Nimic nu apropie precum proximitatea.

Leiter îi conduse la aeroport și îi lăsă acolo. Bond simți un gol în stomac când silueta deșirată șchiopătă până la mașină, după ce fusese îmbrățișată cu căldură de Tiffany Case.

— Ai un prieten bun, spuse fata în timp ce îl priveau pe Leiter cum trânti ușa și auziră vuietul puternic al tobei de eșapament, după ce Leiter accelerează pe lungul său drum, înapoi către deșert.

— Da, spuse Bond. Felix e de treabă.

Luna străluci pentru ultima oară pe cârligul de oțel când Leiter le făcu cu mâna și apoi praful se așeză pe șosea și vocea metalică din difuzoare anunță: „Compania aeriană TransWorld, Zborul 93, îmbarcarea la poarta nr. 5 pentru Chicago și New York. Vă anunțăm că se face îmbarcarea“. Cei doi împinseră ușile de sticlă și făcură primii pași ai lungii călătorii pe jumătate de Glob, către Londra.

Avionul nou Super-G Constellation vâjâi peste continentul întunecat în timp ce Bond se așeză comod în cușetă. Aștepta ca somnul să îi transporte corpul dureros și se gândea la Tiffany, adormită în cușeta de dedesubt, dar și la misiunea sa și unde ajunsese cu ea.

Se gândi la fața adorabilă cocoloșită pe palma desfăcută, sub el, nevinovată și lipsită de apărare în somn, fără privirea batjocoritoare în ochii verzi sau îndoirea buzelor apetisante într-o expresie ironică, și Bond știu că aproape era îndrăgostit de ea. Dar ea? Cât de puternică era această aversiune împotriva bărbaților ce se născu în acea noapte în San Francisco când bărbații aceia au intrat în camera ei și au posedat-o? Aveau copilul și femeia să iasă vreodată din spatele baricadei pe care începuse să o construiască în acea noapte, împotriva tuturor bărbaților din lume? Avea să se desprindă vreodată de cochilia ce se întărea cu fiecare an de singurătate și retragere?

Bond își amintea de momente din ultimele douăzeci și patru de ore când află răspunsurile, momente în care o fată caldă și pasională părea fericită în spatele măștii de fată dură dintr-o gașcă, de contrabandistă, de complice, de dealer la blackjack, când spuse: „Ia-mă de mână. Deschide ușa și vom păși împreună în razele de soare. Nu-ți face griji. Voi merge lângă tine. Am mers întotdeauna în același ritm cu gândul la tine, dar n-ai venit niciodată și mi-am petrecut viața ascultând alt ritm“.

Da, își zise Bond. Va fi bine. Partea aceasta cel puțin. Dar era pregătit pentru a suporta consecințele? Odată ce avea să o ia de mână, va fi pentru totdeauna. Avea să fie pe rând vindecătorul, psihanalistul căruia pacientul îi transferă dragostea și încrederea, pe drumul spre vindecarea de boală. Nu ar exista cruzime mai mare decât să-i dea drumul de la mână după ce i-o luase în a lui. Era pregătit pentru ce ar fi înseamnat acest lucru pentru viața lui și carieră?

Bond se foi în cușetă și lăsă problema de-o parte. Era prea devreme pentru asta. Mergea

prea repede. Așteaptă și ai să vezi. Câte un lucru pe rând. Bond puse problema în așteptare și se duse cu gândul spre M și misiunea ce trebuia încă să fie dusă la bun sfârșit înainte să-și permită timpul de a se gândi la viața sa personală.

Ei bine, o parte din șarpe fusese nimicită. Dar era capul sau coada? Era greu de zis, dar Bond înclina să creadă că Jack Spang și misteriosul ABC erau adevărații conducători ai operațiunii de contrabandă și că Seraffimo se ocupase doar de capătul de primire. Seraffimo putea fi înlocuit. Tiffany putea fi îndepărtată. Shady Tree, pe care l-ar fi putut implica în operațiunea clandestină, ar fi trebuit să stea la adăpost până când furtuna, asta dacă Bond era într-adevăr un semn de furtună, ar fi trecut. Dar nu exista nimic care să-i implice pe Jack Spang și pe Casa Diamantelor, iar singurul indiciu referitor la ABC era numărul de telefon din Londra pe care Bond își aminti că trebuie să-l scoată de la fată cât mai repede cu putință. Asta, și întreaga mașinărie de legături în conexiune directă, ar schimba total întregul peisaj al dezertării lui Tiffany, iar fuga lui Bond fusese probabil dezvăluită de Shady Tree. Așadar toate acestea, se gândi Bond mai departe, făceau din Jack Spang următoarea lui țintă și prin el, ABC. Apoi ar fi rămas doar începutul conductei din Africa, și aici se putea ajunge doar prin ABC. Grija principală a lui Bond, conchise înainte să lase somnul să-l învăluie, era să-i raporteze cât mai repede situația generală lui M după ce avea să se imbarce pe *Queen Elizabeth*, și să lase Londra să se ocupe mai departe. Oamenii lui Vallance aveau să se apuce de treabă. Nu i-ar fi rămas multe de făcut lui Bond, nici măcar după întoarcerea sa. Multe rapoarte de scris. Aceeași

007

rutină la birou. Iar după-amiezele, Tiffany ar fi stat în camera goală din apartamentul său pe de King's Road. Ar fi trebuit să-i trimită o telegramă lui May să se ocupe de tot. Să vedem - flori, esență de baie de la Floris, să aerisească cearșafurile..

La doar zece ore după ce părăsiră Los Angeles-ul, zburau peste La Guardia și apoi se întorceau peste mare pentru drumul lung de întoarcere.

Era ora opt, duminică, și puțini oameni erau în aeroport, dar un oficial îi opri în timp ce traversau pista de aterizare și îi conduse până la o intrare laterală unde așteptau doi bărbați, unul de la Pinkerton și celălalt din partea Departamentului de Stat. În timp ce pălăvrăgeau despre zboruri, celor doi li se aduseră bagajul și apoi au fost duși la o ușă laterală, afară, unde îi aștepta un Pontiac maro elegant, cu motorul ce torcea și cu jaluzelele din spate trase.

Petrecură apoi câteva ore goale în apartamentul bărbatului de la Pinkerton până când, la patru după-amiaza, cu nu mai mult de un sfert de oră între ei, urcau pasarela acoperită spre pântecul negru și sigur al navei engleze *Queen Elizabeth* și apoi poposiră într-un final în cabinele lor de pe puntea M, încuiați de lume.

Dar, în același timp în care Tiffany pășea prima în intrarea coridorului, urmată de Bond, un docher de la Uniunea Docherilor Anastasia intră nevăzut într-o cabină de telefon din clădirea vămii.

Trei ore mai târziu, doi oameni de afaceri americani poposiră în doc, dintr-o limuzină neagră, și ajunseră la timp pentru a trece de Serviciul de Imigrație și de vamă, ca să pătrundă apoi pe coridor spre navă chiar înainte

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

207

ca din difuzoare să se audă anunțurile pentru vizitatori să părăsească nava.

Unul dintre oamenii de afaceri era tinerel, cu o față frumușică și o impresie de păr alb prematur sub pălăria Stetson cu înveliș impermeabil, iar numele de pe valiza pe care o căra era B: Kitteridge.

Celălalt era un bărbat mare și gras cu o strălucire neastâmpărată în ochii din spatele unor lentile bifocale. Transpira cu abundență și își ștergea constant fața rotundă cu o batistă mare.

Numele de pe eticheta de pe mâner era W. Winter, iar sub nume, cu cerneală roșie, scria GRUPA MEA DE SÂNGE E F.

Dragoste și sos Bearnaise

La opt fix, zgomotul răsunător al sirenei navei *Queen Elizabeth* cutremură sticla zgârie-norilor și remorchererele scoaseră vaporul impunător pe cursul apei și îl ghidară pentru ca, la o distanță precaută de cinci noduri, nava să se miște domol în josul râului pe curentul molcom.

Se făcu o pauză pentru a-l lăsa pe pilot la farul Ambrose, apoi cele patru elice au biciuit marea, lăsând în urma lor o spumă ca frișca. *Queen Elizabeth* porni din loc cu un cutremurat și începu parcursul lungului arc plat dintre paralelele 45 și 50, iar punctul de pe ele era Southampton.

În cabina sa, Bond asculta scârțâitul discret al lemnului și privea creionul de pe masa de toaletă cum se rotea încet-încet între peria sa și pașaport. Își aminti în același timp de vremurile când traseul navei fusese altul, când mergea în zigzag până adânc în Atlanticul de Sud, în timp ce se juca de-a v-ați ascunselea cu haitele de submarine, *en route* către flăcările din Europa. Încă era o aventură, dar acum *Elizabeth* se mișca, în coconul ei protector din impulsuri radio – cu radarul, Loranul, sau sonda ei acustică – cu precauția specifică unui suveran oriental printre gărzile și călăreții care îi însoțeau vehiculul, iar din punctul de vedere al lui Bond, indiges-

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

tia și plictiseala erau singurele primejdii ale călătoriei.

Ridică receptorul și o ceru pe dra Case. Când fata îi auzi vocea, suspină teatral.

— Marinarul urăște marea, spuse fata. Mi-e rău deja și încă suntem pe râu.

— Ei și? Stai în cabină și rezistă cu dramamini și șampanie. N-o să fiu bun de nimic pentru câteva zile. Mă duc la doctor și la masorul de la baia turcească să încerc să mă repar. Și oricum, n-ar fi rău să stai ascunsă pe tot parcursul voiajului. Nu e imposibil să ne fi reperat în New York.

— De acord, dacă promiți să mă suni în fiecare zi și dacă promiți că mă duci în locul ăla, Veranda Grill, cât de curând simt că pot să înghit niște caviar. Bine?

Bond râse.

— Dacă insiști. Și acum ascultă, la schimb, aș vrea să încerci să-ți amintești orice despre ABC și capătul acestei afaceri din Londra. Numărul ăla de telefon. Și orice altceva. O să-ți spun despre ce e vorba și de ce mă interesează cât de repede se poate, dar între timp trebuie să ai încredere în mine. Batem palma?

— Da, sigur, răspunse fata cu indiferență, ca și cum acea parte a vieții ei își pierduse orice importanță; iar timp de zece minute, Bond îi puse întrebări precise, însă fără niciun răspuns fructuos, exceptând anumite detalii, despre rutina lui ABC.

Apoi puse telefonul în furcă și chemă stewardul pentru a comanda cina și se apucă să scrie un lung raport pe care ar fi trebuit să-l codeze și să-l trimită în aceeași seară.

„Metal Mike“ conduse ușor nava în întuneric și micuțul oraș de trei mii cinci sute de suflete se pregăti să conviețuiască cinci zile, în care urmau să se întâmple toate lucrurile specifice

oricărei alte comunități de dimensiuni considerabile: spargeri, lupte, cuceriri amoroase, beții, iubiți infideli, poate o naștere sau două, posibilitatea unei sinucideri și, dintr-o sută de voiaje, poate chiar o crimă.

Pe măsură ce orașul de oțel clipoceea de-a lungul întinderii infinite a Atlanticului și în timp ce vântul catifelat al nopții vâjâia și murmură în vârful catargului, pilonii de antenă transmiteau deja mesajul morse al operatorului de serviciu către urechea orașului Portishead.

Iar ceea ce operatorul de serviciu trimitea la exact 10 pm, ora estică standard, era un mesaj adresat lui: ABC, CASA DIAMANTE-LOR, HATTON GARDEN, LONDRA, care spunea: REPERAT URMĂRIȚI STOP DACĂ SE IMPUN MĂSURI DRASTICE OFERIȚI PREȚ PLĂTIBIL ÎN DOLARI. La semnătură apărea numele WINTER.

O oră mai târziu, în timp ce operatorul navei *Queen Elizabeth* ofta la gândul că avea de transmis mesaje de câte cinci sute cinci litere adresate DIRECTORULUI GENERAL, UNIVERSAL EXPORTS, REGENTS PARK, LONDRA, radioul din Portisead trimitea un mesaj scurt adresat către: WINTER PASAGER CLASA ÎNTÂI PE QUEEN ELIZABETH, care spunea: CONCLUZIE RAPIDĂ CURATĂ DESPRE CAZ REPET CAZ STOP PLĂTESC DOUĂZECI DE MII STOP ORICE ALT SUBIECT TRATAT PERSONAL LA SOSIREA ÎN LONDRA CONFIRMĂ ABC.

Operatorul îl caută pe lista pasagerilor pe Winter, puse mesajul într-un plic și îl trimise într-o cabină de pe puntea A, cea de sub Bond și Tiffany Case, unde doi bărbați în mânecă scurtă se jucau gin-rummy, și după ce stewardul părăsi cabina, îl auzi pe bărbatul gras spunându-i criptic celui cu păr alb: „Ca să vezi, Booful! E

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

douăzeci de mii o bătaie în zilele de azi, mamă, mamă!“.

Abia a treia zi Tiffany și Bond s-au întâlnit pentru a bea câte un cocktail în Observation Lounge și a lua cina, mai târziu, la Veranda Grill. La mijlocul zilei, vremea era extrem de calmă, iar după ce luă prânzul în cabina sa, Bond primi un mesaj categoric scris cursiv de o mână de fată, pe o foaie de hârtie din partea navei. În mesaj se spunea: „Aranjează o întâlnire. Nu eșua“, iar mâna lui Bond se întinse imediat spre telefon.

Erau însetați unul de compania celuilalt după cele trei zile cât fuseseră separați, dar Tiffany era pe poziție când sosi la masa pe care o alesese Bond, într-un colț întunecat al barului fastuos, semi-circular, de pe proră.

— Ce masă e și asta? întrebă Tiffany cu sarcasm. Ți-e rușine de mine, sau ce? Pun pe mine ce-au scos mai bun toți homosexualii ăia de la Hollywood și tu te porți de parcă aș fi Miss Rheingold din 1914. Vreau să mă distrez puțin pe barca asta veche cu palete și tu mă pui într-un colț de parcă aș fi o contagioasă.

— Deci asta e, spuse Bond. Tot ce vrei e să ațâți bărbații.

— Ce te aștepti de la o tipă pe *Queen Elizabeth*? Să pescuiască?

Bond începu să râdă. Îl chemă pe chelner și comandă Vodka Martini cu lămâie.

— Pot să-ți propun o alternativă.

— Dragă jurnal, începu fata, mă distrez cu un englez chipeș. Problema e că vrea să pună mâna pe bijuteriile mele din familie. Ce să fac? A ta, nedumerită.

Apoi se aplecă brusc peste masă și își puse mâna peste a lui Bond.

— Ascultă, domnule Bond, sunt ca un greier de fericită. Îmi place aici. Îmi place să fiu cu tine. Și îmi place măsuța asta întunecată de

unde nu poate vedea nimeni că te țin de mână. Nu mă băga în seamă când vorbesc. Nu vreau să mă satur de fericirea asta. Nu-mi băga în seamă glumele caraghioase, bine?

Purta o cămașă crem de mătase Shantung și o fustă de culoarea cărbunelui, dintr-un amestec de bumbac și lână. Culorile neutre ale hainelor îi puneau în evidență bronzul *cafe au lait*. Singura ei bijuterie era ceasul pătrat de mână, Cartier, cu curea neagră, iar unghiile scurte ale mâinii mici și cafenii nu erau date cu oja. Lumina soarelui se reflecta și strălucea pe cascada grea de păr auriu deschis, până în adâncul ochilor gri cu luciri, și pe scânteierea dinților albi dintre buzele bogate, pe jumătate deschise, cu întrebarea pusă.

— Da, spuse Bond, dar nu mă deranjează. Totul e bine la tine.

Se uită în ochii lui și era mulțumită. Chelnerul aduse băuturile. Tiffany își retrase mâna și îl observa pe Bond cu nedumerire peste ochelari.

— Acum, spune-mi câteva lucruri, spuse ea. Întâi, pentru cine lucrezi și ce faci? La început, la hotel, credeam că ești un escroc. Dar apoi, cum ai ieșit pe ușă, am știut cumva că nu ești. Ar fi trebuit să-l avertizez pe ABC și am fi evitat astfel o mare bătaie de cap. Dar nu am făcut-o. Hai, James. Dă-i drumul.

— Lucrez pentru guvern, răspunse acesta. Vor să oprească traficul ilegal de diamante.

— Un fel de agent secret?

— Doar un funcționar de stat.

— Bine. Și ce ai de gând să faci cu mine când ajungem în Londra? Să mă închizi?

— Da. În camera goală din apartamentul meu.

— Așa mai merge. O să lucrez sub acoperire pentru Regină, ca și tine? Aș vrea mai degrabă să fiu un supus.

— Cred că putem rezolva asta.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Ești căsătorit?

Făcu o pauză.

— Sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Mai am aventuri, din când în când.

— Deci ești unul din bărbații ăia de modă veche cărora le place să se culce cu femeile. De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

— Pentru că eu cred că mă descurc mai bine în viață singur. În majoritatea căsătoriilor, oamenii nu se adună. Mai degrabă se scad unul din celălalt.

Tiffany Case se gândi la ce tocmai spusese Bond.

— Poate ai dreptate, răspunse într-un final. Dar depinde la ce conduce calculul acesta. Ceva uman sau ceva inuman. Nu poți fi complet de unul singur.

— Și tu?

Fata nu dori să audă întrebarea.

— Poate am rămas la inuman, răspunse scurt. Și cu cine crezi că aș fi putut să mă căsătoresc? Cu Shady Tree?

— Trebuie că au mai fost mulți bărbați.

— Ei bine, nu, răspunse mânioasă. Poate crezi că n-ar fi trebuit să mă amestec cu oamenii ăștia. Cred că am pornit-o cu piciorul greșit.

Avântul de furie dispăruse și se uită la Bond, încercând să se apere.

— Li se întâmplă des asta oamenilor, James. Chiar se întâmplă. Și uneori nu e vina lor.

James Bond își retrase mâna și i-o ținu pe a ei strâns.

— Știu, Tiffany. Felix mi-a povestit puțin despre asta. De aceea nu te-am întrebat nimic. Dar nu te mai gândi la asta. Trăiești aici și acum. Nu ce a fost ieri.

Apoi schimbă subiectul.

— Acum spune-mi niște lucruri. De exemplu, de ce ți se spune Tiffany și cum e să fii dealer la Tiara? Cum de ai ajuns să fii așa de bună? Te-ai

007

descurcat de minune cu cărțile. Dacă poți să faci asta, atunci poți să faci orice.

— Mersi, amice, răspunse fata cu sarcasm. Ca de exemplu? Să navighez? Și mă cheamă Tiffany pentru că după ce m-am născut, dragul de tata, Case, era atât de supărat că nu sunt băiat, că i-a dat mamei o mie de dolari și o pudrieră de la Tiffany's și a plecat. A intrat în Marină și în final a murit la Iwo Jima. Așa că mama mi-a spus Tiffany Case și s-a apucat să câștige existență pentru amândouă. A început cu un telefon și câteva fete, apoi a devenit mai ambițioasă. Poate nu-ți sună bine, ție.

Se uită la Bond cu o privire în care era jumătate apărare și jumătate pledoarie.

— Nu mă îngrijorează, spuse Bond sec. Nu erai una dintre fete.

Fata ridică din umeri.

— După aceea, găștile au intervenit și au distrus locul.

Făcu o pauză și își bău restul de Martini.

— Apoi am fugit singură. Slujbele specifice pe care le ia o fată. Și apoi am ajuns la Reno. Au o școală acolo ca să devii dealer și am lucrat al naibii de mult acolo. Am luat cursuri complete. Am terminat specialistă în zaruri, ruletă și blackjack. Poți să faci mulți bani din meseria asta. Două sute pe săptămână. Bărbaților le place ca dealerul să fie o femeie, iar femeilor le oferă încredere. Cred că o să fii drăguță cu ele, ceva de genul surori la bază. Dealerii bărbați îi sperie. Dar să nu crezi că e distractiv. Arată mai bine pe hârtie decât în viața reală.

Făcu o pauză și îi zâmbi.

— Acum e rândul tău, din nou, spuse Tiffany. Mai ia-mi ceva de băut și spune-mi, ce femeie crezi că te-ar completa?

Bond dădu comanda, își aprinse o țigară și se întoarse către ea.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

— Cineva care poate să facă sos Bearnaise la fel de bine cum poate face dragoste, spuse el.

— Sfinte Sisoe! Orice babă care poate să gătească și pe care să te bazezi?

— Nicidecum. Trebuie să aibă toate caracteristicile pe care le au femeile de obicei.

Bond o examinează.

— Păr de aur. Ochi gri. O gură ispititoare. Siluetă perfectă. Și, bineînțeles, trebuie să facă glume amuzante și să știe să se îmbrace, să joace cărți și așa mai departe. Chestii normale.

— Și te-ai căsătorit cu fata asta, dacă ai găsi-o?

— Nu neapărat, spuse Bond. De fapt, sunt deja aproape căsătorit. Cu un bărbat. Numele lui începe cu M. Ar trebui să divorțez de el ca să mă însor cu o femeie. Și nu cred că aș vrea asta. M-ar pune să mut canapeaua într-un salon în formă de L. Și ar exista toate certurile alea înfloritoare „Ai făcut asta – Ba nu“, ce par că se potrivesc unei căsătorii. N-ar dura. Aș deveni claustrofobic și aș fugi de ea. M-ar trimite în Japonia sau cine știe pe unde.

— Dar copii?

— Mi-ar plăcea să am câțiva. Dar când mă retrag N-ar fi corect pentru copii. Slujba mea e destul de periculoasă.

Se uită în băutură și o dădu pe gât.

— Dar tu, Tiffany? o întreabă, pentru a schimba subiectul.

— Cred că orice fată ar vrea să vină acasă și să găsească o pălărie pe masa din hol, spuse Tiffany supărată. Problema e că nu am găsit niciodată lucrul potrivit care să crească sub pălărie. Poate nu am căutat suficient sau în locul potrivit. Știi cum e când intri într-o rutină. Obții suficient cât să nu ai probleme. Din punctul ăsta de vedere, mi-a mers bine cu frații Spang. Am știut mereu de unde avea să vină masa următoare.

Am pus niște bani deoparte. Dar o fată nu poate avea prieteni în compania aceea. Fie pui un semn cu „Intrarea interzisă“, fie te alegi cu un caz urât și se culcă cu tine. Dar cred că m-am săturat să fiu pe cont propriu. Știi ce spun corisatele pe Broadway? „E trist să speli, dacă nu-i și cămașa unui bărbat acolo“.

Bond râse.

— Măcar ai ieșit din rutină acum, spuse el. Se uită la ea nedumerit și continuă: Dar domnul Seraffimo? Cele două dormitoare din Pullman, plus șampania și cina pentru doi...

Înainte ca Bond să termine, ochii ei îl săgetară pentru o clipă, apoi se ridică de la masă și se îndreptă spre ieșirea din bar.

Bond se blestemă printre dinți. Lăsă niște bani pe notă și se grăbi după fată. O ajunse din urmă pe la jumătatea Punții de Promenadă.

— Tiffany, ascultă..

Fata se întoarse brusc și se uită în ochii lui.

— Cât de meschin poți fi? Spuse, și genele i se umplură de lacrimi de cristal. De ce trebuie să strici totul cu o remarcă precum aceea? Oh, James..

Se întoarse deznădăjduită către ferestre, căutând o batistă în geantă. Își șterse ochii.

— Pur și simplu nu înțelegi.

Bond își puse un braț după ea și o trase spre el.

— Draga mea..

Știa că doar marele pas către iubirea fizică ar înlătura toate acele neînțelegeri, dar în același timp că mai trebuia să treacă timp și să se spună cuvinte.

— Nu am vrut să te rănesc. Voiam doar să fiu sigur. Noaptea aceea în tren a fost groaznică și masa aceea pe care se afla cina m-a rănit mai mult decât ce s-a întâmplat mai târziu. A trebuit să te întreb.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Tiffany îl privi neîncrezătoare.

— Vorbești serios? îl întrebă căutându-i fața. Adică mă plăceai deja?

— Nu fii copil, răspunse Bond în grabă. Nu-ți dai seama de nimic?

Se întoarse cu spatele la el și se uită pe fereastră la marea albastră, nesfârșită și la cei câțiva pescăruși ce plonjau în mare și care îi țineau companie navei îmbelșugate. După o clipă spuse:

— Ai citit vreodată „Alice în Țara Minunilor“?

— Acum mulți ani, răspunse Bond. De ce?

— E o parte acolo la care mă gândesc des, spuse fata. Acolo unde spune „O, șoricelule, nu știi cum să ies din marea aceasta de lacrimi? Am obosit să tot înot în ea, șoricelule“. Îți amintești? Ei bine, credeam că ai să-mi spui tu cum să ies. În schimb, m-ai cufundat mai mult în mare. De aceea m-am supărat.

Se uită la Bond.

— Dar cred că n-ai vrut să mă rănești.

Bond se uită cu calm la buzele ei și apoi o sărută apăsător.

Fata nu-i răspunse la sărut, ci se retrase și ochii îi râdeau din nou. Îl luă de mână și se întoarse către ușile deschise ce duceau către lift.

— Du-mă jos, spuse ea. Trebuie să merg să-mi refac fața și, oricum, vreau să petrec mult timp ca să aranjez marfa pentru vânzare.

Făcu o pauză și își apropie buzele de urechea lui.

— În caz că te interesează, Bond, spuse ea încet, nu m-am „culcat cu un bărbat“, după cum ai spune tu, în viața mea.

Îl trase de mână.

— Și acum hai, spuse dintr-o dată. E timpul să faci o baie *Fierbinte de casă*. Presupun că asta e partea din limbajul de cod despre care vrei să vorbesc. Voi, oamenii sub acoperire, scrieți lucrurile alea nebunești în baie.

Bond o conduse în cabina ei și apoi se întoar-se în a sa și făcu o baie sărată cu sare, urmată de un duș rece. Apoi se așează pe pat și zâmbi când își aminti de unele lucruri pe care le spusese Tiffany, și și-o imaginează în cada ei, cum se uită la mulțimea de robinete și se gândește la cât de nebuni sunt englezii.

Bătu cineva la ușă și stewardul intră cu o tavă mică pe care o așează pe masă.

— Ce mai e și aia? întrebă Bond.

— E trimisă de la bucătar, domnule, îi răspunse stewardul, după care ieși și închise ușa.

Bond coborî din pat și merse să se uite la conținutul de pe tavă. Zâmbi. Era un sfert de sticlă de Bollinger, un vas încălzit în care se gă-seau patru șuvițe de friptură pe pâine prăjită și un bol mic cu sos. Lângă acestea era o hârtie pe care scria cu creionul: „Acest sos Bearnaise a fost făcut de dra T. Case fără a fi asistată“, sem-nată „Bucătarul“.

Bond își umplu un pahar cu șampanie și puse o mare parte din sosul Bearnaise pe o bucată de friptură, iar apoi o măncă cu atenție. Merse la telefon și o sună pe Tiffany Case. La celălalt capăt al firului auzi un râs încet și bucuros.

— Ei bine, e clar că sosul Bearnaise îți iese delicios.

Puse receptorul în furcă.

Munca e pe locul doi

E un moment îmbătător într-o relație amoroasă când, pentru prima oară într-un loc public, restaurant sau teatru, bărbatul își coboară mâna și o așează pe coapsa fetei și când ea își scoate mâna și i-o strânge pe a bărbatului aproape de ea. Cele două gesturi spun tot ce poate fi spus. Totul este hotărât. Toate pactele sunt semnate. Și ce urmează este un lung minut de tăcere când sângele cântă.

Era ora unsprezece și doar o mână de persoane rămase prin colțurile restaurantului Veranda Grill. Marea luminată de lună ofta ușor pe măsură ce nava tăia cursul întunecat al Atlanticului, iar la pupa doar clipocitul molcom al navei făcea vizibilă o ușoară umflare a apei, inima oceanului adormit ce bătea încet, cu douăsprezece bătăi pe minut, în fața celor două persoane care stăteau una într-alta în spatele luminii rozalii.

Chelnerul aduse nota și cei doi își despărțiră mâinile. Dar acum aveau tot timpul din lume și nu aveau nevoie de cuvinte sau de un atingere drept asigurare, iar fata râse fericită în direcția lui Bond după ce chelnerul se depărtă de la masă și cei doi porniră spre ușă.

Se urcară în lift pentru a ajunge pe Puntea de Promenadă.

—Și acum, James? spuse Tiffany. Aș mai vrea niște cafea și un Stinger făcut cu *Creme de*

menthe albă, în timp ce ascultăm *Auction Pool*. Am auzit foarte mult despre asta și am putea să câștigăm o avere.

— Bine, spuse Bond. Orice vrei tu.

Îi ținu brațul aproape de al său în timp ce mergeau la pas prin salonul mare unde încă se juca Bingo, și prin sala de bal unde muzicienii încercau câteva acorduri.

— Dar să nu mă faci să joc. E joc de noroc pur și cinci la sută din bani se duc la opere caritabile. Aproape la fel de mici ca șansele din Las Vegas. Dar e distractiv dacă persoana care conduce licitația e bună, și am auzit că sunt o groază de bani pe vasul ăsta.

Salonul pentru fumători era aproape gol și cei doi își aleseră o masă mică, departe de platoul pe care stewardul-șef aranja lucrurile trebuincioase adjudecătorului, cutia pentru cărțile fără valoare numerotate, ciocănașul, carafa cu apă.

— În lumea teatrului, asta e cunoscută sub numele de „aranjarea unui cazinou“, spuse Tiffany în timp ce se așezau în marea de scaune și mese goale. Dar, după ce Bond dădu comanda stewardului, ușile ce duceau spre cinema se deschiseră și la puțin timp după aceea, aproape o sută de oameni intrară în fumoar.

Adjucecătorul, un om de afaceri burtos și jovial, din comitatele centrale ale Angliei, care purta la butoniera smochingului o garoafă roșie, bătu în masă pentru a face liniște și anunță că estimările Căpitanului pentru distanța ce avea să fie parcursă ziua următoare erau pe undeva între 720 și 739 de mile, că orice distanță mai mică de 720 era *Sub Medie* și o cifră mai mare de 739 era *Peste Medie*.

— Și acum, doamnelor și domnilor, să vedem dacă putem doborî recordul voiajului acestuia care este, momentan, impresionanta sumă de 2400 de lire, fond comun. (Urmară aplauze).

Un steward îi oferi cutia cu numerele împăturite femeii care părea cea mai bogată persoană din sală, și apoi îi dădu bucata de hârtie pe care aceasta scrisese numărul, adjudecătorului.

— Ei bine, doamnelor și domnilor. Începem cu un număr excepțional, 738. Exact din rândul cel mai de sus și, cum văd o mulțime de fețe noi în seara asta, (lumea râse) cred că putem fi de acord că marea este extrem de calmă. Doamnelor și domnilor. Cât să dau pentru 738? Pot să propun 50 de lire? Dă cineva 50 de lire pentru acest număr norocos? 20 ați spus, domnule? Ei bine, trebuie să începem de undeva. Dă cineva mai mult.. 25. Mulțumesc, doamnă. Și 30. Steward, 40, de acolo. Și 45 de la prietenul meu, domnul Rothblatt. Mulțumesc, Charlie. Dă cineva mai mult pentru numărul 738? 50. Mulțumesc, doamnă, și am ajuns de unde am plecat (râsete). Mai mult de 50? Nu-i nimeni tentat? Număr mare. Mare calmă. 50 de lire. Dă cineva 55? 50 atunci. 50 o dată. 50 de două ori.

Și apoi ciocanul căzu cu zgomot.

— Slavă Cerului că e un adjudecător bun, spuse Bond. Era un număr bun și ieftin, dacă vremea rămâne așa și nu cade nimeni peste bord. O să se dea o sumă frumoșică pentru varianta *Peste Medie* în seara asta. Toată lumea se așteaptă să facem mai mult de 739 de mile, pe vremea asta.

— Cum adică frumoșică? întrebă Tiffany.

— Două sute de lire. Poate mai mult. Mă aștept ca numerele obișnuite să se vândă cu înjur de o sută. Primul număr e mereu mai ieftin decât celelalte. Lumea nu s-a încălzit încă. Singurul lucru inteligent pe care îl poți face în jocul ăsta e să cumperi primul număr. Oricare poate câștiga, dar primul e mai ieftin.

După ce Bond termină de vorbit, următorul număr propus a fost dat pentru 90 de lire unei

fete drăguțe și entuziasmate, care era finanțată în mod evident de însoțitorul ei, un bărbat cărunt, cu o față proaspătă, care arăta precum caricatura unui amant în vârstă din Esquire.

— Hai. Cumpără-mi un număr, James, spuse Tiffany. Nu te porți cum trebuie cu o fată. Uită-te la bărbatul acela drăguț cum se poartă cu fata lui.

— A trecut de vârsta la care își mai putea da acordul, răspunse Bond. Cred că are cam șaizeci. Până la patruzeci, fetele nu costă nimic. După aceea, trebuie să plătești sau să spui o minciună. Dintre cele două, minciuna doare cel mai mult.

Îi zâmbi lui Tiffany.

— Oricum, nu am patruzeci de ani încă.

— Nu fi îngâmfat, spuse fata și se uită la gura lui. Se spune că bărbații în vârstă sunt amanții cei mai buni. Și totuși, nu ești un zgârcit. Pun pariu că e din cauză că jocurile de noroc sunt interzise pe navele de serviciu ale Majestății, sau ceva de genul ăsta.

— Totul este peste limita de 3 mile, spuse Bond. Dar chiar și așa, cei din conducerea companiei de voiaj Cunard au fost suficient de prevăzători încât să nu implice compania în asta. Fii atentă la asta.

Ridică un cartonaș portocaliu de pe tablă.

— „Licitație pe parcursul zilnic al navei“, citi Bond. „Ținând seamă de cercetări, este de dorit să redefinim poziția Companiei în raport cu activitatea de mai sus. Nu este dorința Companiei ca stewardul din fumoar, sau alți membri din personalul navei, să joace un rol activ în organizarea de licitații cu privire la parcursul zilnic al navei.

Bond își ridică privirea.

— Vezi, spuse el. Sunt foarte secretoși. Și continuă: „Compania sugerează ca pasagerii să

aleagă un comitet dintre ei pentru a formula și controla detaliile.. stewardul din fumoar ar putea, dacă i se cere și dacă îndatoririle îi permit, să asiste comitetul la licitația numerelor“.

—Destul de viclean, comentă Bond. Comitetul e responsabil, dacă există ceva probleme. Și ascultă asta. Aici intervine problema. „Compania atrage atenția asupra clauzelor din Reglementările Financiare ale Marii Britanii ce afectează negociabilitatea cecurilor în lire sterline și restricțiile referitoare la importarea bancnotelor de lire sterline în Statele Unite.“

Bond puse jos cartonașul.

—Și așa mai departe, spuse.

Îi zâmbi lui Tiffany.

—Deci îți cumpăr numărul pentru care se licitează acum și câștigi două mii de lire. Adică o grămadă de dolari și de lire și cecuri. Singura metodă pentru a cheltui toată suma aceea în lire, presupunând chiar că cecurile alea sunt bune, de ceea ce mă îndoiesc, ar fi să le transporti pe furiș în portjartier. Și iată-ne, în aceeași afacere murdară, dar cu mine de partea diavolului.

Fata nu părea impresionată.

—Era odată un tip în gașcă, numit Abadaba, spuse ea. Era un intelectual escroc care știa toate răspunsurile. A calculat șansele de pe pistă, a aranjat procentul din afacerea cu numere, el era creierul din spatele afacerii. Îi spuneau „Vrăjitorul Probabilităților“. A mierlit-o din greșeală în timpul masacrului Dutch Schultz, adăugă ea ca o paranteză. Cred că ești un fel de Abadaba, după cum încerci să te scuzi pentru a nu cheltui niște bani pe o fată. Mă rog, și ridică din umeri resemnată, îți mai finanțezi fata cu un Stinger?

Bond îi făcu semn stewardului. După ce acesta plecă, fata se aplecă până la Bond astfel

că părul ei îi atinge urechea lui Bond, și spuse încet:

— Nu l-aș prea vrea. Bea-l tu. Eu vreau să rămân trează în noaptea asta.

Se îndreptă în scaun.

— Ce se mai întâmplă pe aici? continuă nerăbdătoare. Vreau să văd niște acțiune.

— Uite acum, spuse Bond.

Adjudecătorul ridică vocea și sala începu să freamăte.

— Și acum, doamnelor și domnilor, începu el în mod impresionat, întrebarea de 64.000 de dolari. Cine dă 100 de lire pentru a alege între Peste și Sub Medie? Știm cu toții ce înseamnă asta — opțiunea de a alege Peste Medie, care mie mi se pare că va fi cea mai populară alegere din seara asta (râsete), având în vedere vremea minunată de azi. Deci, cine deschide licitația cu 100 de lire pentru a alege Sub sau Peste Medie?

— Mulțumesc, domnule! Și 110. 120 și 130. Mulțumesc, doamnă.

— O sută cincizeci, spuse o voce din apropierea mesei lor.

— O sută șazeci, spuse de data aceasta o voce de femeie.

Vocea bărbatului continuă monoton cu 170.

— Optzeci, spuse altcineva.

— Două sute de lire.

Ceva anume îl făcu pe Bond să se întoarcă și să se uite la bărbatul care vorbise.

Era un bărbat măricel. Fața sa lucioasă și cleioasă aducea cu privescerea unei omlete mestecate și scuipate. Doi ochi mici, negri și reci priveau spre platoul adjudecătoului, prin niște lentile bifocale. Gâtul întreg al bărbatului părea că se află în spatele capului. Transpirația îi împăslea părul creț și negru, ca o algă. Își dădu jos ochelarii, ridică un șervețel și se apucă să se șteargă de transpirație cu o mișcare circulară,

care începu din partea stângă a feței și se continuă până în spatele capului unde mâna dreaptă preluă controlul și completează circuitul până la nasul care îi curgea.

— Două sute zece, spuse cineva.

Bărbia mare a bărbatului se cutremură, dechise gura închisă strâns și oferă două sute cincizeci, cu o voce constantă cu accent american.

Ce din bărbatul acesta îi părea familiar lui Bond? Îi privi fața mare, căutând în același timp cu ochiul minții prin sistemul de îndosariere din creierul său, trăgând sertar după sertar, într-o vânătoare de indicii. Fața? Vocea? Anglia? America?

Bond se dădu bătut și își concentră atenția pe celălalt bărbat de la masă. Din nou, același sentiment pregnant de a-l recunoaște. Trăsăturile curioase de delicate, de om tânăr, pe sub părul alb, lins pe spate. Ochii căprui, calzi, cu gene lungi. O înfățișare generală de om frumuseț, stricată de nasul ca o săgeată deasupra unei guri lungi și subțiri, deschisă atunci într-un zâmbet pătrat și gol, ca rânjetul unei cutii poștale.

— Două sute cincizeci, spuse bărbatul masiv, mecanic.

Bond se întoarse spre Tiffany.

— Ai mai văzut vreodată fețele alea? o întreabă și remarcă umbra de îngrijorare din ochii ei.

— Nu, răspunse categoric. Niciodată. Îmi pare că sunt din Brooklyn. Sau doi lucrători în industria textilă, din districtul Garment. De ce? Îți par cunoscuți?

Bond îi mai privi o dată.

— Nu, spuse neîncrezător. Nu cred.

O serie de aplauze izbucni în sală și adjudicatorul radia. Bătu apoi în masă.

— Doamnelor și domnilor, spuse el triumfant. Este splendid ce se întâmplă. Trei sute de

007

lire de la doamna șarmantă în minunata rochie roz de seară. (Lumea își întoarse capetele și întinse gâtul, iar Bond putea citi pe buze întreba-rea „cine este?“). Și acum, domnule, se întoar-se spre bărbatul gras de la masă. Pot să propun 325?

— Trei sute cincizeci, spuse grasul.

— Patru sute, scânci femeia în roz.

— Cinci sute, iar vocea era lipsită de orice in-tonație și indiferentă.

Fata în roz vorbea nervoasă cu însoțitorul ei. Bărbatul păru, dintr-o dată, plictisit. Îi prinse privirea adjudecătorului și își clătină capul.

— Mai mult de 500? spuse adjudecătorul. Știa atunci că storsese tot ce se putuse din sală. O dată. De două ori.

Bang!

— Vândut domnului de acolo, și cred că me-rită niște aplauze.

Începu să bată din palme și mulțimea îl urmă ascultătoare, deși ar fi preferat ca fata în roz să câștige.

Bărbatul gras se ridică în scaun câțiva cen-timetri și apoi se așază la loc. Pe fața sa lucioasă nu se citea că percepe aplauzele. Își fixă ochii pe adjudecător.

— Iar acum trebuie să îndeplinim formalita-tea de a-l întreba pe acest domn ce preferă: Sub sau Peste Medie? (râsete). Domnule, ce alegeți, Sub sau Peste?

Vocea adjudecătorului era ironică. Întrebarea era o pierdere de timp.

— Sub Medie.

Urmă un moment de tăcere în fumoarul aglomerat. Imediat urmă un murmur general de comentarii. Nu se punea problema. Era evident că bărbatul avea să aleagă varianta Peste Medie. Vremea era perfectă. *Regina* părea că merge cu cel puțin 30 de noduri. Știa el ceva? Mituise pe

cineva pe pod? Venea o furtună? Se înfierbânta vreun pivot?

Adjudecătorul făcu liniște.

— Îmi cer scuze, domnule, dar ați spus SUB?

— Da.

Adjudecătorul bătu din nou.

— În acest caz, doamnelor și domnilor, vom începe licitația pentru Peste Medie. Doamnă, se întoarce spre femeia în roz, ați dori să începeți?

Bond se întoarce spre Tiffany.

— Ciudată alegere, spuse el. Nemaipomenit ce-au făcut. Marea e netedă ca-n palmă.

Ridică din umeri.

— Singura explicație este că știu ei ceva.

Chestiunea nu îi interesa.

— Le-a spus cineva ceva.

Se întoarce și se uită nepăsător la cei doi bărbați și își lăsă ochii să treacă de ei.

— Se pare că îi interesăm.

Tiffany se uită peste umăr.

— Nu se uită la noi acum, spuse ea. Cred că sunt doar doi drogați. Tipul cu păr alb pare tâmp, iar grasul își sugă degetul mare. Sunt niște țicniți. Mă îndoiesc că știu pe ce au dat banii. S-au încurcat, atât.

— Își sugă degetul mare? spuse Bond. Își trecu distras mâna prin păr, în timp ce o amintire îl săcăia.

Poate că dacă fata l-ar fi lăsat să își urmărească șirul gândirii, și-ar fi amintit. În schimb, Tiffany își așeză mâna peste a lui Bond și se aplecă spre el, astfel încât părul îi mătura fața.

— Nu te mai gândi la asta, James, spuse Tiffany. Și nu-ți mai bate capul cu bărbații ăia idiști.

Ochii îi deveniră dintr-o dată mistuitori și intriganți.

— M-am săturat de locul ăsta. Du-mă altundeva.

Fără să mai spună nimic, se ridicară și părăsiră sala zgomotoasă, către scări. În timp ce coborau spre puntea inferioară, mâna lui Bond îi apucă mijlocul fetei, iar capul acesteia căzu pe umărul lui.

Ajunseră la ușa cabinei lui Tiffany, dar ea îl trase în josul coridorului lung și care răsună cu un scârțâit ușor.

— Vreau să se întâmple în casa ta, James, spuse fata.

Bond nu spuse nimic până când împinse cu piciorul ușa cabinei sale în urma lui. Cei doi se rotiră și stăteau înlănțuiți în mijlocul camerei intime și anonime în același timp. Apoi Bond o alintă ușor spunându-i „Draga mea” și îi puse mâna în păr pentru a-i putea ține gura unde dorea el.

După un timp, cealaltă mână se duse spre fermoarul din spatele rochiei și fără să se miște de lângă el, Tiffany își lăsă rochia să alunece și răsufă întreruturi.

— Vreau tot, James. Tot ce i-ai făcut vreodată vreunei femei. Acum. Repede.

Bond se aplecă și își puse mâinile pe coapsele ei, o ridică și apoi o așază ușor pe podea.

Moartea este veșnică

Ultimul lucru pe care Bond și-l aminti înainte ca telefonul să sune era Tiffany aplecată peste el, în pat, sărutându-l și spunându-i:

— N-ar trebui să dormi pe partea cu inima, comoara mea. Nu-i bine pentru inimă. S-ar putea opri. Întoarce-te.

Iar el se întoarse ascultător și după ce ușa se închise încet, adormi din nou, învăluit de vocea ei, de oftatul Atlanticului și de clătinatul delicat al navei.

Iar apoi telefonul furios sună în cabina întunecată și continuă să sune. Bond înjură și se întinse după el, iar de la celălalt capăt o voce îi spuse:

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule. Sunt operatorul de la recepția de semnale fără fir. Tocmai am primit un mesaj codificat, pentru dumneavoastră și are prefixul *Urgent*. Să vi-l citească sau vi-l trimit în cabină?

— Trimite-l, te rog, spuse Bond. Și vă mulțumesc.

Acum ce mai era? Toată frumusețea, căldura și entuziasmul dragostei înflăcărate fuseseră imediat date deoparte când aprinse lumina, coborî din pat și, clătinându-și capul pentru a se limpezi, păși în duș.

Lăsa apa să-l lovească pentru un minut întreg, iar apoi se frecă cu putere și își puse pantalonii și cămașa adunate de pe jos.

Cineva bătu la ușă. Luă mesajul decriptat și se așează la birou, cu o țigară aprinsă și se puse mohorât pe lucru. Pe măsură ce propozițiile din telegramă se dizolvau în cuvinte, ochii i se îngustară și începu să fie trecut de fiori pe tot corpul.

Mesajul era de la șeful de cabinet și spunea:

UNU CĂUTARE CLANDESTINĂ LA BIROU SAYE
DEZVĂLUIE SEMNAL DE PE QE CĂTRE ABC DE LA
WINTER DESPRE PREZENȚA TA ȘI A LUI CASE PE
NAVĂ CERE INSTRUCȚIUNI STOP RĂSPUNS CĂ-
TRE WINTER DE LA ABC CERE ELIMINAREA LUI
CASE VIRGULĂ PREȚ DOUĂZECI DE MII DOLARI
STOP NOI CREDEM CĂ RUFUS B SAYE ESTE ABC
ECHIVALENTUL PARȚIAL AL INIȚIALELOR LUI
ÎN FRANCEZĂ ADICĂ AH LINIE BAY LINIE SAYE
STOP TREI POSIBIL ALERTAT DE SEMNELE CĂ-
UTĂRII SAYE AVION CĂTRE PARIS IERI ACUM
POTRIVIT INTERPOL E ÎN DAKAR STOP ASTA NE
CONFIRMĂ SUSPICIUNEA CĂ DIAMANTELE VIN
DIN MINELE SIERRA LEONE APOI CLANDESTIN
PESTE FRONTIERA GULANA FRANCEZĂ STOP
SUSPECTĂM PUTERNIC MEMBRI PERSONAL SI-
ERRA INTERNATIONALS CHIRURGIE DENTARĂ
CARE SUNT URMĂRIȚI STOP PATRU AVION MILI-
TAR CANBERRA TE AȘTEAPTĂ ÎN BOSCOMBE PT
ZBOR IMEDIAT MÂINE SEARĂ SPRE SIERRA LEO-
NE SEMNAT ȘC

007

Pentru un moment, Bond îngheță în scaunul său. Brusc îi apărură în minte, fără să vrea, cel mai sinistru vers din toată poezia lumii: *Au cu-
get bolnav cei ce mă uită./ În zbor le sunt și zbor
și-aripă.*

Așadar, cineva din gașca Spangled era pe vas și călătorea cu ei. Cine? Unde?

Mâna sa smulse telefonul.

— Dra Case, vă rog.

Auzi telefonul de lângă patul ei cum sună, și sună o dată. Apoi încă o dată. Și a treia oară. Încă o dată. Trânti receptorul în furcă și fugi valvârtej din cameră, pe tot coridorul, până la cabina ei. Nimic. Gol. Patul era neatins. Luminile aprinse. Dar geanta ei de seară stătea pe covor, lângă ușă, iar conținutul ei era împrăștiat prin cameră. Intrase, deci. Bărbatul era după ușă. Poate o loviseră cu o măciucă. Și apoi?

Ferestrele de ventilație erau închise. Se uită în baie. Nimic.

Bond rămase în mijlocul cabinei cu mintea înghețată. Ce ar fi făcut el, Bond? Înainte să o omoare, ar fi interogat-o. Să afle ce știe, ce informații furnizase, cine era bărbatul ăla, Bond. O luase în cabina lui pentru a putea lucra cu ea fără să fie deranjat. Dacă cineva l-ar fi întâlnit tragând de ea pe drumul spre cabină, ar fi făcut doar cu ochiul și semnalat din cap: „Puțin cam multă șampanie în seara asta. Nu, mulțumesc, mă descurc“. Dar în ce cabină? Cât de departe ajunsese?

Bond se uită la ceas în timp ce fugea înapoi pe coridorul tăcut. Ora trei. Plecase de la el cel mai probabil la puțin timp după ora două. Ar trebui să sune la pod? Să dea alarma? Perspectiva înfiorătoare a unui șir de explicații, suspiciuni, amânări.

— Dragă, domnule. Acest lucru nu prea pare posibil.

Încercări de a-l calma.

— Bineînțeles, domnule, vom face tot ce ne stă în putință.

Privirea politicoasă a celui care păstra ordinea care ar fi văzut totul în termeni de beție și certuri în dragoste – chiar și a cuiva care ar încerca să întârzie nava pentru a câștiga cu Low Field licitația.

Sub Medie! Om peste bord! Nava întârziată!

Bond trânti ușa de la cabina sa și se scufundă în lista pasagerilor. Bineînțeles. Winter. Aici era, A49. Puntea de sub el. Iar apoi mintea lui Bond făcu conexiunile potrivite. Winter. Wint și Kidd. Cei doi ucigași. Bărbații cu glugă. Înapoi la lista cu pasageri. Kitteridge. Tot în A49. Bărbatul cu păr alb și grasul din avionul BOAC din Londra. „Grupa mea de sânge e F“. Compania secretă a lui Tiffany. Și descrierea lui Leiter. „I se zice Windy pentru că urăște să călătorească.“ „Într-o zi negul de pe deget o să-l dea de gol“. Negul roșu de pe prima încheietură a degetului mare, ascuns de arma îndreptată spre Tingaling Bell. Și pe Tiffany care îi spuse: „Sunt niște țicniți. Bărbatul gras își sugă degetul“. Și ceilalți doi bărbați din fumoar încasând un cec pentru moartea ce fusese aranjată. Femeie peste bord. Alarmă anonimă în cazul în care paza de pe pupa o rata. Nava oprită, întoarsă, căutată. Și trei mii de lire în plus pentru ucigași.

Wint și Kidd. Ucigașii din Detroit.

Șirul întreg de imagini amestecate i se învârtea lui Bond prin cap ca o revelație și chiar în timp ce le examina, deschise mica valiză diplomat și scoase din ea amortizorul din buzunarul ascuns. Își scoase mecanic pistolul Beretta dintre cămășile din fundul unui sertar, verifică muniția și înșurubă amortizorul în gaura țevii, iar apoi cântărea șansele pe care le avea și își plănuia mișcările.

Se apucă să caute planul navei ce venise odată cu biletul. Îl întinse în timp ce își punea șosetele. A49. Exact sub el. Ce șansă avea să tragă în încuietore și să îi prindă pe amândoi înainte să fie el prins? Niciuna, practic. Și sigur au zăvorât ușa, după ce au încuiat-o. Sau să ia cu el câțiva membri din personalul de pe vas, dacă ar reuși să-i convingă de pericolul în care se afla Tiffany? Printre lingușiri și „Mă scuzați,

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

233

domnule“, cei doi ar reuși să o scoată și apoi ar citi cărți, nevinovați, sau ar juca cărți, și s-ar întreba „Ce-i cu toată agitația asta?“.

Bond își puse arma la brâu și deschise cu putere una din cele două ferestre de aerisire. Își înfipse umerii înăuntru, liniștit că erau cel puțin doi centimetri liberi. Înaintă cu capul înainte. Două cercuri luminate slab chiar sub el. Cât de departe? Cam la opt metri. Noaptea era încă extrem de tăcută. Niciun fir de vânt, și se afla pe partea întunecată a vasului. Ar putea fi reperat de pe podul rotativ? Oare aveau vreo fereastră de aerisire deschisă?

Bond se întoarse în camera sa și smulse cearșafurile de pe pat. Nodul de Sânge. Țsta ar fi cel mai sigur. Dar ar fi trebuit să rupă cearșafurile în două pentru a fi mai lungi. Dacă avea să câștige, ar fi trebuit să ia niște așternuturi din A49 și să-l lase pe steward mirându-se de dispariția acestora. Dacă nu avea să reușească, nimic n-ar mai fi contat.

Bond trase cu toată puterea de frânghie. Ar fi trebuit să țină. Înnoadă un capăt al acesteia de balamaua ferestrei de aerisire și se uită la ceas. Trecuseră doar douăsprezece minute de când citise mesajul. Trecuse oare prea mult timp? Scrâșni din dinți și aruncă funia în afara vasului și ieși cu capul înainte.

Nu te gândi. Nu te uita în jos. Nu te uita în sus. Nu băga în seamă nodurile. Încet și ferm, mână cu mână.

Vântul nopții îl atinse ușor și începu să se legene pe lângă șuruburile negre de fier, iar mai jos, sub el, răsunau șuieratul și vuietul mării. De undeva, de sus, venea zbârnăitul funiei cauzat de vânt, iar sus de tot, stelele dansau greoi printre catargele gemene.

Aveau să țină așternuturile dragostei, așternuturile acelea blestemate? Avea să îl apuce

amețea? Puteau brațele sale să suporte greutatea? Nu te gânde. Nu te gânde la vasul imens, la marea însetată, la cele patru elice uriașe ce așteptau să îți ciopârțească trupul. Ești un băiețel care se urcă într-un măr. E simplu și ești la adăpost, în livadă, cu iarba moale pe care să cazi.

Bond nu se mai gânde la nimic. Se uita la mâinile sale și simțea rugozitatea vopselii pe încheieturile palmelor, iar picioarele îi erau sensibile ca niște antene când căutau primul contact cu fereastra de sub el.

Gata. Degetele de la piciorul drept atinseseră rama proeminentă a ferestrei. Trebuia să se oprească. TREBUIA să aibă răbdare și să-și lase piciorul să exploateze mai departe fereastra larg deschisă, susținută de încuietoarea imensă de bronz. Atingerea pânzei pe șosetă: perdelele erau trase. Acum putea continua. Aproape ajunsese.

Își mai mișcă mâna de două ori și apoi fața lui era la același nivel și putu apuca cu o mână rama de metal a ferestrei și să își mute o parte din greutate de pe funia întinsă și albă și să-și odihnească puțin brațul, iar apoi celălalt, îndepărtând greutatea de pe mușchii încordați. Se pregăti pentru un salt lejer și apoi pentru săritura finală, cu o mână ce căuta arma.

Ascultă atent, uitându-se în același timp la cercul umplut de perdeaua ce se unduia, încercând să uite că se agăță ca o muscă pe la mijlocul părții laterale din *Queen Elizabeth* și să ignore zgomotul mării de sub el, încercând să își domolească respirația și bătăile zgomotoase ale inimii.

Din camera mică se putea auzi un mormăit. Câteva cuvinte rostite de o voce masculină. Și apoi vocea unei fete strigând „Nu!”.

Urmă un moment de tăcere și apoi cineva fu plesnit. Se auzi tare ca o împușcătură și îi smuci

trupul lui Bond prin fereastră ca și cum fusese tras spre înăuntru cu o funie.

Chiar și așa cum plonjă curat prin deschiderea circulară de trei metri, se întrebă ce avea să lovească, mâna sa stângă îi protejă capul în timp ce cea dreaptă se întinse spre pistol.

Se prăbuși pe o valiză de sub fereastră, un salt neglijent ce îl duse până în mijlocul camerei, iar apoi era pe picioarele sale și mergea îndărăt, ghemuit strâns, spre ferestrele de aerisire, iar încheieturile degetelor îi erau albe, încordate pe pistol, iar în jurul buzelor strânse apăruse o dungă subțire și albă.

Printre pleoapele mijite, ochii-i gri de gheață licăreau dintr-un capăt în altul. Arma obtuză și neagră stătea fix la mijloc între doi bărbați.

— În regulă, spuse Bond, ridicându-se încet în picioare.

Era o constatare. Deținea controlul, iar gura armei spunea că tot el avea să-l dețină.

— Cine te-a chemat? spuse bărbatul gras. N-ai ce căuta aici.

Vocea avea nuanțe ascunse. Niciun strop de panică. Nici măcar nu denota surprindere.

— Bem ginul în patru?

Stătea pe marginea masei de toaletă, în mâ-necă scurtă și închis cu nasturi, iar ochii-i mici sclipeau de pe fața umedă. În fața lui, cu spatele la Bond, Tiffany Case stătea pe un scaun capitonat. Avea pe ea doar o pereche de chiloți colorați, iar genunchii îi erau prinși strâns în jurul coapselor mari ale bărbatului. Fața ei, cu pete roșii pe tenul altfel palid, era întoarsă spre Bond. Avea ochii sălbatici, ca un animal capturat, iar gura îi era deschisă într-o expresie de neîncredere.

Bărbatul cu părul alb fusese așezat relaxat pe unul dintre paturi. Apoi se ridică într-un cot și cealaltă mână o ținea la cămașă, la jumătatea

distanței către arma din tocul negru de lângă subraț. Se uită la Bond cu indiferență iar gura îi era încremenită într-un rânjete pătrățat, ca o cutie de poștă. Din mijlocul gurii, dintre dinții strânși, se mizea o scobitoare, exact ca limba unui șarpe.

Arma lui Bond își păstră poziția neutră între cei doi bărbați. Când deschise gura, vocea lui răsună joasă și încordată.

— Tiffany, spuse el încet și distinct. Lasă-ți jos genunchii. Depărtează-te de bărbatul ăla. Ține-ți capul plecat. Treci în mijlocul camerei.

Nu o privea. Ochii lui continuă să se plimbe între bărbatul de pe scaun și cel de pe pat.

Acum fata era eliberată de cele două ținte.

— Sunt aici, James. Vocea tresălta cu entuziasm și speranță.

— Ridică-te și mergi în baie. Închide ușa. Intră în cadă și întinde-te.

Ochii săi se mutară pe fată, pentru a vedea dacă este ascultat. Fata se ridică și îl privi. Ochii lui Bond căzură peste urma roșie a unei palme pe pielea albă a corpului lui Tiffany Case. Apoi fata îi ascultă ordinul și se auzi ușa de la baie cum se închide.

Acum era în siguranță, departe de gloanțe. Și nu avea să asiste la ce trebuia să se întâmple.

Între cei doi bărbați era o distanță de cinci metri, iar Bond se gândi că dacă se puteau mișca suficient de repede, l-ar fi împrejmuț. Cu oameni ca aceștia, chiar și în secunda în care l-ar fi omorât pe unul dintre ei, celălalt s-ar fi apropiat și ar fi tras cu arma. Amenințarea armei lui era infinită, mulțumită amortizorului. Dar cu primul glonț, fulgerător, amenințarea ar fi fost ridicată de celălalt bărbat.

— Patruzeci și opt, șaizeci și cinci, optzeci și șase.

Variația semnalului din fotbalul american, una din celelalte cincizeci de combinații pe care

trebuie că le-au încercat împreună de o mie de ori, veni din gura bărbatului gras. În aceeași secundă, se aruncă la podea, iar mâna i se mută fulgerător la mijloc.

Cu o mișcare iute, bărbatul de pe pat își roti picioarele într-o parte și se depărtă de Bond, astfel că trupul său devenise o țintă frontală subțire. Mâna de la piept se ivi rapid.

Se auzi o lovitură surdă.

Arma lui Bond eliberă un singur geamăt înăbușit. O gaură mică și albastră, precum gaura unei chei, se deschise exact sub linia de păr alb.

— Bum!, răspunse pistolul bărbatului mort, cu o ultimă tresărire a degetului, iar glonțul se înfundă în patul de sub cadavru.

Bărbatul gras de pe podea țipă scurt. Privi în singurul ochi negru și gol căruia nu îi mai păsa de el, într-un fel sau altul, dar nu îi păsa decât de care avea să se deschidă întâi alt centimetru pătrat de piele.

Iar arma grasului nu reuși decât să se ridice până la înălțimea genunchilor lui Bond și țintea fără sens, printre picioarele fixe ale lui Bond, scheletul metalic pictat din spatele acestora.

— Las-o jos!

Se auzi un zgomot scurt al armei ce căzu pe covor.

— Ridică-te.

Bărbatul gras se ridică cu greu pe picioare și îl privea pe Bond așa cum își privește un tuberculos batista, așteptând cu teamă.

— Stai jos.

Se vedea vreo ușurare bruscă în ochii supuși? Bond rămase încordat ca o pisică la pândă.

Bărbatul gras se întoarse încet. Își întinse brațele deasupra capului, deși Bond nu-i spusese să facă asta. Făcu doi pași în spate, spre scaunul său, și se întoarse ușor ca pentru a sta jos.

Stătea cu privirea pe Bond, și își lăsa mâinile să cadă natural, de-a lungul corpului. Întâi cu cele două mâini relaxate, atârând natural în spate, cu mâna dreaptă mai în spate decât stânga, apoi, brusc, la capătul mișcării oscilatorii spre spate, mâna dreaptă se întinse și țâșni în față, aruncând un cuțit din vârful degetelor, ca un fulger alb.

— Buf.

Glonțul calm și cuțitul liniștit se întâlniră în aer, iar ochii celor doi bărbați tresăriră când cele două arme izbucniră.

Dar tresărirea din ochii grasului se transformă într-o mișcare pe spate a globilor oculari, pe măsură ce cădea, cu mâna la inimă, în timp ce ochii lui Bond priviră cu indiferență pata de pe cămașă care creștea și mânerul flat al cuțitului ce atârna lejer de cutele acesteia.

Scaunul pe care stătea bărbatul gras se prăbuși cu el zgomotos, cu un scrâșnet, iar apoi se trânti de podea.

Bond se uită o dată și apoi se întoarse către fereastra dechisă.

Stătu o clipă cu spatele la cameră, cu privirea pierdută în perdelele ce se legănau ușor. Înghiți nesătul aerul și asculta sunetele plăcute ale mării și lumii de afară, ce încă le aparținea, lui și lui Tiffany, dar nu celorlalți doi bărbați. Trupul său și nervii încordați se relaxară treptat.

După un timp, își scoase cuțitul din cămașă. Nu se uită la el, ci se întinse și trase perdelele. Aruncă cuțitul în noaptea nesfârșită și apoi rămase cu privirea ațintită în întunericul calm, blocă pistolul Beretta și cu mâna ce părea dintr-o dată grea ca plumbul, îl puse la loc la mijloc, în pantaloni.

Se întoarse ezitant și înfruntă măcelul din cameră. Privi cu atenție în jur și, cu un gest inconștient, își șterse mâinile pe pantaloni. Apoi

își făcu cu atenție loc prin cameră și se îndreptă spre baie și spuse:

— Tiffany, eu sunt.

Vocea îi era lipsită de intonație și obosită. Dechise apoi ușa.

Fata nu îl auzise. Stătea cu fața în jos în baia goală, cu mâinile la urechi, iar când el o ridică pe jumătate și o luă în brațe, tot nu putea crede, dar se legă de el și apoi îi pipăi încet fața și pieptul, pentru a se asigura că era adevărat.

Bond tresări când fata îi atinse rana de la coaste, iar fata se depărtă de el. Se uita la fața lui, apoi la sângele de pe degete și apoi la cămașa lui stacojie.

— Doamne, ești rănit, spuse fata categoric și coșmarurile ei dispărură imediat ce îi îndepărtă cămașa și îi spălă tăietura adâncă de pe coaste cu apă și săpun. O legă apoi cu fâșii de prosop, tăiate cu una din lamele de ras ale bărbaților uciși.

Tot nu întrebă nimic când Bond îi strânse hainele de pe podea și i le înmână, spunându-i să nu vină până când nu era gata. O rugă apoi să spele tot și să șteargă fiecare obiect pe care pusese mâna, pentru a șterge amprente.

Fata stătea și se uita la el cu ochii plini de străluciri. Și chiar și când Bond îi sărută buzele, fata tot nu spuse nimic.

Bond îi zâmbi liniștitor. Apoi ieși din baie, închise ușa după el și se apucă să își facă treaba cu mare atenție, făcând pauze după fiecare mișcare, pentru a examina efectul pe care avea să-l aibă asupra detectivilor ce aveau să vină pe navă, odată ajunși la Southampton.

Întâi legă o scrumieră de cămașa murdară de sânge pentru a-i da greutate, iar apoi o aruncă pe fereastră, cât de departe putu. Smochingurile bărbaților atârnavă într-un cui, după ușă. Scoase batistele din buzunarele de la piept, și le

înfășură în jurul mâinilor și se apucă să caute prin dulapuri și sertarele comodei, până când găsi cămășile bărbatului cu păr alb. Se îmbracă cu una dintre acestea și rămase o clipă pe gânduri, în mijlocul camerei. Apoi scrâșni din dinți și îl așază pe bărbatul gras într-o poziție așezată, îl dezbracă de cămașă și se îndreptă cu pistolul spre fereastră, unde trase încă un foc exact în locul din cămașă unde se afla inima. Acum în jurul găurii era o pată de fum pentru a putea părea un suicid. Îl îmbracă apoi pe bărbat cu cămașă, își șterse pistolul în totalitate, îi apăsă degetele de la mâna dreaptă a bărbatului pe acesta și, într-un sfârșit, îi potrivi arma în mână cu degetul arătător pe trăgaci.

După încă o pauză, luă smochingul lui Kidd din cui și îl puse pe cadavrul acestuia. Apoi îl trase pe bărbat peste podea până la hublou și, transpirat de la efort, îl îndesă prin deschidere și îl aruncă.

Șterse fereastra de amprente și mai făcu o pauză pentru a-și aduna răsuflarea. Cercetă scena crimei, după care se îndreptă spre masa de lângă perete, pe care jucaseră cărți și pe care se afla un joc neterminat, și o răsturnă astfel încât cărțile să fie împrăștiate peste tot pe covor. Apoi îi veni o idee întârziată și se întoarse la corpul grasului, îi scoase banii din buzunarul de la șold și îi împrăștie și pe aceștia printre cărți.

Priveștiștea părea, cu siguranță, credibilă. Misterul glonțului tras în pat de către Kidd, dar explicat ca parte din luptă. Trei gloanțe lipsă din Beretta și trei cartușe pe jos. Două dintre gloanțe ar fi putut fi în corpul lui Kidd, care stătea acum pe fundul oceanului. Mai erau cele două așternuturi pe care ar fi trebuit să le fure de pe al doilea pat. Dispariția lor nu va putea fi explicată. Poate Wint înfășurase cadavrul lui Kidd în ele, ca un giulgiu, înainte să-l arunce pe geam. Asta

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

s-ar potrivi cu remușcările lui Wint și ar explica suicidul în urma focurilor de arme iscate după jocul de cărți.

Orice ar fi, se gândi Bond, povestea ar sta în picioare până când poliția ar ajunge pe doc, dar până atunci, el și Tiffany ar fi dispărut deja de pe navă, iar singura urmă a lor din cabină ar fi Beretta lui Bond, dar ca toate pistoalele Serviciului Secret, nu era numerotat.

Bond oftă și ridică din umeri. Mai rămânea să ia așternuturile și pe Tiffany înapoi în cabina lui fără să fie văzuți, să taie funia ce atârna de la geamul lui, să o arunce în ocean, cu încărcătoarele Berettei și cu toc, golite, iar apoi, în sfârșit, avea să aibă parte de un somn fără limite, lângă corpul lui Tiffany cuibărit lângă el și cu brațele în jurul ei, pentru totdeauna.

Totdeauna?

Pe măsură ce se îndrepta încet spre baie, Bond întâlnește ochii goi ai corpului de pe podea. Iar ochii bărbatului a cărui grupă de sânge fusese F păreau să îi spună: „Nimic nu e pentru totdeauna, domnule. Doar moartea e veșnică. În afară de ce mi-ai făcut mie, nimic nu e veșnic pe lumea asta.”

Capătul conductei

Nu mai exista acum niciun scorpion la baza măracinișului de la granița celor trei state africane. Contrabandistul din mine nu avea cu ce își umple mintea și se uita la un șir nesfârșit de furnici safari ce curgea de-a lungul zidurilor joase pe care soldații le construiseră de cele două părți ale autostrăzii înalte de aproape opt centimetri.

Era cald și umezeală în aer, iar bărbatul care se ascundea în măracini era nerăbdător și bolnăvicios. Asta avea să fie ultima dată când stabilea o întâlnire. Clar. Vor fi nevoiți să găsească pe altcineva. Dar bineînțeles că avea să fie corect cu ei. Îi va anunța că se retrage și le va da și motivul – noul asistent care s-a alăturat personalului, și care nu pare să cunoască multe despre stomatologie. Omul era, cu siguranță, un spion – ochii atenți, mica mustață roșcată, pipa, unghiile curate. Fusesse vreun băiat prins? Devenise vreunul dovada reginei?

Contrabandistul își schimbă poziția. Unde naiba era avionul? Ridică o mână de nisip și o aruncă în mijlocul coloniei curgătoare de furnici. Acestea ezitară și apoi se risipiră pe zidurile străzii lor, pe măsură ce flancurile din spate se aglomerau spre ele. Apoi Soldații din mușuroi începură să sape frenetic în șosea și să care resturile, iar peste câteva minute, autostrada era liberă.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bărbatul își scoase un pantof și îl trânti peste coloana mișcătoare de furnici. Se creă alt moment scurt de confuzie. Apoi furnicile o apucară pe corpurile moarte și le devorară, iar strada era din nou liberă pentru râul negru curgător.

Bărbatul înjură scurt în africană și se încălță. Furnici blestemate. Le arată el lor. Ghemuit și sprijinit cu un braț de mărăcinii, începu să calce peste coloana de furnici în lumina lunii. Asta o să le pună pe gânduri.

Apoi uită de aversiunea puternică pentru tot ce era negru și își întoarse capul spre nord. Slavă cerului! Ocoli mărăcinii pentru a lua lanternele și pachetul cu diamante din cutia de scule.

La câțiva kilometri depărtare, în mărăciniișul jos, marea ureche de fier a detectorului de sunete își încetase deja căutarea, iar operatorul, care le strigase deja celor trei bărbați de lângă camionul militar să se alinieze, spuse:

— Treizeci de mile. Viteză o sută douăzeci. Înălțime nouă sute.

Bond se uită la ceas.

— Se pare că întâlnirea e la miezul nopții, când luna e plină. Și o să întârzie cam zece minute.

— Așa se pare, domnule, spuse ofițerul din Forțele Garnizoanei, de lângă el.

Se întoarse spre al treilea bărbat.

— Caporal. Asigurați-vă că nu există nimic din metal în plasa de camuflaj. Cu luna asta, se vede orice.

Camionul se afla în adăpostul mărăcinilor scunzi, pe o urmă în pământ ce străbătea întinderea, în direcția satului Telebadou din Guiana Franceză. În acea noapte porniră din dreptul dealurilor imediat ce detectorul captă sunetul produs de motocicletă dentistului pe drumul paralel. Conduseră camionul cu luminile oprite și se opriră imediat ce motocicletă se opri și

nu mai aveau un zgomot de siguranță din partea motorului acesteia. Îneliseră camionul, detectorul și instrumentele pentru tun Bofors, fixate lângă acesta, cu o plasă de camuflaj. Apoi așteptară, fără să știe la ce să se aștepte de la întâlnirea dentistului – altă motocicletă, un călăreț, un jeep sau un avion?

După un moment, putură auzi un huruit îndepărtat ce venea din cer. Bond răsă scurt.

— Elicopter, spuse. Nimic altceva nu se potrivește cu afacerea asta. Pregătiți-vă să dați jos plasa când aterizează. S-ar putea să fim nevoiți să tragem un foc de avertizare. E pornit megafonul?

— Da, domnule, răspunse caporalul în difuzor. Și se apropie cu repeziciune. Ar trebui să-l vedeți într-un minut. Vedeți luminile acelea care au apărut, domnule? Trebuie să fie pista de aterizare.

Bond se uită la cele patru licăriri delicate de lumină și apoi privi din nou spre cerul african nesfârșit.

Deci acum venea ultimul dintre ei, ultimul din gașcă, și totuși primul. Bărbatul la care se uitase în Hatton Garden. Capul găștii Spangled, gașcă cotată atât de bine în Washington. Singurul, în afară de inofensivul și chiar plăcutul Shady Tree, pe care Bond nu fusese nevoit să-l omoare încă, sau – se gândi la salonul Jartiera Roz și la cei doi bărbați din Detroit – aproape să-i omoare. Nu că ar fi vrut să-i omoare pe toți oamenii ăștia. Misiunea pe care i-o dăduse M era să afle mai multe despre ei. Dar, unul câte unul, toți încercaseră să-l omoare pe el sau pe prietenii lui. Au recurs de la început la violență, nu a fost ultima lor variantă. Violența și cruzimea erau singurele lor arme. Cei doi bărbați în Chevrolet, de lângă Las Vegas, care au tras în el și l-au rănit pe Ernie Curo. Cei doi bărbați din

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

245

acel Jaguar, care l-au ciomăgit pe Ernie și care au fost primii să scoată armele când a venit vorba de luptă. Seraffimo Spang, care a început să-l tortureze de moarte și care apoi a încercat să-i împuște sau să-i strivească pe calea ferată. Wint și Kidd, care i-au dat tratamentul de violență lui Tingaling Bell, apoi lui Bond și apoi lui Tiffany. Din toți șapte, el omorâse cinci, nu pentru că îi făcuse plăcere, ci pentru că cineva trebuia să o facă. Avusese noroc și trei prieteni de încredere – Felix, Ernie și Tiffany. Iar personajele negative muriseră.

Și acum veneau ultimii răufăcători, bărbatul care ordonase să-i omoare, pe el și pe Tiffany, bărbatul care, potrivit lui M, pusese la punct traficul cu diamante, construisese conducta și o conduse fără scrupule, dar eficient, ani buni.

În conversația de la Boscombe Down, M fusese succint și vocea îi era tăioasă. Dăduse de M pe linia Ministerului de Aviație, înainte ca avionul Canberra să decoleze spre Freetown. Bond vorbise în biroul Comandantului de Formație, cu huruitul avionului pe fundal, ce își pregătea motoarele.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr.

— Mulțumesc, domnule.

— Ce citesc în ziarele de seară, despre o dublă crimă pe *Queen Elizabeth*?

Vocea lui M conținea mai mult decât doar suspiciune.

— Erau doi ucigași din gașcă, domnule. Călătoreau sub numele de Winter și Kitteridge. Stewardul meu mi-a spus că probabil s-au bătut după un joc de cărți.

— Crezi că avea dreptate?

— Sună plauzibil.

M făcu o pauză.

— Poliția ce părere are?

— N-am vorbit cu nimeni, domnule.

007

— O să vorbesc cu Vallance.

— De acord, domnule, spuse Bond.

Știa că acela era felul lui M de a spune că, dacă Bond era cel care îi ucise pe cei doi bărbați, ar fi avut el grijă ca nici Bond, nici Serviciul Secret, să nu fie amestecați în anchetă.

— În orice caz, continuă M, nu erau piese importante. Omul ăsta, Jack Spang, sau Rufus Saye, sau ABC, sau cum și-o spune. Pe el vreau să-l prinzi. După câte îmi dau seama, se întoarce la sursa conductei. Să o închidă. Probabil cu o crimă, după cum îi e stilul. Capătul este dentistul. Încearcă să pui mâna pe amândoi. L-am avut și pe 2804 pe lângă dentist în ultima săptămână, și cei din Freetown cred că și-au făcut o vedere de ansamblu a tabloului local. Dar vreau să termin cu misiunea asta și să te întorci la treaba ta. A fost o afacere încurcată. Nu mi-a plăcut de la început. Am avut mai mult noroc decât bună organizare, din toate cazurile de până acum.

— Da, domnule, spuse Bond.

— Și ce-i cu fata asta, Case? Am vorbit cu Vallance. Nu vrea să o acuze decât dacă vrei tu neapărat.

Se simțea o urmă de indiferență în vocea lui M?

Bond încercă să evite ca răspunsul lui să pară prea degajat.

— Mi-a fost de mare ajutor, domnule, spuse el cu lejeritate, sau așa credea. Ne putem decide când îmi termin raportul?

— Unde e, acum?

Receptorul negru începu să-i alunece lui Bond din mână.

— E într-un Daimler, spre Londra, domnule. O trimit în apartamentul meu. În camera goală. E o gospodină perfectă. O să aibă grijă de ea până mă întorc. Sunt sigur că nu va avea probleme.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bond scoase o batistă și își șterse fața de transpirație.

— Sunt sigur, spuse M, fără nicio urmă de sarcasm în voce. Bine, atunci. Mult noroc!

Făcu o pauză și continuă:

— Ai grijă de tine. Și să nu crezi, continuă vocea de la celălalt capăt, aspră dintr-o dată, că nu sunt mulțumit de cum au mers lucrurile până acum. Ți-ai depășit puțin atribuțiile, dar le-ai ținut piept oamenilor acelora cum trebuia. La revedere, James.

— La revedere, domnule.

Bond se uită la cerul împodobit și se gândi la M și la Tiffany și speră ca acolo chiar să se termine tot, și că va fi ușor și rapid, și că va ajunge în curând acasă.

Traficantul din mine stătea și aștepta, cu a patra lanternă în mână. Iată că venea. Trecea prin dreptul lunii. Un zgomot infernal, ca de obicei. Alt risc de care era bucuros să scape.

Cobora din ce în ce, iar în acel moment, survola la douăzeci de metri deasupra capului său. Mâna ieși și semnală A, iar bărbatul de pe pământ semnaliză un B și C drept răspuns. Apoi palele rotorului se îndreptară și insecta de fier coborî încet pe pământ.

Praful se potoli. Traficantul de diamante își luă mâna de la ochi și îl urmări pe pilot cum începu să coboare pe scară. Purta o cască de zbor și ochelari, ceea ce era neobișnuit. Și părea mai înalt decât germanul. Bărbatul fu străbătut de fiori pe spate. Cine era? Mergea încet spre el.

— Ai marfa?

Doi ochi reci îl priveau tăios din spatele ochelarilor. Erau ascunși, pe măsură ce bărbatul își întoarse capul și sticla străluci în lumina lunii. Apoi nu se mai văzură decât două cercuri albe, de foc, în mijlocul căștii negre de piele lucioasă.

— Da, spuse bărbatul din mină, agitat. Dar unde e germanul?

— Nu se mai întoarce.

Cele două cercuri albe îl priviră orbește.

— Eu sunt ABC. Închid conducta.

Era vocea unui american, dură, directă și categorică.

— Ah.

Mâna traficantului se duse mecanic în cămașă. Scoase pachetul umed și îl ținu ca și cum era un fel de cadou de pace. Ca și scorpionul, cu o lună înainte, simți cum o piatră se ridică asupra sa.

— Ajută-mă cu combustibilul.

Era vocea unui supraveghetor care îi dădea un ordin hamalului, dar contrabandistul se grăbi să îndeplinească ordinul.

Cei doi lucrară în liniște. Reveniră pe pământ după ce terminaseră lucrul. Traficantul se tot gândea, cu disperare. Luă vocea unui partener egal, vocea cuiva care știa despre ce e vorba și deținea controlul în mod egal.

Se uită în bucata de întuneric indigo, unde se aflase pilotul cu mâna pe scară.

— M-am gândit la lucruri și mă tem că...

Apoi vocea se opri și buzele se cascară, dezlipite de dinți, și un zgomot între mârâit și un țipăt începu să se audă.

Arma din mâna pilotului se bâlbâi de trei ori. Traficantul răsuflă cu o voce supusă. Fu azvârlit în spate, în praf, se sforță pentru o ultimă oară și apoi rămase încremenit.

— Nu te mișca.

Vocea răsunătoare venea dinspre câmpie, odată cu ecoul strident al amplificatorului.

— Ești înconjurat.

Se auzi zgomotul unui motor pornit.

Pilotul nu zăbovi să se întrebe de unde venea vocea. Sări după scară. Ușa de la carlingă se trânti și apoi se auzi bâzâitul demarorului

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

249

automat. Motorul mugii, palele rotorului începură să se învârtă și câștigară încet viteză, până când nu se mai vedeau decât două vârtejuri argintii. Apoi se ridică în aer cu o smucitură și începu să urce vertical, direct spre cer.

Jos, în mălăcinii scunzi, camionul se opri cu o frână bruscă și Bond se aplecă spre învelișul de fier în care stătea tunul Bofors.

— Caporal, sus, îi ordonă scurt bărbatului de lângă mânerul de ridicare. Își aplecă ochii spre ținta ca un grilaj în timp ce gura țevii se ridica spre lună. Se întinse să treacă selectorul de foc de pe poziția de siguranță, pe cea de „foc cu foc”.

— Și zece spre stânga.

— O să-ți mai arunc gloanțe-trasor.

Ofițerul de lângă Bond avea în mână două cremaliere cu câte cinci proiectile vopsite în galben.

Picioarele lui Bond se fixară în pedalele de tragere ale tunului și apoi ținea fix pe elicopter.

— Gata, spuse el încet.

Bum.

Proiectilul trasor plecă învârtindu-se leneș spre cer, cu puțin sub viteza sunetului.

— Jos, la stânga.

Caporalul învârti ușor cele două manete.

Bum.

Trasorul se curbă peste aparatul care se tot înălța. Bond se aplecă și puse selectorul de foc pe opțiunea „foc automat”. Mișcarea mâinii sale era ezitantă. De data asta chiar e moarte sigură. Trebui să o facă din nou.

Bum, bum, bum. Tunul începu să bubuie la rând.

Focul roșiatic se împrăștie pe cer. Elicopterul continua să se ridice spre lună, iar acum se întorcea spre nord.

O lumină gălbuie izbucni lângă rotorul de la coadă și se auzi o explozie îndepărtată.

— L-am prins, spuse ofițerul.

Își puse o pereche de ochelari de vedere prin noapte.

— Rotorul a dispărut, spuse acesta. Și apoi continuă, cu entuziasm:

— Doamne. Arată de parcă întreaga cabină se învâрте cu rotorul. Cred că pilotul se simte ca dracu'.

— Mai dăm? spuse Bond, ținând mașina zguduitoare la vedere.

— Nu, spuse ofițerul. Ne-ar plăcea să-l prindem viu, dacă putem. Dar arată de parcă... da, pierde controlul acum. Este în picaj. Cred că e ceva în neregulă cu palele rotorului principal. Ia uitați-l!

Bond își ridică ochii din țintă și își umbri ochii de lumina puternică a lunii.

Da. Îl putea vedea. La doar o sută de metri, motorul huruia și palele mari zbârnâiau fără noimă, pe măsură ce haosul de metal se prăbușea vertiginos, într-un decalaj nebunesc al aripilor.

Jack Spang. Bărbatul care ordonase moartea lui Bond. Care ceruse moartea lui Tiffany. Bărbatul pe care Bond îl văzuse o singură dată, pentru câteva minute, într-o cameră supraîncălzită din Hatton Garden. Dl Rufus B. Saye. De la Casa Diamantelor. Vice președinte pe Europa. Bărbatul care juca golf la Sunningdale și mergea la Paris în fiecare lună. „Cetățean model“, după cum îl numise M. Dl Spang, din Organizația Spangled, care tocmai ucise un om — ultimul, dar din câți alții?

Bond își putu imagina scena din carlinga îngustă. Bărbatul masiv care se ținea cu o mână și care trăgea violent de comenzi cu cealaltă, pe măsură ce vedea acul altimetrului cum scădea printre sute. Și apoi luciul roșiatic de teroare din ochi, iar diamantele în valoare de câteva sute de

mii de lire din buzunar erau acum greutate moartă, iar arma care fusese o mână dreaptă de nădejde încă din copilărie, nu-i mai era de folos.

— Se întoarce direct în tufişuri, strigă caporalul pentru a acoperi huruitul din cer.

— E pe moarte acum, spuse căpitanul, pentru el aproape.

Priviră împreună ultimele împleticiri ale paletelor şi apoi îşi ținură răsuflarea pe măsură ce aparatul de zbor, într-un balans nebunesc, se împiedică pentru ultima oară în nas şi, de parcă tufişul ar fi fost duşmanul său, plonjă furios într-o curbă de douăzeci de metri şi se aruncă, împreună cu rotoarele care treierau, în pădurea de spini.

Înainte ca ecoul prăbuşirii să se stingă, se auzi o explozie adâncă din inima mărăcinilor, urmată de o minge zimţată de foc ce creştea şi se pierdu în aer, astfel că luna fu acoperită şi întreaga câmpie, scăldată de o lumină orbitoare, portocalie.

Căpitanul fu primul care vorbi.

— Auch, spuse acesta, cu emoţie.

Îşi dădu jos ochelarii cu încetineală şi se întoarse către Bond.

— Ei bine, domnule, spuse el resemnat, cam asta e tot. Mi-e teamă că ne putem apropia de locul accidentului abia spre dimineaţă. Şi apoi, trebuie să treacă ceva ore bune până să putem să cercetăm acolo. Ceea ce o să aducă gărzile de la frontiera franceză fuga-fuga. Din fericire, suntem în relaţii bune cu ei, dar guvernatorul se va distra negând decizia Dakarului.

Ofiţerul prevăzu o groază de muncă birocratică în faţa lor. Această perspectivă însăşi îl obosea mai mult decât era deja. Era indiferent. Se întâmplaseră destule pentru o singură zi.

— Vă deranjează dacă mergem să închidem puţin ochii, domnule?

— Nicidecum, spuse Bond.

Se uită la ceas.

— Mai bine treceți sub camion. Soarele o să apară în vreo patru ore. Eu nu mă simt obosit. O să țin ochii deschiși, în caz că focul se va răspândi.

Ofițerul îl privi curios pe acest bărbat tăcut și enigmatic, care aterizase pe neașteptate în protectorat, în mijlocul unei furtuni de semnale „Absolut necesar”. Uneori oamenii mai și dorm... Dar asta nu avea nimic de-a face cu Freetown. Treburile Londrei.

— Mulțumesc, domnule, spuse acesta și sări din camion.

Bond își ridică ușor piciorul de pe pedalele de tragere și se așază înapoi pe șaua de metal. Cu ochii încă pe flăcările săltătoare, își lăsă mâinile să alunece în buzunarele tricoului cu mâneci scurte kaki, spălăcit, pe care îl împrumutase de la Garnizoana CO. Căută bricheta și țigările. Scoase o țigară și o aprinse, apoi puse lucrurile înapoi în buzunar.

Deci aici se termina conducta pentru diamante. Și ultima pagină din dosar. Trase adânc din țigară și eliberă fumul printre dinți, cu un oftat lung și liniștit. Șase cadavre pe care să le prețuiască. *Game and set.*

Bond își ridică o mână și o șterse de fruntea asudată. Își îndepărtă smocul de păr umed de deasupra sprâncenei drepte. Flacăra roșie lumină fața dură și trasă, și licări în ochii obosiți.

Așadar, acest mare punct roșu încheia capitoul poveștii cu Organizația Spangled și fabulosul lor trafic de diamante. Dar nu al diamantelor ce se coceau în inima focului. Aveau să supraviețuiască și să ajungă în altă parte a lumii, decolorate, poate, dar indestructibile, veșnice precum moartea.

Bond își aminti brusc de ochii cadavrului ce avusese odată grupa de sânge F. Se înșelaseră, atunci. Moartea este pentru totdeauna. Dar la fel sunt și diamantele.

007

DIAMANTE
PENTRU TOTDEAUNA

Bond coborî din camion și începu să se apropie de focul săltăreț. Își zâmbi sinistru. Toată afacerea asta cu diamante și moarte era prea serioasă. Pentru Bond, nu era decât sfârșitul altei aventuri. Altă aventură căreia o frază sarcastică a lui Tiffany Case i-ar putea fi epitaf. Putea vedea expresia sarcastică și pasională a gurii cum spunea cuvintele:

„Arată mai bine pe hârtie decât în viața reală.“

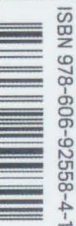
Cuprins

CAPITOLUL 1:	Intrarea în conductă.....	5
CAPITOLUL 2:	Calitatea pietrelor	15
CAPITOLUL 3:	<i>Hot ice</i>	24
CAPITOLUL 4:	Ce se întâmplă aici?.....	34
CAPITOLUL 5:	<i>Feuilles mortes</i>	39
CAPITOLUL 6:	În tranzit.....	49
CAPITOLUL 7:	„Shady“ Tree.....	61
CAPITOLUL 8:	Ochiul ce nu doarme niciodată.....	71
CAPITOLUL 9:	Șampanie amară	81
CAPITOLUL 10:	În Studillac către Saratoga	89
CAPITOLUL 11	<i>Shy Smile</i>	99
CAPITOLUL 12:	Competiția.....	109
CAPITOLUL 13:	Nămol de vârf și sulf	117
CAPITOLUL 14:	Nu ne plac greșelile	129
CAPITOLUL 15:	Rue de la Pay	142
CAPITOLUL 16:	Tiara	150
CAPITOLUL 17:	Mulțumesc pentru plimbare .	157
CAPITOLUL 18:	Se lasă noaptea în groapa pasiunii.....	165
CAPITOLUL 19:	Spectreville	175
CAPITOLUL 20:	Cerul se umple de flăcări.....	188
CAPITOLUL 21:	Nimic nu apropie precum proximitatea	200
CAPITOLUL 22:	Dragoste și sos Bearnaise....	209
CAPITOLUL 23:	Munca e pe locul doi	220
CAPITOLUL 24:	Moartea este veșnică	230
CAPITOLUL 25:	Capătul conduitei	243

- N-o lua în glumă, 007!, spuse M pe un ton ascuțit.
- Când spun că s-ar putea să fie greu, nu sunt deloc melodramatic. Există o mulțime de indivizi unși cu toate alifiile pe care nu i-ai întâlnit încă, iar unii dintre ei ar putea fi amestecați în afacerea asta. Unii dintre ei sunt siguri dintre cei mai competenți. Așa că nu fi ursuz pentru că mă gândesc de două ori înainte să te arunc cu totul în povestea asta.

COLECȚIA
JAMES BOND ⁰⁰⁷

1. Caracatita
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-4-1

RECOMANDAT DE

Spy